

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู

ปริญญานิพนธ์
ของ
ภูวิชญ์ จีวลาย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา
มีนาคม 2546
ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

428.352.2

๖๖๖๖๖

๖๖๖

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ
ของ
ภูวิชญ์ จีวลาย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา

มีนาคม 2546

๒ ๒๕๖๖

ภูวิชญ์ จิวลาย. (2546). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: รศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, รศ. อัจฉรา สุขารมณ์.

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างเป็นสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อ.วังน้อย จ.พระนครศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 120 รูป ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มทดลองได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 20 คาบ ๆ ละ 50 นาที และใช้เนื้อหาที่มีเนื้อความตามอรรถลักษณะของภาษา (Genre) 2 ชนิด คือ ประเภทเรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative Genre) จำนวน 1 เรื่อง คือ The Stone in The Road และประเภทวิธีการ (Procedure Genre) จำนวน 1 เรื่อง คือ Mind Development โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control-Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ t-test แบบ Independent และแบบ Dependent

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรมกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรมกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรมกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรมกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA 3 PHRAPARIYATTIDHAM
STUDENTS' ENGLISH PERFORMANCE AND LEARNING INTEREST THROUGH
THE INSTRUCTIONAL METHOD BASED ON CONCENTRATED LANGUAGE
ENCOUNTER APPROACH (MODEL II) AND THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT
BY
PHUWITCH NGEWLINE

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University
March 2003

Phuwitch Ngewline. (2003). A Comparison of Mathayom Suksa 3 Phrapariyattidham Students' English Performance and Learning Interest Through The Instructional Method Based on Concentrated Language Encounter Approach (Model II) and The Teacher's Manual. Master of Education, M.Ed. (Secondary Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc.Prof. Dr. Saowalak Ratanavich, Assoc.Prof. Ashara Sucaromana.

The purpose of this study was to compare the performance and interest in learning English of Mathayom Suksa III Phrapariyattidham students through the instructional method based on concentrate language encounter approach (Model II) and the teacher's manual.

The samples were 120 Mathayom Suksa III at the Phrapariyattidham Mahawachiralongkornrajwittayalai school Wung Noi Ayutthaya, during the first semester of the 2002 academic year. They were randomly assigned into the experimental and control groups. The concentrated language encounter (Model II) approach was taught in the experimental group; whereas an instruction based on the teacher's manual was taught in the control group. It took each group twenty 50 minutes teaching periods. The research design of the study was the randomized control group pretest-posttest. English performance tests and questionnaires on interest in learning English were used as research instruments in the study. T-test independent and t-test dependent were statistically used for data analysis.

The results of the study indicated that the English performance in learning English of the experimental group was significantly higher than that of the control group at the .01 level. The interest in learning English of the experimental group was significantly higher than that of the control group at the .05 level. The English performance and interest in learning English of the experimental group, between the pre and the post experiment, were significantly different at the .01 level. The English performance and interest in learning English of the control group, between the pre and the post experiment, were significantly different at the .01 level.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู

ของ
นาย ภูวิชญ์ จีวาลัย

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพร หะวานนท์)
วันที่ ๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ์)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ อรรณพ สัมมาพันธ์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความกรุณาและการให้คำปรึกษาแนะแนวทางในการทำวิจัยจาก รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บังอร พานทอง

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บังอร พานทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระวีวรรณ พันธุ์พานิช อาจารย์อรุณศรี กุมุท อาจารย์สุภาภักตร์ ปรมาริกุล อาจารย์ภัสสร ผิวขาว Mr. David Duesley, Mr. Brady Beaubien และอาจารย์สุภาณี ชลภาพ ที่ให้ความช่วยเหลือตรวจทาน แก้ไขข้อบกพร่อง และให้คำปรึกษาแนะนำในการใช้ภาษา การทำแผนการสอน แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ที่ใช้วิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ พระอาจารย์และคณาจารย์ทุกท่าน ของโรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย อ.วังน้อย จ.พระนครศรีอยุธยา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระอาจารย์มหาเจริญ จิรปัญโญ ที่ได้อำนวยความสะดวกในการทดลองหาคุณภาพเครื่องมือ และดำเนินการทดลองในการวิจัยด้วยดีตลอด

กราบขอบพระคุณสามเณรผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย แผนกสามัญศึกษา ทุกรูป ที่ให้ความร่วมมือในการหาคุณภาพเครื่องมือ และดำเนินการทดลองในการวิจัยเป็นอย่างดี

ผู้วิจัยขอโน้มรำลึกถึงคุณพระศรีรัตนตรัย อันมีพระพุทฺธ พระธรรม และพระสงฆ์ พระเดชพระคุณ พระเทพปัญญามุนี เจ้าอาวาสวัดปทุมวนาราม ตลอดถึงพระอาจารย์ทุกรูปในวัดปทุมวนาราม ที่ให้โอกาสในการศึกษาต่อ และพระอาจารย์สายทอง สิริธมโม ผู้ให้การสนับสนุนทางด้านทุนทรัพย์มาโดยตลอด ขอขอบคุณ เพื่อน ๆ น้อง ๆ และเพื่อนเอนกการมัธยมศึกษาทุกคน ที่ให้การช่วยเหลือและเป็นกำลังใจในการทำวิจัยในครั้งนี้เสมอมา จนทำให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ผลอันเลิศหรือประโยชน์สูงสุดอันจะบังเกิดมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาคุณพระศรีรัตนตรัย พระคุณของบิดามารดา คุณพ่อสีหัต คุณแม่นาง จี๊วลาย ครูอาจารย์ทุกท่าน ที่ได้อบรมเลี้ยงดูและประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัย

ภูวิชญ์ จี๊วลาย

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
	ความสำคัญของการวิจัย	4
	ขอบเขตของการวิจัย	5
	ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	5
	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	5
	ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง	5
	เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง	6
	ตัวแปรที่ศึกษา	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ	6
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
	เอกสารที่เกี่ยวกับหลักสูตรพระปริยัติธรรม	10
	ประวัติความเป็นมาของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา	10
	หลักสูตรและโครงสร้างหลักสูตรของโรงเรียนพระปริยัติธรรม	
	แผนกสามัญศึกษา	11
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	17
	ความเป็นมาของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	17
	ความหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	20
	เป้าหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	20
	หลักการและแนวทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	22
	ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	43
	งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา	53
	งานวิจัยต่างประเทศ	53
	งานวิจัยภายในประเทศ	53
	เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ	56
	แนวโน้มการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน	56
	ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	60

สารบัญ(ต่อ)

บทที่

หน้า

2 (ต่อ) เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	76
ความหมายของความสนใจ.....	76
องค์ประกอบของความสนใจ.....	77
ลักษณะของความสนใจ.....	77
สาเหตุของความสนใจ.....	78
การสร้าง ความสนใจ.....	79
การวัดความสนใจ.....	80
ความสนใจกับการเรียนการสอน.....	81
งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	83
งานวิจัยต่างประเทศ.....	83
งานวิจัยภายในประเทศ.....	83
สมมติฐานของการวิจัย.....	85
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	86
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	86
เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง.....	87
การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ.....	87
การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล.....	96
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	97
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	98
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	104
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	111
สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีการศึกษาค้นคว้า.....	111
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	116
อภิปรายผล.....	116
ข้อเสนอแนะ.....	123
บรรณานุกรม.....	125
ภาคผนวก.....	134
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	177

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงเกณฑ์การตรวจให้คะแนนของแบบทดสอบวัดความสามารถใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด.....	91
2 แสดงเกณฑ์การตรวจให้คะแนนของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน.....	92
3 แบบแผนการทดลอง.....	96
4 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง-พูด การอ่าน และการเขียน ของสามเณรผู้เรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	106
5 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	107
6 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง-พูด การอ่าน และการเขียน ของสามเณรผู้เรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง.....	107
7 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียน กลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง.....	108
8 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง-พูด การอ่าน และการเขียน ของสามเณรผู้เรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง.....	109
9 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียน กลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง.....	110

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	แสดงขั้นตอนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ.....	25
---	---	----

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศไทยยุคปัจจุบันก้าวเข้าสู่สังคมแห่งข้อมูลข่าวสารเช่นเดียวกับประเทศต่างๆ ทั่วโลก ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและทางด้านวิทยาศาสตร์ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้มนุษยชาติทั้งหลายต้องพยายามปรับตัวเข้าหาสภาพการณ์และภาวะที่เป็นไป ทำให้มีการสื่อสารกันไปโดยไม่มีขอบเขตจำกัด เพราะว่ายุคนี้เป็นยุคข้อมูลข่าวสาร (Information Technology) ที่สามารถสื่อสารถึงกันได้โดยทันทีทันใดเพียงไม่กี่นาที ประเทศต่างๆ ทั่วโลกต่างแข่งขันกันในด้านธุรกิจ การค้าระหว่างประเทศ การเข้ามาลงทุนของบริษัทข้ามชาติ ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลมีความจำเป็นต่อการติดต่อประสานงานเป็นอย่างยิ่ง (วิสัยทัศน์อนาคตประเทศไทย พุทธศักราช 2570. 2541 : 19) คนส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน ดังนั้น แนวทางการจัดการศึกษาและการเรียนการสอน จึงเน้นให้คนไทยมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับสากล

ภาษาอังกฤษจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดต่อการเรียนรู้ในยุคนี้ เพราะการศึกษาค้นคว้าตำราทางด้านวิชาการ และการติดต่อสื่อสารกับบุคคลต่างๆ ในยุคโลกไร้พรมแดน จำต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนมาก ดังนั้นจุดประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2539 จึงระบุไว้อย่างชัดเจนว่า เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับวัฒนธรรม และใช้ภาษาอังกฤษให้เป็นประโยชน์ในการศึกษาต่อในระดับสูงหรือประกอบอาชีพ ให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาอังกฤษทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตลอดจนมีเจตคติที่ดี เห็นประโยชน์และคุณค่าของภาษาอังกฤษ มีความรู้ความเข้าใจ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2539)

ปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่ง ที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายวิชาภาษาอังกฤษได้นั้น ต้องอาศัยวิธีการสอนและคุณภาพการสอนของครู ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญต่อการเรียนรู้ของนักเรียน จากรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษา ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2540 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเกี่ยวกับความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษระดับประเทศ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับที่จะต้องปรับปรุง เท่ากับ 20.92 เปอร์เซนต์ พอใช้ เท่ากับ 72.67 เปอร์เซนต์ และดี เท่ากับ 6.41 เปอร์เซนต์ สำหรับเขตการศึกษา 6 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา นั้น ความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักเรียน มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับที่จะต้องปรับปรุงเท่ากับ 20.62 เปอร์เซนต์ พอใช้ เท่ากับ 73.73 เปอร์เซนต์ และดีเท่ากับ

5.64 เปอร์เซนต์ (รายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษา. 2540 : 13, 83-84) ถือได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนยังอยู่ในเกณฑ์ที่จะต้องปรับปรุง ซึ่งไม่แตกต่างจากสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา เพราะว่า สามเณรเหล่านั้นได้ศึกษาในรายวิชาหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการที่กำหนดให้เรียน เช่นเดียวกับนักเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ที่จะต้องได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้นเช่นกัน

อีกประการหนึ่ง ในปัจจุบัน ปัญหาการเรียนการสอนและการบริหารงานด้านวิชาการในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ยังพบปัญหาหลายอย่างดังที่ ภูริสา ปราบรูป (2535 : 48) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการบริหารงานในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา พบว่า ปัญหาการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา มีสาเหตุสำคัญเกิดจากเรื่องของเงิน และวัสดุอุปกรณ์ สาเหตุที่เกิดจากเงินคือโรงเรียนได้รับงบประมาณน้อย เงินบำรุงการศึกษาไม่เพียงพอสำหรับใช้จ่าย และไม่มีเงินจัดอบรมครูเกี่ยวกับหลักสูตรการเรียนการสอน สาเหตุที่เกิดจากวัสดุ อุปกรณ์ คือขาดเครื่องมือเครื่องใช้ในการทดลอง สื่อการเรียนการสอนไม่เพียงพอ และผู้เรียนไม่มีเงินซื้อหนังสือเรียน แบบเรียน เครื่องใช้อุปกรณ์การเรียน

จากผลการศึกษาวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่า ประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ยังต้องได้รับการปรับปรุงอีกเป็นจำนวนมาก เพราะปัญหาดังกล่าวย่อมส่งผลกระทบต่อกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนโดยตรง อีกอย่างหนึ่ง รูปแบบการจัดการเรียนการสอนของครูในโรงเรียนพระปริยัติธรรม ต้องได้รับการบูรณาการให้เข้ากับสภาพการเรียนการสอนในปัจจุบัน เพราะส่วนมาก ยังคงยึดติดอยู่ในรูปแบบเก่าคือครูเป็นผู้ป้อนข้อมูลให้กับนักเรียนเพียงฝ่ายเดียว โดยไม่ยึดหลักที่ว่าผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ แนวการจัดการศึกษา ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 22 ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542) ฉะนั้น รูปแบบการจัดการเรียนการสอน จึงต้องยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ ครูต้องจัดประสบการณ์ต่าง ๆ ให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ภาษา ทั้งทางด้านเนื้อหาวิชาและประสบการณ์ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมและสังคมของผู้เรียน ดังที่ วิชัย ดิสสระ (2535 : 102) กล่าวไว้ว่า กระบวนการเรียนการสอนที่ดีแล้วควรจะเป็นโอกาสให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ตามความถนัด และก้าวไปตามความสามารถ ของตนเอง เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ควบคุมเวลาที่ใช้ในการเรียนด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนรู้จักตนเองมากยิ่งขึ้นแน่นอน และลักษณะการสอนที่ดีเป็น

การสอนที่พัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในทางสร้างสรรค์ และร่วมกิจกรรม การเรียนการสอนด้วยความสุข (อาภรณ์ ใจเที่ยง. 2537 : 13)

เมื่อเป็นเช่นนั้น ผู้วิจัย จึงมีความเห็นว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ รูปแบบที่ 2 เป็นวิธีที่เหมาะสมกับการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนพระปริยัติธรรมมากที่สุด เพราะจะทำให้มีการนำเทคนิควิธีและรูปแบบการสอนนี้มาประยุกต์ใช้ เพื่อให้เกิดความสำเร็จในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้ประสบการณ์เดิมของนักเรียนมาผสมผสานกับความรู้ใหม่ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในลักษณะบูรณาการให้ครบทุกทักษะ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา สามารถทำให้ผู้สอนใช้ประสบการณ์เดิมของผู้เรียนเป็นปัจจัยหลัก แล้วคิดหาตัวป้อนหรือเทคนิควิธีที่เห็นว่าดีที่สุดให้แก่ผู้เรียน ปัจจัยป้อนหรือรูปแบบการสอนของผู้สอนแต่ละบุคคล ย่อมสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน ดังที่แฮมเมอร์ (Hammer. 1991 : 40) ได้กล่าวไว้ว่า การให้ปัจจัยป้อนแก่ผู้เรียนนั้น จะต้องเป็นปัจจัยป้อนที่เป็นที่เข้าใจแก่ผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2534 : 22) ที่กล่าวว่า การบูรณาการทักษะภาษาทั้งสี่ทักษะ สามารถทำได้โดยพิจารณากระบวนการเริ่มให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมาย เป็นที่เข้าใจ ให้แก่ผู้เรียนในระยะแรกเสียก่อน ฉะนั้น สิ่งที่สำคัญที่จะทำให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี ย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยป้อนหรือเทคนิควิธีการสอนและสื่ออุปกรณ์การสอนที่เหมาะสมกับสภาวะของนักเรียนนั่นเอง นอกจากนี้ ได้มีนักการศึกษาหลายท่าน เช่น เกศรี กิตติศรีปัญญา (2542); บรรเจิด พุฒารัตน์ (2541); พนาน้อย รอดชู (2540) เป็นต้น ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และมีความสนใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

ด้วยเหตุผลและสภาพปัญหาดังกล่าวนั้น จึงทำให้ผู้วิจัยประสงค์ที่จะนำเอาวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มาใช้ทดลองกับนักเรียนพระปริยัติธรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แผนกสามัญศึกษา เพราะว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมกับสมณะสาธิตและวุฒิภาวะของนักเรียน เนื่องจากนักเรียนมีประสบการณ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับพื้นฐานมาบ้างแล้ว โดยจะทำการเปรียบเทียบกับ การสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองจะนำมาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และจะได้เป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนพระปริยัติธรรมหรือสถาบันการศึกษาทั่วไป ทั้งนี้ หลังจากการทดลองนี้แล้ว จะได้วัดระดับความกระตือรือร้นและความมานะพยายามของนักเรียน โดยจะศึกษาเกี่ยวกับความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนควบคู่ไปด้วย เพื่อจะได้เป็นแนวทางแก่การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ อีกทั้ง จะได้เป็นจุดเริ่มต้นในการ

พัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนพระปริยัติธรรมแห่งอื่น ๆ อีกต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายในการวิจัย ไว้ดังนี้คือ

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง
4. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง
5. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง
6. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยครั้งนี้ จะช่วยให้ครูและผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา นำไปปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ และพัฒนาการสร้างสื่อการสอน ตามแนวทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เพื่อสนองต่อความแตกต่างในเรื่องความสามารถและความสนใจของแต่ละ

บุคคล ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ตลอดจนจะเป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในสถาบันการศึกษาอื่น ๆ อีกต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาวิมลรัตนราชวิทยาลัย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 (อ 015) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 3 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 120 รูป

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาวิมลรัตนราชวิทยาลัย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 (อ 015) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 40 รูป รวมทั้งสิ้น 120 รูป ซึ่งเลือกหมดทั้ง 3 ห้องเรียน แล้วนำมาสุ่มแบบธรรมดา (Simple Random Sampling) เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2 ห้องเรียน โดยจับสลากให้ห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และอีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

รูปแบบที่ 2

กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาทดลองครั้งนี้ เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวมทั้งสิ้น 20 คาบ ๆ ละ 50 นาที ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ตั้งแต่วันพุธที่ 5 มิถุนายน พ.ศ. 2545 จนถึง วันพฤหัสบดีที่ 4 กรกฎาคม พ.ศ. 2545 ไม่นับรวมกับคาบที่ทำแบบทดสอบอีกจำนวน 6 คาบ

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยคัดเลือกเนื้อเรื่องที่มีเนื้อหาตามอรรถลักษณะของ ภาษา (Genre) 2 ชนิด คือ ประเภทเรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative Genre) จำนวน 1 เรื่อง คือเรื่อง "The Stone in The Road" โดยนำมาจากหนังสือนิทาน ซึ่งเป็นโครงการร่วมกันของโรตารีสากล ระหว่างภาค 9800 ประเทศออสเตรเลีย และภาค 3350 ประเทศไทย และ ประเภทวิธีการ (Procedure Genre) จำนวน 1 เรื่อง คือ เรื่อง "Mind Development" โดยนำมาจากหนังสือ MIND DEVELOPMENT ของ VEN. PHRA TEPVISUDDHIKAVI (PICHITR THITAVANNO) ซึ่งทั้ง 2 เรื่องนี้ เป็นเรื่องที่มีความยากง่ายอยู่ในระดับเดียวกันกับหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ Discoveries 3 ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 (อ 015) ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 ซึ่งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้รับการทดลองด้วยเนื้อหาเดียวกัน

5. ตัวแปรที่ศึกษา

5.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการสอนที่ผู้วิจัยใช้ในการทดลอง 2 วิธี คือ

5.1.1 การสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2

5.1.2 การสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

5.2.1 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

5.2.2 ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อนและกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่าง ๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างต่อเนื่องเป็นบูรณาการด้วยตนเองจากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง ไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา โดยยึดสื่อการเรียน และการจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวันเป็นหลัก และให้สอดคล้องกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตในแต่ละชุมชนของผู้เรียน ลำดับของกระบวนการเรียนการสอนจะจัดตามหลักการพัฒนาภาษาของผู้เรียนในการรับรู้ และเรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียน กลวิธีในการสอนจะยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psychology) และจิตวิทยาใน

การเรียนรู้ (Learning Psychology) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง โดยใช้กระบวนการทางความคิดและมีเจตคติทางบวกในการเรียนรู้ ซึ่งจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการ คือ ความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาโดยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ได้อย่างอิสระและถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแผนที่สร้างขึ้น โดยยึดหลักตามแผนของโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทย แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2534 : 38 – 40) การสอนได้ดัดแปลงเพื่อให้สอดคล้องกับการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา โดยมีขั้นตอนการสอนตามรูปแบบที่ 2 ดังนี้

ขั้นที่ 1 : นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกันและอภิปราย/สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกันกับครู/ทำไดอะแกรม สรุปความ

ขั้นที่ 2 : ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของนักเรียนและอภิปรายร่วมกัน

ขั้นที่ 3 : เขียนเรื่องร่วมกันกับครูในกลุ่ม/เขียนเรื่องของนักเรียนในกลุ่มย่อยหรือตามลำพัง

ขั้นที่ 4 : อภิปราย สนทนา และวิเคราะห์หรือรณลักษณะร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องในเนื้อความที่นักเรียนเขียนขึ้นในขั้นที่ 3

ขั้นที่ 5 : ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวนฝึกความแม่นยำ และเสริมทักษะทางภาษา

2. การสอนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนตามแผนการสอนที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 (อ 015) โดยดำเนินการสอนตามรูปแบบการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ซึ่งมีลำดับขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 : สร้างความสนใจ ให้ผู้เรียนเกิดความตั้งใจและจดจ่อในบทเรียน เป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน โดยครูอาจใช้วิธีพูดเร้าใจ สนทนา ชักถาม ทายปัญหา หรือใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ

ขั้นที่ 2 : แจ้งจุดประสงค์ ให้ผู้เรียนทราบถึงผลการเรียนของบทเรียนนั้นโดยเฉพาะเจาะจงลงไป เพื่อให้ผู้เรียนมองเห็นประโยชน์ของบทเรียน และทราบจุดมุ่งหมายปลายทางของการสอน

ขั้นที่ 3 : กระตุ้นให้ผู้เรียนระลึกถึงการเรียนรู้พื้นฐาน จำเป็นต้องนำมาใช้โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความสามารถ หรือประสบการณ์พื้นฐานของผู้เรียนที่จะนำไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้นั้น เพื่อพิจารณาว่า ผู้เรียนมีความพร้อมมากน้อยเพียงใด ซึ่งครูอาจใช้วิธีซักถาม สนทนา หรือให้ผู้เรียนปฏิบัติ

ขั้นที่ 4 : เสนอบทเรียนใหม่โดยใช้สื่อกระตุ้น เป็นการเริ่มกิจกรรมบทเรียนใหม่ โดยใช้สื่อต่าง ๆ ประกอบการสอน

ขั้นที่ 5 : ให้แนวการเรียนรู้ โดยครูบอกแนวทางให้ผู้เรียนสามารถกระทำการได้ด้วยตัวของเขาเอง ครูอาจแนะวิธีทำกิจกรรมให้คำถามเป็นการนำทางหรือให้แนวทางไปคิดเอง

ขั้นที่ 6 : ขั้นปฏิบัติ ครูให้ผู้เรียนทำกิจกรรมตามจุดประสงค์แสดงด้วยตนเอง เป็นคู่หรือพร้อมกันทั้งชั้น

ขั้นที่ 7 : ให้ข้อมูลย้อนกลับ ครูแสดงให้เห็นว่า ผลการปฏิบัติหรือกิจกรรมที่ ผู้เรียนแสดงออกนั้นมีปัญหาหรือไม่ อย่างไร โดยการให้คำชม คำแนะนำ รวมทั้งแสดงความชื่นชม ในผลงานของผู้เรียน

ขั้นที่ 8 : ประเมินผลการปฏิบัติเป็นการวัดหรือประเมินว่าพฤติกรรม หรือผลงานที่ผู้เรียนทำนั้น ได้ตามจุดประสงค์ของบทเรียนเพียงใด เพื่อเป็นแนวทาง ในการปรับปรุงการเรียนการสอนในบทเรียนต่อไป

ขั้นที่ 9 : ส่งเสริมความแม่นยำ และการถ่ายโอนการเรียนรู้ โดยการทบทวน การเรียนที่ผ่านมา เพื่อให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ที่ฝังแน่นขึ้น เช่น ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดที่ครูกำหนดให้

3. สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา หมายถึง ผู้เรียนที่เป็น สามเณรในพระพุทธศาสนา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ จันทบุรี และโรงเรียนพระปริยัติธรรมวัดบวรนิเวศราชวรวิหาร กรุงเทพมหานคร แผนกสามัญศึกษา อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 (อ 015)

4. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษในบริบทต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการใช้คำ ประโยค การจับใจความ การบอกรายละเอียด การลำดับความ และการวิเคราะห์ความ ของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และหาคุณภาพแล้ว

5. ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีจิตใจจดจ่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ด้วยความรู้สึกชอบ เอาใจใส่ กระตือรือร้น และมานะพยายามในการเรียน ตลอดจนมองเห็นคุณค่าประโยชน์ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวกับหลักสูตรพระปริยัติธรรม
 - 1.1 ประวัติความเป็นมาของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา
 - 1.2 หลักสูตรและโครงสร้างหลักสูตรของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
 - 2.1 ความเป็นมา
 - 2.2 ความหมาย
 - 2.3 เป้าหมาย
 - 2.4 หลักการและแนวทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
 - 2.5 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
 - 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
 - งานวิจัยต่างประเทศ
 - งานวิจัยภายในประเทศ
3. เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ
 - 3.1 แนวโน้มการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน
 - 3.2 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 - 4.1 ความหมายของความสนใจ
 - 4.2 องค์ประกอบของความสนใจ
 - 4.3 ลักษณะของความสนใจ
 - 4.4 สาเหตุของความสนใจ
 - 4.5 การสร้างความสนใจ
 - 4.6 การวัดความสนใจ
 - 4.7 ความสนใจกับการเรียนการสอน
 - 4.8 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

งานวิจัยต่างประเทศ
งานวิจัยภายในประเทศ

5. สมมุติฐานของการวิจัย

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรพระปริยัติธรรม

1.1 ประวัติความเป็นมาของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา

การศึกษาปริยัติธรรมแผนกบาลีและแผนกธรรมเป็นการศึกษาหลักของพระภิกษุสามเณร หรือเป็นศาสนศึกษาที่จะดำรงพระพุทธศาสนาให้วัฒนาสถาพรสืบไป ส่วนการศึกษาปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษานั้น เป็นการศึกษาปริยัติธรรมควบไปกับการเรียนวิชาสามัญตามหลักสูตรการศึกษาของรัฐ ซึ่งเป็นการศึกษารูปแบบหนึ่งของการศึกษาคณะสงฆ์ที่รัฐกำหนดให้มีขึ้นตามความประสงค์ของคณะสงฆ์ (พระราชวรมูณี. 2521 : 355) ซึ่งมีมูลเหตุสืบเนื่องมาจากการจัดตั้งโรงเรียนบาลีมัธยมศึกษา และบาลีวิสามัญศึกษาสำหรับนักเรียนวัด กล่าวคือ ภายหลังจากที่การศึกษาในมหาวิทยาลัยสงฆ์ทั้งสองแห่ง คือมหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ซึ่งเปิดดำเนินการมา ตั้งแต่ปี พ.ศ.2432 และ2489 ตามลำดับ ได้เจริญก้าวหน้ามากขึ้น ทางมหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จึงได้จัดแผนกมัธยมขึ้นมา เรียกว่าโรงเรียนบาลีมัธยมศึกษา กำหนดให้มีการเรียนบาลี นักธรรม และความรู้ชั้นมัธยม โดยรับผู้ที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อมาเมื่อโรงเรียนบาลีมัศึกษานี้ได้แพร่ขยายออกไปยังต่างจังหวัดหลายแห่ง มีพระภิกษุและสามเณรเรียนกันมาก ทางคณะสงฆ์โดยองค์การศึกษาจึงได้กำหนดให้เรียกโรงเรียนประเภทนี้ใหม่ว่า โรงเรียนบาลีวิสามัญศึกษา สำหรับนักเรียนวัด โดยมติดคณะสังฆมนตรีและกระทรวงศึกษาธิการก็ได้ออกระเบียบกระทรวง ให้โรงเรียนบาลีวิสามัญศึกษาสำหรับนักเรียนวัดนี้ เปิดทำการสอบสมทบในชั้นตัวประโยค คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2500 เป็นต้นมา และเมื่อสอบได้แล้วก็ยังจะได้รับประกาศนียบัตรจากกระทรวงศึกษาธิการอีกด้วย ด้วยเหตุนี้จึงทำให้พระภิกษุและสามเณรนิยมเรียนกันมาก โรงเรียนประเภทนี้จึงแพร่หลายออกไปยังจังหวัดต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง จนทำให้ทางการคณะสงฆ์เกรงว่าการศึกษารธรรมและบาลีจะเสื่อมลง เพราะพระภิกษุและสามเณร ต่างมุ่งศึกษาวิชาทางโลกมากเกินไปจึงเป็นเหตุให้ต้องละทิ้งการศึกษารธรรมและบาลีเสีย แต่ทางการคณะสงฆ์ก็ยังพิจารณาเห็นความจำเป็นของการศึกษาวิชาในทางโลกอยู่ ดังนั้น แม่กองบาลีสนามหลวง (สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ ฟั่น ชุตินฺธโร) จึงได้ตั้งคณะกรรมการ ปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาพระปริยัติธรรมแผนกบาลีขึ้นใหม่ วิชาบาลี วิชาธรรม และวิชาทางโลก เรียกว่าบาลีศึกษา สามัญศึกษา และปริทัศน์ศึกษา และได้ประกาศใช้เมื่อ พ.ศ. 2507 พร้อมกับได้ยกเลิกระเบียบของคณะสังฆมนตรีว่าด้วยการศึกษาของโรงเรียนบาลีวิสามัญศึกษา สำหรับนักเรียนวัดเสีย และกำหนดให้พระภิกษุสามเณรเรียนพระปริยัติธรรมแผนก

บาลีที่คณะสงฆ์ได้จัดขึ้นใหม่ แต่การณ์ปรากฏต่อมาว่า การตั้งสำนักเรียนตามแบบโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลีแผนใหม่มีน้อย นักเรียนก็นิยมเรียนกันน้อยเพราะพระภิกษุสามเณรส่วนใหญ่ยังพอใจที่จะเรียน โดยได้รับประกาศนียบัตรจากกระทรวงศึกษาธิการอยู่ ดังนั้น นักเรียนในโรงเรียนดังกล่าว จึงได้พากันเข้าชื้อกันเป็นนักเรียนโรงเรียนราษฎร์ของวัด ซึ่งตั้งขึ้นโดยระเบียบกระทรวงบ้าง สมัครสอบเทียบบ้าง เข้าเป็นนักเรียนผู้ใหญ่บ้าง ทำให้การศึกษาของคณะสงฆ์ในช่วงนั้นเกิดความสับสนเป็นอันมาก (กรมการศาสนา. 2521 : 7-9)

ขณะเดียวกัน ได้มีผู้แทนราษฎรได้ยื่นเรื่องราวขอให้กระทรวงศึกษาธิการเปิดการสอบสมทบในชั้นตัวประโยคให้แก่พระภิกษุสามเณร แต่กรมการศาสนาร่วมกับกรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้พิจารณาถึงความเห็นร่วมกันว่าควรจะต้องตั้งโรงเรียนขึ้นประเภทหนึ่ง เพื่อสนองความต้องการของพระภิกษุสามเณร โดยให้เรียนทั้งวิชาธรรมและวิชาสามัญศึกษาควบคู่กันไป โดยไม่มีการสอบสมทบแต่ให้กระทรวงศึกษาธิการดำเนินการสอบเอง ในที่สุดกระทรวงศึกษาธิการจึงได้ประกาศใช้ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาขึ้น เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2514 โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้การศึกษาในโรงเรียนดังกล่าวเป็นประโยชน์ต่อฝ่าย ศาสนจักรและฝ่ายบ้านเมือง กล่าวคือ ทางฝ่ายศาสนจักรก็จะได้ศาสนทายาทที่ดี มีความรู้ความเข้าใจในหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง เป็นผู้ประพฤติปฏิบัติชอบ ดำรงอยู่ในสมณธรรม สมควรแก่ภาวะ สามารถธำรงและสืบต่อพระพุทธศาสนาให้เจริญสถาพรต่อไป และถ้าหากพระภิกษุสามเณรเหล่านี้ลาสิกขาบทไปแล้ว ก็สามารถเข้าศึกษาต่อในสถานศึกษาของรัฐได้ หรือเข้ารับราชการสร้างประโยชน์ให้ก้าวหน้าให้แก่ตนเองและบ้านเมืองสืบต่อไปด้วยเช่นกัน ในระยะเริ่มแรกมีเจ้าอาวาส 51 แห่ง รายงานเสนอจัดตั้งต่อกรมการศาสนา ปัจจุบันการศึกษาประเภทนี้ได้เจริญก้าวหน้าขึ้นมาโดยลำดับ มีโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษากระจายอยู่ตามจังหวัดต่างๆ ทั่วประเทศ ปีการศึกษา 2536 มีโรงเรียน 263 โรง มีนักเรียน จำนวน 39,275 รูป (ปีการศึกษา 2536)

1.2 หลักสูตรและโครงสร้างหลักสูตรของโรงเรียนพระปริยัติธรรม

แผนกสามัญศึกษา

โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนองความต้องการของพระภิกษุสามเณร เมื่อเรียนจบแต่ละชั้น ก็ย่อมได้ความรู้เป็นเครื่องบริหารรักษาตนในขณะบวชอยู่ เมื่อลาสิกขาบทออกไปก็ย่อมมีความรู้ควรแก่อัตภาพ เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่าต่อสังคมฆราวาส และหากมุ่งหมายจะเรียนให้สูงขึ้นไปในชั้นระดับอุดมศึกษาก็ย่อมทำได้ (กองการศาสนาศึกษา.2527 : 142)

กิตติ ชีรศานต์ (2539 : 16 – 20) กล่าวไว้ว่า หลักสูตรของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ปีพุทธศักราช 2521 มี 2 ระดับ คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

1. หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ใช้เวลาเรียน 3 ปี หรือ 6 ภาคเรียน ผู้เรียนจะต้องเรียนรวมวิชาทั้งสิ้น ให้ครบ 96 หน่วยการเรียนรู้ โดยแยกเป็นวิชาบังคับ จำนวน 78 หน่วยการเรียนรู้ และวิชาเลือกเสรี จำนวน 18 หน่วยการเรียนรู้

วิชาที่เรียนจำแนกเป็น วิชาสามัญ 6 หมวด ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา สุขศึกษา และวิชาปริยัติธรรม 3 หมวด ได้แก่ ภาษาบาลี ธรรมวินัย และศาสนปฏิบัติ

2. หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ใช้เวลาเรียน 3 ปี หรือ 6 ภาคเรียน ผู้เรียนจะต้องเรียนรวมวิชาทั้งสิ้นให้ครบ 81 หน่วยการเรียนรู้ โดยแยกเป็นวิชาบังคับ จำนวน 42 หน่วยการเรียนรู้ และวิชาเลือกเสรี จำนวน 39 หน่วยการเรียนรู้

วิชาที่เรียนจำแนกเป็น วิชาสามัญ 6 หมวด ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา สุขศึกษา และวิชาปริยัติธรรม 4 หมวด ได้แก่ ภาษาบาลี ธรรมวินัย ศาสนปฏิบัติ และศาสนศิลป์

หลักสูตรที่ใช้ในปัจจุบัน มี 2 หลักสูตร คือ หลักสูตรพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2534 และหลักสูตรพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2534 ซึ่งทั้ง 2 หลักสูตรมีจุดมุ่งหมายของการศึกษาในการปลูกฝังให้พระภิกษุ สามเณร มีความรู้และทักษะในวิชาพระปริยัติธรรมและวิชาสามัญ พระภิกษุสามเณรที่เรียนในแต่ละหลักสูตรจะต้องลงวิชาเรียนและจำนวนหน่วยการเรียนรู้ เพื่อให้จบหลักสูตรให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่หลักสูตรกำหนด โดยมีการประเมินผลการเรียนตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย พุทธศักราช 2534

หลักสูตรพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2534

หลักการ

1. เป็นการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียน ค้นพบความสามารถ ความถนัด ความสนใจตนเอง
2. เป็นการศึกษาวิชาพระปริยัติธรรมขั้นพื้นฐาน เพื่อประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัย และศึกษาต่อ
3. เป็นการศึกษาที่มุ่งให้สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมในปัจจุบันได้สะดวก

จุดหมาย

มุ่งปลูกฝังให้พระภิกษุสามเณร มีคุณลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีความรู้และทักษะในวิชาพระปริยัติธรรม และวิชาสามัญ
2. มีนิสัยใฝ่หาความรู้ มีสมณสัญญาเคารพเชื่อฟังและปฏิบัติตามข้อบังคับและระเบียบสงฆ์
3. มีสุขภาพดีทั้งร่างกายและจิตใจ
4. รู้จักบำรุงรักษาศาสนสมบัติ อนุรักษ์ เสริมสร้างสภาพแวดล้อม
5. มีความภูมิใจความเป็นสมณะ จงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และเลื่อมใสระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
6. มีความคิดสร้างสรรค์ ปรับปรุงแนวทางปฏิบัติให้เกิดความเจริญแก่ชุมชนและสังคมสืบต่อไป

โครงสร้าง

1. วิชาบังคับ จำนวน 78 หน่วยการเรียนรู้

1.1 วิชาบังคับแกน จำนวน 72 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ วิชา ภาษาไทย วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา สุขศึกษา ศาสนปฏิบัติ ภาษาบาลี ธรรมวินัย

1.2 วิชาบังคับเลือก จำนวน 6 หน่วยการเรียนรู้ ให้เลือกจากรายวิชาบังคับเลือก สังคมศึกษา

2. วิชาเลือกเสรีจำนวน 18 หน่วยการเรียนรู้ ให้เลือกจากวิชาในกลุ่มวิชาต่างๆ คือ กลุ่มวิชาภาษาไทย – ต่างประเทศ กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มวิชาสังคมศึกษา กลุ่มวิชาพัฒนาบุคลิกภาพ กลุ่มวิชาพระปริยัติธรรม

3. กิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมแนะแนว กิจกรรมแก้ปัญหา/กิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้ และกิจกรรมอิสระของผู้เรียน

4. กิจกรรมของสงฆ์ ได้แก่ กิจที่พระภิกษุ สามเณร ปฏิบัติเป็นประจำอยู่ในวัด คือ กิจกรรมประจำวัน กิจประจำปักษ์ กิจประจำวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา

การดำเนินการ

1. จัดให้พระภิกษุ สามเณร เลือกเรียนได้อย่างกว้างขวาง

2. จัดประสบการณ์ให้พระภิกษุ สามเณร ได้รู้จักและเข้าใจตนเอง สามารถแสวงหาแนวทางในการพัฒนาตนเอง

3. ส่งเสริมให้พระภิกษุ สามเณร ได้ศึกษาพระปริยัติธรรม และวิชาสามัญควบคู่กันและปฏิบัติตามพระธรรมวินัย

4. จัดให้มีการศึกษาและแก้ไขปัญหาของผู้เรียน

5. จัดการเรียนการสอน เน้นพระปริยัติธรรม ให้สามารถนำไปปฏิบัติได้
6. จัดการเรียนการสอนและกิจกรรม ให้สอดคล้องการเสริมสร้างค่านิยม ศีลธรรม เพื่อเป็นศาสนทายาทที่ดี
7. จัดการเรียนการสอน โดยเน้นขบวนการเรียนรู้ ขบวนการคิดอย่างมีเหตุผลและขบวนการกลุ่ม

เกณฑ์การใช้หลักสูตร

1. เวลา - มัธยมศึกษาตอนต้น ใช้เวลา 3 ปี
หนึ่งปีการศึกษาแบ่งเป็น 2 ภาคเรียน ภาคเรียนละ 20 สัปดาห์ และอาจเปิดภาคฤดูร้อนได้อีก
- หนึ่งสัปดาห์ต้องเปิดเรียนไม่น้อยกว่า 5 วัน วันละ 7 คาบเวลาคาบละ 50 นาที รวม 35 คาบ
- ให้เรียนตามหลักสูตร ต้องเรียนอย่างน้อยสัปดาห์ละ 32 คาบ มีกิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้สัปดาห์ละ 1 คาบ กิจกรรมอิสระสัปดาห์ละ 2 คาบ

การประเมินผลการเรียน

ให้ปฏิบัติตามระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียน ตามหลักสูตรพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2534

เกณฑ์การจบหลักสูตร

1. เรียนครบทุกวิชาตามโครงสร้าง 96 หน่วยการเรียนรู้
2. ต้องได้หน่วยการเรียนรู้ครบวิชาต่าง ๆ
3. มีหน่วยการเรียนรู้ทั้งสิ้นไม่น้อยกว่า 85 หน่วยการเรียนรู้
4. ในแต่ละภาคเรียนต้องเข้าร่วมกิจกรรมสงฆ์ ใช้เวลาร้อยละ 80

หลักสูตรพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

พุทธศักราช 2534

หลักการ

1. เป็นการศึกษาที่มุ่งให้แสวงหาความรู้ ทางพุทธศาสนาให้แตกฉาน เพื่อการเผยแผ่และการศึกษาต่อ
2. เป็นการศึกษาที่มุ่งให้มีประสบการณ์ในการปฏิบัติกิจวัตรของสงฆ์อย่างถูกต้อง และ

เครื่องคิด

3. เป็นการศึกษาที่มุ่งให้สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้อย่างเหมาะสม

จุดหมาย

มุ่งปลูกฝังให้พระภิกษุ สามเณร มีคุณลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีความรู้ ทักษะ ในด้านศาสนปฏิบัติและกิจของสงฆ์ตามระเบียบและธรรมวินัย
2. มีความรู้ ความเข้าใจ และเห็นคุณค่าของพระพุทธศาสนา และวัฒนธรรมของชาวพุทธ
3. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ นำแนวทางและวิธีการใหม่ ๆ ไปใช้พัฒนาสังคม
4. รู้จักใช้สิทธิเสรีภาพในทางที่ก่อให้เกิดประโยชน์บนรากฐานแห่งกฎหมายและพระธรรมวินัย
5. มีความสำนึกในสมณสัญญา และการเป็นคนไทยร่วมกัน มีความรักชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์
6. สามารถปฏิบัติตนเป็นศาสนทายาทที่ดี

โครงสร้าง

1. วิชาบังคับจำนวน 42 หน่วยการเรียนรู้

1.1 วิชาบังคับแกน จำนวน 36 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่วิชา ภาษาไทย สังคมศึกษา สุขศึกษา ศาสนปฏิบัติ ภาษาบาลี ธรรมวินัย

1.2 วิชาบังคับเลือก จำนวน 6 หน่วยการเรียนรู้ ให้เลือกเรียนจากรายวิชาบังคับเลือกกลุ่มวิทยาศาสตร์

2. วิชาเลือกเสรี ให้เลือกเรียนอย่างน้อย 39 หน่วยการเรียนรู้ ให้เลือกจากวิชาในกลุ่มวิชาภาษาไทย กลุ่มวิชาสังคมศึกษา กลุ่มวิชาพัฒนาบุคลิกภาพ กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มวิชาพระปริยัติธรรม

3. กิจกรรม มี 2 กิจกรรม คือ กิจกรรมแนะแนวหรือกิจกรรมแก้ปัญหา และกิจกรรมอิสระของผู้เรียน

4. กิจของสงฆ์เป็นกิจที่พระภิกษุ สามเณร ปฏิบัติเป็นประจำอยู่ที่วัด มี 3 ลักษณะ

แนวดำเนินการ

1. ให้เลือกเรียนตามความถนัด และความสนใจ
2. จัดให้ได้ศึกษาค้นคว้าอย่างกว้างขวาง
3. จัดการเรียนการสอน ได้ใช้วิธีการทดลองและวิธีการใหม่ ๆ ซึ่งไม่ขัดต่อ

พระธรรมวินัย

4. จัดให้เรียนวิชาพระปริยัติธรรม และวิชาสามัญศึกษาควบคู่กันและประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัย
5. จัดให้มีการศึกษา ติดตามและแก้ไขปัญหาของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง
6. จัดการเรียนการสอนโดยเน้นวิชาพระปริยัติธรรมให้นำไปปฏิบัติได้
7. จัดกิจกรรมจัดการเรียนการสอน จัดแทรกการเสริมสร้างค่านิยม และ ศิลธรรมจรรยาบรรณเพื่อเป็นศาสนทายาทที่ดี
8. จัดการเรียนการสอน โดยเน้นกระบวนการเรียนรู้กระบวนการคิดอย่างมีเหตุผลและกระบวนการกลุ่ม

หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตร

1. เวลาเรียน โดยปกติประมาณ 3 ปี

- หนึ่งปีการศึกษาแบ่งเป็น 2 ภาคเรียน ภาคเรียนละ 20 สัปดาห์ สามารถเปิดภาคฤดูร้อนได้อีก ตามหลักเกณฑ์การใช้หลักสูตร ม.ปส.พ.ศ.2534
- เปิดเรียนสัปดาห์ละ 5 วัน เป็นอย่างน้อย วันละ 7 คาบ คาบละ 50 นาที รวม 35 คาบ
- เรียนตามหลักสูตรสัปดาห์ละ 27 คาบ กิจกรรมพิเศษ 2 คาบ ต่อสัปดาห์

2. การประเมินผลการเรียน

ให้ประเมินผลไปตามระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินการเรียนตามหลักสูตรพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2534

3. เกณฑ์การจบหลักสูตร

1. เรียนครบตามวิชาบังคับ/วิชาเลือก ตามโครงการหลักสูตร 81หน่วยการเรียน
2. ต้องเรียนได้หน่วยการเรียนของวิชาบังคับทั้งหมด
3. ต้องเรียนได้หน่วยการเรียนทั้งสิ้นไม่น้อยกว่า 78 หน่วยการเรียน
4. ในแต่ละภาคเรียนต้องเข้าร่วมกิจกรรมของสงฆ์ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนองความต้องการของพระภิกษุสามเณร และหลักสูตรพระปริยัติธรรม ก็เป็นหลักสูตรที่จุดมุ่งหมายของการศึกษาในการปลูกฝังให้พระภิกษุ สามเณร มีความรู้และทักษะในวิชาพระปริยัติธรรมและวิชาสามัญ พระภิกษุสามเณรที่เรียนในแต่ละหลักสูตรจะต้องลงวิชาเรียนและจำนวนหน่วยการเรียนเพื่อให้จบหลักสูตรให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่หลักสูตรกำหนด เมื่อผู้

เรียน เรียนจบแต่ละชั้น ก็ย่อมได้ความรู้เป็นเครื่องบริหาร รักษาตนในขณะบวชอยู่ เมื่อลาสิกขาบทออกไปก็ย่อมมีความรู้ควรแก่อัตภาพ เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่าต่อสังคมชาวาส และหากมุ่งหมายจะเรียนให้สูงขึ้นไปในชั้นระดับอุดมศึกษาก็ย่อมทำได้ ซึ่งไม่แตกต่างจากหลักสูตรที่ใช้เพื่อจัดการศึกษาในปัจจุบัน ซึ่งมุ่งปลูกฝังให้ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้นั่นเอง

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

2.1 ความเป็นมาของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ตามที่ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2534, 2536) ได้กล่าวไว้ นั้น มีความเป็นมาดังต่อไปนี้

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters หรือ CLE) ได้พัฒนามาจากนักภาษาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญทางการอ่าน และครูผู้สอนภาษาหลายคน อาทิ เช่น ไบรอัน เกรย์ ดร.ริชาร์ด วอลด์เกอร์ และเนียดอร์ จากประเทศออสเตรเลีย

เมื่อต้นปี ค.ศ. 1960 ได้เริ่มมีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในโครงการ เทรเกอร์พาร์ค (Trager Park Project) กับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลียเป็นครั้งแรกที่โรงเรียนเทรเกอร์พาร์ค (Trager Park School) ซึ่งเป็นโรงเรียนย่านชานเมือง แอลีส สปริง (Alice Spring) รัฐนอร์ทเทิร์น เทร์ริทอรี (Northern Territory) ประเทศออสเตรเลีย

กลุ่มครูผู้สอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนเทรเกอร์พาร์ค ได้ริเริ่มจัดโครงการ เทรเกอร์พาร์ค ขึ้น เนื่องจากพบว่า การจัดโปรแกรมภาษาในโรงเรียนของตนไม่ประสบความสำเร็จ ประสิทธิภาพยังไม่เพียงพอกับความต้องการของนักเรียน และยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาทางภาษาของนักเรียนในโรงเรียนนี้ให้เป็นที่น่าพอใจได้

สาเหตุของปัญหาดังกล่าว สืบเนื่องมาจากนักเรียนประมาณ 90% ของโรงเรียน เป็นชาวพื้นเมืองซึ่งอาศัยอยู่ตามบ้านพักชั่วคราวและตามบริเวณชุมชนแออัดที่มีภาวะทางเศรษฐกิจที่แร้นแค้นยากจน นักเรียนที่เข้าเรียนในโรงเรียนแห่งนี้ มีประสบการณ์ในการอ่านและเขียนน้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ด้านประสบการณ์เกี่ยวกับความคิดรวบยอดของตัวอักษร เนื่องจากเนื้อหาบริบท (Context) ที่จัดไว้ในหนังสือที่จะทำให้ประสบการณ์แก่นักเรียนยังไม่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาการอ่าน การเขียน และการสื่อสารที่จะช่วยให้เขาสามารถสื่อสารทางภาษาได้อย่างมั่นใจในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทั้งที่บ้าน ที่โรงเรียนและในชุมชนของตน

ครูผู้สอนภาษาในโรงเรียนเทรเกอร์พาร์ค ได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนอย่างละเอียด ซึ่งการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาดังกล่าว

ได้กระทำกันหลายรูปแบบ เช่น การสังเกต การวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของครู และการเรียนของนักเรียน ตลอดจนศึกษากระบวนการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียน รวมทั้งศึกษาปัญหาทางการอ่านของนักเรียนด้วย จากผลของการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้เอง ทำให้กลุ่มครูผู้สอนภาษาอังกฤษเหล่านั้น ตกลงใจจัดวางเป้าหมายและสร้างโครงการสอนทางภาษาที่เป็นไปตามธรรมชาติขึ้น โดยให้การเรียนรู้ภาษาได้ผ่านประสบการณ์การใช้ภาษาทุกด้าน หรือการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ผลของการทดลองการสอนภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาของโครงการเทอร์เกอร์พาร์ค ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี นักเรียนชาวพื้นเมืองเกือบ 100 % สามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

จากนั้นวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จึงได้เผยแพร่ออกไปทั่วประเทศออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา แคนาดา และประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

สำหรับประเทศไทย ได้มีการทดลองวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นครั้งแรกในวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 5 ที่โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2527 โดย ดร.ริชาร์ด วอลล์เกอร์ ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยและการเรียนรู้ทางการอ่าน ดร.เบรนต์ บาร์ทเลต ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านของวิทยาลัยบัณฑิตศึกษาแห่งบริสเบน (Brisbane College of Advanced Education) ประเทศออสเตรเลีย และ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ได้ร่วมมือกันจัดตั้งศูนย์การอ่าน ณ โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อทดลองการสอนดังกล่าว และได้รับการสนับสนุนจาก ศจ.ดร.อารี สันทนต์ ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ผลการทดลองสอนประสบความสำเร็จ นักเรียนสามารถอ่าน เขียน และพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้ดีในระยะเวลาเพียง 20 คาบเรียน (คาบเรียนละ 20 นาที) หนังสือที่เลือกมาใช้ในการทดลองคือ “A Little Red Hen” ผลที่พบปรากฏว่ามีระดับค่อนข้างยากสำหรับเด็กเริ่มเรียน แต่นักเรียนมีความสนใจในการอ่านมากขึ้นจนเห็นได้ชัด แม้จะผ่านการเรียนมาเป็นเวลานานแล้วก็ตาม เด็กยังสามารถจำคำศัพท์คำพูด และบทสนทนา จากหนังสือได้ การทดลองและวิจัยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิชาภาษาอังกฤษ ยังคงดำเนินต่อมาโดยการใช้หนังสืออ่าน ประเภทต่าง ๆ ผลของการเรียนการสอนอยู่ในเกณฑ์เป็นที่น่าพอใจตลอดมา

ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2528 ได้เริ่มการประชุมปฏิบัติการหนังสือวิชาภาษาไทย สำหรับใช้สอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ณ โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แล้วนำมาใช้ทดลองสอนวิชาภาษาไทยในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2528 ผลการทดลองการสอนปรากฏว่า นักเรียนสามารถอ่าน

เขียน ฟัง และพูดเรื่องที่อ่านได้รวดเร็วเป็นที่น่าสนใจ นักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนุกสนานในการเรียนทุกขั้นตอน

จากผลการทดลองดังกล่าวทั้งในวิชาภาษาอังกฤษและภาษาไทย ดร.ริชาร์ด วอล์คเกอร์ จึงเสนอโครงการอ่านในประเทศไทยกับทางโรตารีสากล และได้รับอนุมัติให้ทำเป็นโครงการนำร่องกับนักเรียนไทยที่มีปัญหาทางภาษา ณ จังหวัดสุรินทร์ เมื่อปีการศึกษา 2530 ผลของการทดลอง โครงการในโรงเรียนนำร่อง นักเรียนในกลุ่มโรงเรียนทดลองสามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดภาษาไทย ได้ผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนโรงเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสนใจในการอ่าน และสามารถทำคะแนนวิชาอื่น ๆ ในกลุ่มมวลง ประสพการณ์ เช่น คณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสพการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย และกลุ่มการงานพื้นฐานอาชีพ ได้สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกัน

ในเดือนมกราคม พ.ศ.2531 หลังจากที่ได้ประเมินผลโครงการนำร่องการพัฒนาการอ่านที่จังหวัดสุรินทร์แล้ว มูลนิธิโรตารีของโรตารีสากล ได้อนุมัติเงินทุนสนับสนุนโครงการวิจัยและพัฒนาการอ่าน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531-2535 เป็นเงินประมาณ 17 ล้านบาท แก่ประเทศไทย

ศูนย์วิจัยและพัฒนาการอ่าน ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จึงเริ่มดำเนินโครงการพัฒนาการอ่านตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2531 เป็นต้นมา เริ่มต้นดำเนินการอบรมบุคลากรหลักอันได้แก่ ผู้บริหารการศึกษา สำนักงานการประถมศึกษา ศึกษาพิเศษระดับจังหวัดและอำเภอ ผู้บริหารโรงเรียน และครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนต้นแบบในจังหวัดสุรินทร์ ศรีสะเกษ บุรีรัมย์ และชัยภูมิ จำนวน 100 ห้องเรียน และดำเนินการนิเทศติดตามผลการสอนในลักษณะงานวิจัยและพัฒนา ตั้งแต่ปีการศึกษา พ.ศ. 2531 เป็นต้น

เนื่องจากสัมฤทธิ์ผลการดำเนินงานเริ่มเป็นที่ประจักษ์ การสอนแบบมุ่งประสพการณ์ภาษา จึงได้รับความสนใจจากองค์กรต่าง ๆ จึงได้มีการขยายงานของโครงการต่อเนื่องออกไปอีก ได้แก่ โครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสพการณ์ภาษา 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (สงขลา ยะลา นราธิวาส ปัตตานีและสตูล ซึ่งมีระยะเวลาดำเนินการระหว่าง พ.ศ. 2532-2537) โครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสพการณ์ภาษาเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต (โครงการนำพระทัยจากในหลวง เริ่มดำเนินการตั้งแต่ พ.ศ.2533 เป็นต้นไป) โครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยและภาษาอังกฤษแบบมุ่งประสพการณ์ภาษาในเขตกรุงเทพมหานคร และจังหวัดชัยภูมิ ซึ่งเริ่มดำเนินการมา ตั้งแต่ พ.ศ.2532 โครงการอบรมผู้ดูแลเด็กก่อนวัยเรียนด้วยวิธีมุ่งประสพการณ์ภาษาในเขตชุมชนแออัดยานนาวา ซึ่งมีระยะเวลาดำเนินการระหว่าง

พ.ศ. 2533 - 2536 และโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในภาคเหนือ เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2533 เช่น ที่จังหวัดอุดรดิตถ์ เชียงใหม่ ฯ ล ฯ

2.2 ความหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2534 : 18) กล่าวถึงความหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไว้ดังนี้ คือ

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อนและกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่าง ๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างต่อเนื่องเป็นบูรณาการด้วยตนเองจากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง ไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษาโดยยึดสื่อการเรียน และการจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมาย ในการนำรูปแบบภาษาไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวัน เป็นหลัก และให้สอดคล้องกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตในแต่ละชุมชนของผู้เรียน ลำดับของกระบวนการเรียนการสอนจะจัดตามหลักการพัฒนาภาษาของผู้เรียนในการรับรู้ และเรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียน กลวิธีในการสอนจะยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจิตวิทยาในการเรียนรู้ (Learning Psychology) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง โดยใช้กระบวนการทางความคิดและมีเจตคติทางบวกในการเรียนรู้ ซึ่งจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการคือ ความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาโดยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างอิสระ และถูกต้องเหมาะสมตามกาลและเทศะ

2.3 เป้าหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เป้าหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ตามที่ เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2536 : 18) ได้กล่าวไว้ว่า ดังนี้

เป้าหมายหลักของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา คือ การให้ผู้เรียนได้รู้จักเทคนิคกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารทางภาษา เช่น การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีเจตคติในการใช้ภาษาในทางบวก เช่น รักการอ่าน รักการเขียน เข้าใจความรู้สึกนึกคิดจากการสื่อความหมายของภาษาพร้อมทั้งมีความรู้สึกรับผิดชอบในการเรียนร่วมกัน การช่วยเหลือเกื้อกูลกัน การรู้จักประชาธิปไตย และมีความคิดสร้างสรรค์เป็นของตนเอง

บทบาทของผู้สอน

การสอนทุกรูปแบบย่อมอาศัยองค์ประกอบสำคัญหลายอย่างรวมกัน จึงจะสามารถทำให้การสอนนั้น ๆ บรรลุจุดมุ่งหมายได้ ผู้สอนและผู้เรียน ถือว่าเป็นผู้ที่สำคัญที่สุดในกระบวนการสอนดังกล่าว การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาก็เช่นเดียวกัน ดังที่ เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2536 : 18) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้สอนที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่มีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องปฏิบัติภารกิจในการสอนดังต่อไปนี้

1. ทำความเข้าใจเกี่ยวกับเป้าหมาย หลักการ และวิธีการของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาให้ต้องแท้เสียก่อนเพื่อการเตรียมตัวการวางระบบงานสอนให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ
2. เตรียมงานสอนได้อย่างมีระบบ ตามรูปแบบการสอนซึ่งมีขั้นตอนของกระบวนการเรียนการสอนที่จัดไว้ให้เหมาะสมกับความสามารถและวัยของผู้เรียน
3. ทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะ และให้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมแก่ผู้เรียนในบริบทภาษาต่าง ๆ
4. ทำหน้าที่เป็นแหล่งความรู้ โดยพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้เรียนทุกคนที่ต้องการข้อมูลทางภาษาเมื่อมีปัญหาและข้อสงสัย หรือการขยายความเพิ่มเติม การให้ข้อมูลอาจจะกระทำในกลุ่มของผู้เรียน หรือแยกเดี่ยวเป็นรายบุคคล
5. ทำหน้าที่เป็นผู้วางแผน และจัดกลุ่มกิจกรรมการสอนรวมทั้งการจัดชั้นเรียนที่มีประสิทธิภาพ โดยเข้าใจระดับความแตกต่าง ความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนทุกคน
6. มีความกระตือรือร้นในการดำเนินการสอน และการติดตามผล
7. คอยให้กำลังใจแก่ผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ
8. คอยสังเกตการพัฒนาทางภาษาของผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นและแสดงทักษะทางภาษาของตนเองให้มากที่สุด ผู้สอนจะคอยเป็นผู้ช่วยเหลือเท่านั้น
9. พยายามช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการสื่อความหมายที่ตนต้องการทุกครั้ง ผู้สอนจะต้องมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของเด็กด้วย โดยเฉพาะการช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ โดยให้ข้อมูลแก่ผู้เรียนเมื่อติดขัด หรือมีปัญหาในการใช้ภาษา
10. มีความอดทนและใจเย็นที่จะรอคอยการแสดงออกทางความคิดของผู้เรียน

บทบาทของผู้เรียน

ผู้เรียนในชั้นเรียนที่มีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะมีบทบาทเป็นผู้ปฏิบัติ และเป็นศูนย์กลางในการเรียนอยู่เสมอ บทบาทดังกล่าวจะเป็นไปตามลำดับการพัฒนาภาษา (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2536 : 19) ดังต่อไปนี้

1. ในระยะแรก ผู้เรียนจะตอบสนองการให้รูปแบบภาษา หรือการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายของผู้สอน โดยมีส่วนร่วมในการโต้ตอบสนทนาใช้ความคิดหาเหตุผล แสดงออกทางกาย เช่น การแสดงท่าทางบ่งบอกความรู้สึก การเล่นบทบาทสมมุติ ฯลฯ ในระยะนี้ ผู้เรียนส่วนใหญ่จะรับรู้การให้ปัจจัยป้อนของผู้สอน และใช้เวลาในการคิด จินตนาการ หาเหตุผล เปรียบเทียบข้อแตกต่างและคล้ายคลึงของภาษาที่ได้รับ และสร้างความคุ้นเคยกับรูปแบบภาษาใหม่นั้น ๆ การเรียนจะใช้กระบวนการกลุ่ม และการปฏิบัติทางภาษาเป็นหลัก

2. ในระยะกลาง ผู้เรียนจะใช้ความสามารถแสดงออกทางทักษะต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยมีผู้สอนคอยช่วยเหลือ คอยให้กำลังใจและให้ข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อให้ความพยายามในการลองผิดลองถูกทางภาษาของตนประสบความสำเร็จได้ เช่น การช่วยกันสรุปเรื่องที่อ่านเขียน เรื่องร่วมกัน ฯลฯ ผลสำเร็จในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาต่าง ๆ จะช่วยให้เกิดกำลังใจ และเป็นแรงจูงใจภายในสำหรับผู้เรียนเองที่จะให้ความสนใจกับบทเรียนต่อ ๆ ไป ในการเรียนและปฏิบัติทางภาษา จะใช้กระบวนการกลุ่ม และฝึกการทำงานเชิงปฏิบัติการ (Workshop)

3. ในระยะสุดท้าย ผู้เรียนจะแสดงความสามารถทางทักษะของตนเองได้อย่างอิสระทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน พร้อมทั้งสามารถแสดงความคิดสร้างสรรค์ทางการใช้ภาษาในลักษณะต่าง ๆ ตามความสนใจได้ เช่น แต่งประโยคปากเปล่า เขียนเรียงความที่ตนเองพอใจ เขียนจดหมายโต้ตอบกับเพื่อน ๆ กับครู หรือกับคนอื่น ๆ อ่านหนังสือนอกเวลา รายงานข่าวที่ได้ฟัง หรือได้อ่าน พอใจกับความไพเราะของภาษา เข้าใจความรู้สึกที่สอดแทรกอยู่กับการใช้ภาษาในแต่ละบริบท ฯลฯ ในการเรียน และการปฏิบัติทางภาษา จะใช้กระบวนการกลุ่ม และเน้นการทำงานอย่างอิสระมากขึ้น ความรู้สึกรับผิดชอบ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การเป็นผู้นำและการรู้จักประชาธิปไตยล้วนเป็นเจตคติที่จะเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ จากการจัดกระบวนการเรียนการสอนแบบกลุ่มของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันและประสบความสำเร็จในผลงาน

2.4 หลักการและแนวทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounter Approach) ตามที่ เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2534. 20) ได้กล่าวไว้ว่า หลักการของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษานั้น จะยึดแนวทฤษฎีหลายแบบเข้าด้วยกันทำให้เกิด

เป็นการบูรณาการประสบการณ์ต่าง ๆ จนทำให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน และแนวทฤษฎีที่สำคัญเหล่านั้น สามารถแยกประเด็น เพื่อการพิจารณาได้ในแต่ละแนวดังนี้

1) แนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Teaching Approach)

แนวทฤษฎีการสอนนี้จะเน้นการให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษา เพื่อการสื่อความหมายในชีวิตประจำวันได้ โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistics) ซึ่งว่าด้วยเนื้อหาในบริบท (Context) และวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในแต่ละชุมชนที่อาจใช้ผิดแผกแตกต่างกันไปได้ตามสภาพแวดล้อม

กระบวนการสอนตามแนวทฤษฎีนี้ จะเน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นสำคัญ ประเด็นสำคัญในการสร้างกิจกรรมปฏิสัมพันธ์นั้น ผู้สอนต้องให้ออกาสผู้เรียนได้คิดและใช้ความพยายามของตนเองเพื่อสื่อความหมายที่ต้องการให้ผู้อื่นเข้าใจได้ทั้งการสื่อความหมายด้วยเสียง (การฟัง-การพูด) ด้วยตัวอักษร (การอ่าน-การเขียน) และด้วยการใช้ท่าทาง การให้ผู้เรียนได้ลองฝึกทดลองถูกในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาโดยมีผู้สอนคอยแนะนำช่วยเหลือและให้กำลังใจ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติในทางบวกในการใช้ภาษาได้ เนื่องจากประสบความสำเร็จในสิ่งที่ตนต้องการสื่อความหมาย การแก้ไขสิ่งที่ตนบกพร่องด้วยตนเอง จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและได้ประสบการณ์ในการปฏิบัติทางภาษาได้มากขึ้นในระยะต่อมาตามลำดับ ผู้เรียนจะรู้สึกสนุกสนานกับการเรียนที่ท้าทาย ทำให้เขาได้ใช้ภาษาที่ตนต้องการและสามารถจดจำภาษาที่ตนได้ใช้ หรือมีประสบการณ์ได้อย่างแม่นยำ การกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกรอยากรแสดงออกทางภาษา หรือการทดลองใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเอง ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ย่อมจะทำให้การพัฒนาภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นไปอย่างธรรมชาติได้เนื้อหาที่จัดขึ้นเป็นบทเรียน จึงควรเป็นบริบททางภาษาที่มีความหมายแก่ผู้เรียนตามหลักการใช้ภาษาในสังคมในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมตามกาลและเทศะ มากกว่าจะจัดแบบวิเคราะห์ภาษาให้นักเรียนเรียนเพื่อเข้าใจระบบของเสียง คำ และไวยากรณ์ เท่านั้น นอกจากนี้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องจัดให้ผู้เรียนมีโอกาสดแสดงออกทางภาษาในลักษณะปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียนเพื่อให้ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ผู้สอนจะมีหน้าที่คอยช่วยเหลือแนะนำ และแก้ไขการใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน กิจกรรมดังกล่าวได้แก่ การทำงานกลุ่มย่อยเพื่อการอ่านร่วมกัน การเขียนเรื่องร่วมกัน การโต้ตอบในการฟังพูด ร่วมกัน การแสดงความคิดเห็นร่วมกันในเรื่องที่อ่าน

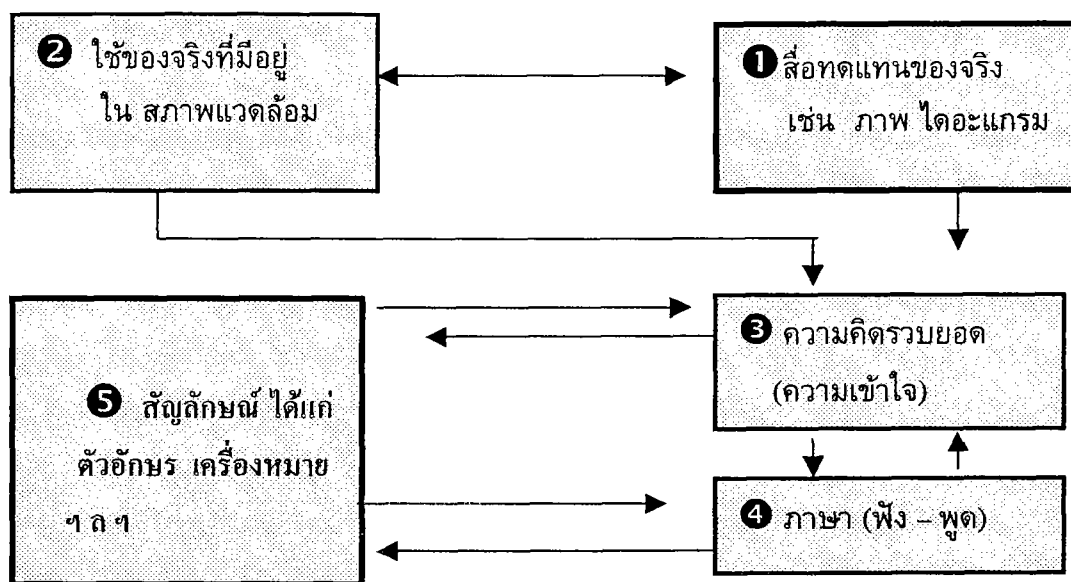
2) แนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ (The Natural Approach)

แนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ (The Natural Approach) นี้ เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ (2534 : 20) กล่าวว่า แนวทฤษฎีนี้จะเน้นการเข้าใจกระบวนการรับรู้ และเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน เพื่อการจัดลำดับขั้นตอนของกระบวนการให้กิจกรรมการเรียนการสอนที่ต่อเนื่อง เหมาะสมแก่ผู้เรียนตามวัยความสามารถ ความถนัด และความสนใจ ซึ่งจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่ถาวรแก่ผู้เรียนได้

กระบวนการรับรู้และเรียนรู้ดังกล่าว จะเน้นการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจได้ (Comprehensible Input) แก่ผู้เรียน โดยใช้กระบวนการสอน (Process) ที่เหมาะสมกับการรับรู้ทางภาษาของผู้เรียน (Language Acquisition) เป็นหลัก ผลของการเรียนรู้ (Output) จะประสบความสำเร็จดังที่คาดหวังได้ ถ้าผู้สอนเข้าใจวิธีการให้ปัจจัยป้อน หรือการพัฒนาความคิดรวบยอดอย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับผู้เรียนพร้อมทั้งคำนึงถึงจิตวิทยาด้านการให้แรงจูงใจ การลดความเครียด และลำดับของการพัฒนาทักษะภาษาของมนุษย์ ด้วยจะทำให้การสอนภาษาเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

หลักการการพัฒนาภาษาของผู้เรียนโดยทั่วไป โดยเฉพาะกับผู้เรียนในระดับต้นหรือผู้เริ่มเรียน จำเป็นต้องอาศัยการพัฒนาความคิดรวบยอด โดยการให้ตัวอย่างเป็นรูปธรรม และให้โอกาสผู้เรียนได้ค้นคว้า เปรียบเทียบลักษณะภาษาที่คล้ายคลึง และแตกต่างกันในแต่ละสภาพของการใช้ด้วยตนเองผู้เรียนจะสรุปกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เป็นของตนเองได้ในที่สุด เช่น หลักไวยากรณ์ การสะกดคำ การผันเสียง ฯลฯ

การให้ปัจจัยป้อนที่เป็นที่เข้าใจได้แก่ผู้เรียนทุกครั้งที่เสนอเนื้อหาใหม่ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและเกิดความคิดรวบยอดของภาษาได้อย่างรวดเร็ว และพร้อมที่จะรับองค์ประกอบส่วนอื่นๆ ของภาษา อันได้แก่เสียง และตัวอักษร ตามลำดับการถ้อยของความหมายจากความคิดรวบยอด จะช่วยให้การจำความแตกต่างและความคล้ายคลึงของเสียงและตัวอักษร ได้แม่นยำขึ้นเพราะมีความสัมพันธ์เชื่อมโยง สอดคล้องกันกับความเข้าใจในสมองเดิมที่รับรู้ไว้แล้วว่า ความหมายของเสียงแต่ละเสียง แต่ละตัวอักษร ที่ประกอบขึ้นเป็นคำนั้นคืออะไร การให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจได้แก่ผู้เรียนนั้นจำเป็นต้องอาศัยกระบวนการสอนความคิดรวบยอดทางภาษาถูกต้อง ซึ่งอาจจัดลำดับการสอนได้ดังผังภาพประกอบต่อไปนี้

ภาพประกอบ 1 แสดงขั้นตอนการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ

(เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช. 2536 : 21)

จากผังภาพประกอบในหัวข้อที่ 1 นั้น เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช (2536 : 21) ได้อธิบายไว้ว่า การใช้วัสดุของจริงที่มีอยู่ในสภาพแวดล้อมเช่น วัตถุต่าง ๆ ที่ผู้เรียนเคยพบ และเคยใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและได้รับความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของสารนั้น ๆ ได้อย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม ถ้าเรานำของจริงทุกอย่างมาให้ผู้เรียนเห็น คงจะเป็นไปได้ยาก ดังนั้น การใช้สิ่งทดแทนของจริงเหล่านั้น ได้แก่ รูปภาพ ใตอะแกรม ฯลฯ ก็อาจช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและได้ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นได้อย่างดี (ดังผังภาพประกอบในหัวข้อที่ 2) เพราะผู้เรียนสามารถถ่ายโยงความคิดไปยังของจริงที่ตนเคยเห็นมาก่อนได้ การพัฒนาความคิดรวบยอด (ดังผังภาพประกอบในหัวข้อที่ 3) จะง่ายขึ้นเมื่อผู้เรียนมีโอกาสได้ยินได้ฟังเสียงเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่เข้าใจความหมายมาแล้ว การจำเสียงที่กำหนดความหมายนั้น ๆ จะแม่นยำได้มากขึ้น ต่อจากนั้น เมื่อได้เรียนรู้สัญลักษณ์ หรือตัวอักษรที่ใ้แทนเสียงนั้น ๆ (ดังผังภาพประกอบในหัวข้อที่ 5) ก็จะช่วยใ้เข้าใจและจำตัวสัญลักษณ์หรือตัวอักษรหรือการสะกดคำนั้น ๆ ได้ง่ายขึ้น เนื่องจากสัญลักษณ์หรือตัวอักษรเป็นภาพสัญลักษณ์ที่ใ้แทนเสียงและความหมายนั่นเอง กระบวนการรับรู้และเรียนรู้ภาษา จึงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยการใ้ประสบการณ์ของผู้เรียนเองเป็นสำคัญ ตามลำดับของวงจรแห่งการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ กระบวนการเรียนรู้ที่สวนทางกับลำดับกระบวนการเรียนรู้ทางธรรมชาติ เช่น เรียนตัวสะกด หรือ เรียนระบบเสียงต่าง ๆ ก่อนเข้าใจความ

หมายของภาษาที่ใช้ในการสื่อความ การเรียนรู้นั้นอาจเกิดขึ้นได้ เช่น สามารถจะอ่านออก เขียนได้เหมือนกัน แต่จะใช้เวลามากกว่าและที่สำคัญกระบวนการเรียนรู้จะน่าเบื่อหน่ายมาก เพราะต้องอาศัยการจำท่องก่อนข้างสูง เนื่องจากต้องใช้เวลาคำนวณหรือจำหน่วยเสียง ต่างๆ ก่อนที่จะนำมาประกอบกันเข้าหรือประสมคำ เพื่อให้เกิดความหมายเป็นลำดับสุดท้าย

ด้วยเหตุผลดังกล่าว การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจึงใช้หลักการพัฒนาภาษาโดยธรรมชาติ จากการให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องหรือได้ความคิดรวบยอดในการ สื่อความเสียก่อน จึงเรียนรู้ระบบเสียง และระบบตัวสะกดของคำหรือประโยคต่างๆ ที่เข้าใจ ความหมายมาก่อนแล้วตามลำดับ

3) แนวทฤษฎีการสอนอ่าน (Teaching Reading Approach)

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2536 : 23 - 25) กล่าวถึงแนวทฤษฎีนี้ไว้ว่า ทฤษฎีการสอนอ่าน ในปัจจุบันมีอยู่ด้วยกันหลายทฤษฎีที่สำคัญ คือ ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์และทฤษฎีทางจิตวิทยา แม้ว่าเป้าหมายของการสอนอ่านจะคล้ายคลึงกัน คือ ต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการจับ ใจความสำคัญหารายละเอียดของเรื่อง แปลความ ตีความ ขยายความ และมีเจตคติในการอ่าน ทางบวก เช่น รักการอ่าน สนใจการอ่านแต่ทฤษฎีทั้งสอง จะมีแนวทางในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนและการให้ปัจจัยป้อนแก่ผู้เรียนแตกต่างกันไปบ้าง

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีข้อเด่นตรงที่มีลักษณะผสมผสานระหว่างทฤษฎี การสอนอ่านทั้งทางภาษาศาสตร์และทางจิตวิทยาอยู่ในตัวอย่างบูรณาการ โดยพิจารณาทั้ง ลักษณะของธรรมชาติทางภาษาศาสตร์ที่มนุษย์พึงรับรู้ และมีประสบการณ์จากวัสดุที่อ่านหรือ สิ่งที่อ่านในชีวิตจริงพร้อมทั้งคำนึงถึงกระบวนการอ่านของมนุษย์โดยธรรมชาติเป็นสำคัญ ซึ่งจะ เป็นหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจะทำให้ผู้อ่านมีเจตคติใน การอ่านที่ดีต่อไป นอกจากนี้ทักษะการเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์กับการอ่าน จะได้ รับการพัฒนาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมอีกด้วย จึงนับว่ากระบวนการสอนอ่านและเขียนจะ ดำเนินต่อเนื่องกันอย่างมีประสิทธิภาพด้วย ถ้ากระบวนการสอนอ่านดำเนินไปอย่างถูกต้อง เหมาะสม

หลักการของทฤษฎีการสอนอ่านในปัจจุบัน ได้รับการพัฒนาให้เป็นไปตามกระบวนการ ทางธรรมชาติของมนุษย์ในการรับรู้ทางจิตวิทยา และทางภาษาศาสตร์ โดยเน้นกระบวนการ อ่าน ซึ่งผ่านกระบวนการทางความคิดเป็นหลัก ซึ่งจะแตกต่างจากหลักการและทฤษฎีการสอน อ่านในสมัยก่อนที่มักจะเน้นกระบวนการสอนองค์ประกอบย่อยของภาษาไปที่ละน้อย โดยเข้า ใจรายละเอียดของเสียงตัวอักษร ซึ่งได้แก่สระและพยัญชนะก่อนที่จะเข้าใจความหมายของคำ และประโยค เช่น รู้จักคำและเรียงคำเป็นประโยค การสอนจะกระทำเป็นขั้นตอนนับตั้งแต่การ แยกเสียงในภาษาเป้าหมายที่เรียน การประสมคำ และตีความจากประโยคพื้นฐาน การสอน

แบบนี้จะใช้เวลาในการพัฒนามาก และมีข้อเสียที่ผู้เรียนจะเบื่อหน่ายการอ่านเพราะต้องใช้เวลา และขัดกับความรูสึกโดยธรรมชาติที่ต้องการ นั่นก็คือความหมายของภาษาที่ผู้อ่านต้องการได้รับในการสื่อความหมายจากสัญลักษณ์ หรือตัวอักษร นอกจากนี้ บางครั้งคำต่างๆ ไม่สามารถสะกดได้ตามเสียงเช่น อาหาร เกียรติ สมบัติ สมโภชน์ ฯลฯ กระบวนการเรียนการสอน ดังกล่าว เรียกว่า กระบวนการจากล่างขึ้นบน (Bottom – Up Process) ข้อดีคือ ผู้อ่านเข้าใจรายละเอียดขององค์ประกอบภาษาได้ดี เช่น พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ฯลฯ แต่ข้อเสีย คือความน่าเบื่อหน่ายในการเรียนภาษาด้วยวิธีวิเคราะห์และเข้าใจความหมายรวมได้ช้า

กระบวนการจากบนลงล่าง (Top – Down Process) เป็นกระบวนการสอนที่เป็นที่นิยมนักมากทางด้านการอ่านเพราะการสอนแบบนี้จะเน้นการให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบย่อยของภาษาส่วนอื่น ซึ่งได้แก่ พยัญชนะ สระ ไวยากรณ์ ฯลฯ ทั้งนี้ เนื่องจากพื้นฐานทางทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาจะเน้นการสื่อความหมายของมนุษย์ในการอ่าน ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการในการตีความหมายจากสัญลักษณ์โดยผ่านกระบวนการทางความคิด กระบวนการทางความคิดจะช่วยให้การเชื่อมโยงความรู้ ระหว่างองค์ประกอบย่อยของภาษาในประโยค และในอนุเจต (Paragraph) หนึ่ง ๆ ให้เป็นที่เข้าใจได้

จากประสบการณ์ของผู้อ่านที่ฝึกตีความหมายของสิ่งที่เขียนด้วยความคิดของตนเอง สมอชิกขาวจะทำงานและสามารถระลึกสิ่งที่อ่านได้ดี การจำคำศัพท์รูปแบบประโยค และเนื้อเรื่องต่าง ๆ จะช่วยให้ผู้อ่าน มีประสบการณ์ในตัวอักษรที่พบเห็นได้มากพอที่จะพัฒนาการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพในระยะต่อมาได้

นักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่มีชื่อเสียง เช่น Goodman และ Burke (เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช. 2536 : 23 ; อ้างอิงมาจาก : Goodman and Burke. 1972, 1978) ได้ทำวิจัยเพื่อศึกษากระบวนการการอ่านของผู้อ่าน และศึกษาว่าผู้อ่านที่อ่านได้ดีนั้นจะใช้วิธีในการอ่านอย่างไร ผลของการวิจัยพบว่าผู้อ่านที่ดีจะใช้กระบวนการทางความคิด เพื่อสำรวจและจับใจความรวมในการอ่านก่อนที่จะพิจารณาองค์ประกอบย่อยของภาษานั้นๆ เพราะการอ่าน หรือการตีความจากสัญลักษณ์โดยผ่านกระบวนการทางความคิดนั้น ผู้อ่านทุกคนย่อมจะแสวงหาความหมายของสิ่งที่อ่านเป็นอันดับแรกเสมอ แต่การพิจารณาการอ่านเพียงการแสวงหาความหมายเพื่อความเข้าใจสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรอย่างเดียว ยังไม่เพียงพอกับการอ่านที่สมบูรณ์นักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จึงตระหนักถึงการรับรู้การอ่านด้วย เช่น การถ้อยความคิดรวบยอด รวมทั้งองค์ประกอบอื่น ๆ ในการอ่าน เช่น ความสนใจ ประสบการณ์ เดิม การระลึกสิ่งที่อ่าน ฯลฯ

นักจิตวิทยาทางด้านการอ่าน คนอื่นๆ เช่น Meyer ได้วิจัยพบว่า “โครงสร้างระดับยอด” (Top Level Structure) หรือโครงการเขียนของผู้เขียน จะเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้การอ่านเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพได้ ผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยตระหนักถึงลักษณะโครงการเขียนของผู้เขียนชนิดต่างๆ จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการใช้โครงการเขียนของผู้เขียนนั้นในการจับความ

สำคัญและจับรายละเอียดของเรื่องได้อย่างรวดเร็ว เพราะโครงการเขียนดังกล่าวจะบ่งบอกใจความสำคัญของเรื่องได้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร การโยงความรู้จากประสบการณ์เดิมในการอ่านจะช่วยให้ผู้อ่านอ่านได้ดีขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ และมีจุดหมายปลายทางในการอ่านที่แน่นอน

นักจิตวิทยาเชิงสังคม เช่น Hassan เน้นความสำคัญของบริบท หรือความแวดล้อมของข้อความต่าง ๆ ซึ่งจะมีความหมายแตกต่างกันไปตามสถานการณ์และวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะช่วยให้อ่านเข้าใจเรื่องที่เกี่ยวข้องในบริบทนั้น ๆ ด้วย

จากความคิดเห็นของนักภาษาศาสตร์ และนักจิตวิทยาดังกล่าวมาแล้ว อาจสรุปได้ว่าการสอนอ่านนั้นต้องอาศัยเทคนิคหลายอย่าง ที่จะเน้นองค์ประกอบของกระบวนการอ่านให้แก่ผู้เรียน ซึ่งกระบวนการนั้นๆ ย่อมต้องมาจากการให้อ่านได้ความคิดรวบยอด จับความสำคัญของเรื่องที่อ่านและหารายละเอียดของเรื่องได้จากประสบการณ์เดิม จากการเดาความแวดล้อมจากลักษณะและชนิดของข้อความที่ผู้เขียนเขียนขึ้นเป็นต้น ดังนั้นกระบวนการอ่านที่สมบูรณ์แบบ จึงน่าจะใช้กระบวนการอ่านที่ต้องอาศัยการพัฒนาทั้งกระบวนการบนลงล่าง และกระบวนการลงล่างขึ้นบน โดยพิจารณาความโดยรวมของเรื่องลงสู่องค์ประกอบย่อยของภาษาในระยะแรก และใช้กระบวนการลงล่างขึ้นบนเพื่อวิเคราะห์หน่วยย่อยพื้นฐานโดยพิจารณาคำประโยคและโครงสร้างอื่น ๆ ในระยะสุดท้ายกระบวนการอ่านแบบนี้เรียกว่า กระบวนการอ่านเชิงปฏิสัมพันธ์ (Interactive) โดยใช้ทั้งการสังเคราะห์และวิเคราะห์การอ่านเพื่อสื่อความหมายสัญลักษณ์ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน กระบวนการเชิงปฏิสัมพันธ์นี้จะเป็กระบวนการที่จัดไว้ในลำดับของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยในระยะแรกจะเน้นกระบวนการบนลงล่างให้อ่านจะบใจความสำคัญของเรื่องโดยรวมและค่อยๆ พิจารณาหรือวิเคราะห์ภาษาในส่วนย่อยต่อไปในระยะหลัง โดยใช้วัตรกรรมและเทคนิคการสอนต่างๆ เข้าช่วย เพื่อเร้าใจให้ผู้เรียนสนใจการอ่านและพัฒนาไปสู่ความสามารถทางการเขียนต่อไป นอกจากนี้กระบวนการอ่านเชิงปฏิสัมพันธ์จะช่วยให้อ่านได้ใช้สมองทั้งซีกขวา (กระบวนการอ่านจากบนลงล่าง) และซีกซ้าย (กระบวนการอ่านจากล่างขึ้นบน) ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความทรงจำในระยะยาวกับสิ่งที่ตนอ่านได้

เพื่อเข้าใจการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อความเข้าใจในการอ่านแก่ผู้เรียนที่ถูกต้อง ผู้สอนจึงควรพิจารณาองค์ประกอบสำคัญของความเข้าใจการอ่านของมนุษย์ 3 ประการ ดังนี้

1. ประสบการณ์เดิม หรือความรู้เดิม (Schema) ของผู้อ่าน ประสบการณ์หรือความรู้เดิมเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้ผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันได้ เนื่องจากความคิดรวบยอดของผู้ที่มีประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านจะช่วยให้เกิดความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ง่าย และเร็วขึ้น เช่นผู้ที่เคยไปเที่ยวชมเมืองเก่าในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ก็ย่อมจะเข้าใจได้เร็วและดีกว่าผู้ที่ไม่เคยไป ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมจึงเป็นหลักการ

สำคัญที่ผู้สอนสามารถนำมาใช้เป็นแนวคิดเพื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้อ่านได้มีโอกาสฝึกใช้ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมของตนมาช่วยในการอ่านรวมทั้งการใช้ทักษะภาษาด้านอื่นๆ เช่น การเขียน การฟัง การพูด เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อช่วยให้การเข้าใจความหมายของการสื่อสารดีขึ้น

2. อภิปัญญา (Meta – Cognition) ความสามารถของผู้อ่านในการเข้าใจ

กระบวนการคิดของตนในการตีความและการแก้ปัญหาต่างๆ จะช่วยให้ความเข้าใจในการอ่านดีขึ้นเนื่องจากสามารถใช้ความคิดของตนเองจากประสบการณ์มาใช้ในการจับความ แปลความ ตีความ และขยายความได้ กลวิธีของการใช้อภิปัญญามีหลากหลายด้วยกัน ที่สำคัญคือการเดาความ เพื่อแก้ปัญหาความไม่เข้าใจที่ตนประสบในขณะที่อ่านเนื้อความต่าง ๆ ประสบการณ์ของการใช้กลวิธีต่าง ๆ ด้วยตนเองของผู้เรียน ในการเดาความ และการคิดแก้ปัญหาด้วยตนเองของผู้เรียนจะช่วยให้การเข้าใจการอ่านดีขึ้น เช่น ผู้อ่านใช้บริบทเดาคำศัพท์ที่ตนไม่เข้าใจว่าจะมีความหมายอย่างไร เป็นต้น นอกจากนี้วิธีการที่แต่ละคนใช้ในการเดา การแก้ปัญหาเพื่อหาคำตอบหรือข้อมูลจากการอ่าน ความเข้าใจตนเองในกระบวนการที่ใช้ อันเกิดจากประสบการณ์ของแต่ละคน ย่อมเป็นประโยชน์ต่อความสามารถในการอ่านของแต่ละคนได้ ข้อสำคัญผู้สอนจะใช้กลวิธีอย่างไรที่ผู้เรียนจะมีโอกาสได้ใช้อภิปัญญาของตนมากที่สุดในการอ่าน จับใจความ แปลความ ตีความ ขยายความ ฯลฯ

3. โครงสร้างของเนื้อความ (Text Structure) ผู้เขียนทุกคน ย่อมมีแนวทางใน

การสื่อความของตนโดยเฉพาะการร่างโครงการเขียนของเขา ซึ่งย่อมมีจุดประสงค์ในการสื่อความที่แตกต่างกัน โครงสร้างของเนื้อความจึงเป็นเรื่องที่สำคัญที่จะช่วยให้เราเข้าใจเนื้อความในการอ่านได้ดี หากเราเข้าใจการวิเคราะห์โครงสร้างของการเขียนในการเขียนเนื้อความนั้นๆ และทราบจุดมุ่งหมายของผู้เขียนได้ เช่น หากเราเข้าใจโครงการเขียนของผู้เขียนว่า ผู้เขียนกำลังบอกรายละเอียดของเรื่องเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่าง สมมติของเราจะสั่งการให้เรากวาดสายตาและคิดหาข้อความที่จะบอกเราว่า เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องอะไร การอ่านก็จะเป็นไปได้โดยมีประสิทธิภาพ และย่อมดีกว่าการอ่านโดยไม่มีจุดมุ่งหมาย โครงสร้างของเนื้อความจะช่วยให้การอ่านมีจุดมุ่งหมายเด่นชัดขึ้นว่า จะต้องการหาข้อมูลอะไร กระบวนการทางความคิดย่อมจะเกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพในการจับใจความสำคัญ แปลความ ตีความ และขยายความในการอ่าน

ด้วยหลักการและทฤษฎีดังกล่าว การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจึงใช้กลวิธีการสอนอ่าน และการสอนเขียนหลายแบบที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการอ่านโดยเฉพาะเพื่อความเข้าใจ โดยมีรูปแบบการสอนที่แตกต่างกันไปตามแต่ละระดับวัยและความสามารถของผู้เรียน ดังจะกล่าวต่อไปในเรื่องรูปแบบการสอนหรือการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

4) แนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre – Based Approach)

แนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre – Based Approach) นี้ เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช (2536 : 25 – 30) ได้กล่าวถึงรายละเอียดไว้ ดังต่อไปนี้

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จำเป็นต้องยึดบทเรียนหรือกิจกรรมนำเป็นหลัก ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญในการให้รูปแบบภาษาแก่ผู้เรียน ดังนั้นบทเรียนหรือกิจกรรมนำนั้น ต้องได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้องและเหมาะสม ที่จะป้อนเพื่อให้เป็นรูปแบบของภาษาที่เหมาะสมด้วย

การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะยึดหลักการตามแนวทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ทฤษฎีและหลักการ

แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ได้รับการพัฒนาจากกลุ่มนักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลียกลุ่มหนึ่งได้แก่ Jim Martin Joan Rothery Frances Chirstie Brian Gray และ Mary Macken (เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช. 2536 : 25 ; อ้างอิงมาจาก : Martin and Rothery. 1980, 1981; Christie. 1987, 1989) แนวทฤษฎีนี้จะยึดหลักการเกี่ยวกับภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic Theory) ของ M.A.K. Halliday ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาศาสตร์ระดับโลก และเป็นที่ยอมรับนับถือกันโดยทั่วไปในกลุ่มของนักภาษาและผู้สอนภาษา ในสมัยปัจจุบันทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบดังกล่าวจะเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อเนื้อความจากบริบทภาษาในกาลและเทศะต่าง ๆ ที่ใช้กันในสังคมหรือชุมชน ซึ่งย่อมจะมีสถานการณ์แวดล้อมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไปและมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของบุคคลต่าง ๆ ในสังคมหรือชุมชนนั้น ๆ หลักการสำคัญของแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานจะอิงหลักการสำคัญของแนวทฤษฎีการสอนภาษาศาสตร์เชิงระบบดังจะแยกกล่าวตามประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. ภาษาและความหมาย (Language and Meaning)

ในสังคมหรือชุมชนหนึ่ง ๆ ย่อมมีภาษาเพื่อใช้ในการสื่อความหมายในการสื่อสารระหว่างบุคคลต่าง ๆ รูปของภาษาอันได้แก่ เสียง ระเบียบไวยากรณ์ คำซึ่งอาจเป็นคำพูด ตัวอักษร หรือ สัญลักษณ์ ที่ใช้เป็นสื่อในการติดต่อสื่อสารก็ย่อมจะผิดแผกแตกต่างกันไปด้วย ตามแต่สภาพแวดล้อมของสถานการณ์ต่าง ๆ ทางด้านวัฒนธรรม สังคม และธรรมชาติ ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการพัฒนารูปแบบภาษานั้น ให้เป็นที่เข้าใจและยอมรับกันในแต่ละสังคมหรือชุมชน ยกตัวอย่างเช่น ภาษาไทย มีรูปพยางค์ สระ และวรรณยุกต์ในการกำหนดเสียงแตกต่างจากภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาจีน และภาษาอังกฤษ ระเบียบไวยากรณ์ก็แตกต่างกัน การเรียงคำเป็น

ประโยค ก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วยเช่น ภาษาไทย ใช้คำคุณศัพท์วางไว้หลังคำนาม แต่ภาษาอังกฤษ คำคุณศัพท์ส่วนมากจะวางไว้หน้าคำนาม เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม แม้ว่ารูปของภาษาที่ใช้ในแต่ละสังคมหรือชุมชนจะแตกต่างกันไปในแต่ละภาษาทุกมุมโลกแต่เป้าหมายของการสื่อสารที่จะใช้ภาษานั้น ๆ จะเหมือนกัน นั่นคือ ความเข้าใจเนื้อความ (Text) ที่ต้องการติดต่อสื่อสารโดยใช้ภาษาเป็นสื่อ ไม่ว่าจะเป็น การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน หรือแม้แต่การใช้ภาษาใบ้ หรือภาษากาย “ความหมาย” ของภาษา จึงเป็นหัวใจสำคัญในการใช้ภาษา การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลต่าง ๆ ในสังคมจะประสบความสำเร็จได้ก็ด้วยการเข้าใจความหมายในการติดต่อสื่อสาร ความสามารถในการเข้าใจเนื้อความของเรื่องในการสื่อสารจึงนับว่าเป็นทักษะสำคัญของมนุษย์ในชุมชนหรือสังคมที่พึงตระหนักเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนได้ในสังคมจากการติดต่อสื่อสาร

2. ภาษาและบริบทภาษา (Language and Context)

การเข้าใจความหมายของภาษาในการติดต่อสื่อสาร ย่อมขึ้นอยู่กับบริบทภาษาหรือความแวดล้อมในสถานการณ์และวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในกาลและเทศะต่าง ๆ กัน การเข้าใจเนื้อความจากการติดต่อสื่อสารไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน บริบทภาษา (Context) ย่อมจะต้องได้รับการพิจารณาเป็นอันดับแรก เพราะบริบทภาษาจะเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้เนื้อความเป็นที่เข้าใจได้อย่างถูกต้องเหมาะสม “ความหมาย” ของภาษาจึงจะชัดเจนในการติดต่อสื่อสาร ยกตัวอย่างเช่น “กา” เกาะอยู่บนต้นไม้ และ “กา” ตั้งอยู่บนเตาไฟ คำว่า “กา” ทั้ง 2 ประโยคมีรูปภาษาคือเสียง ตัวอักษร และสระแบบเดียวกันทุกประการ แต่ “ความหมาย” ของ “กา” ใน 2 ประโยคนี้แตกต่างกันมาก “กา” ในประโยคแรก หมายถึง สัตว์ประเภทนกชนิดหนึ่ง แต่ “กา” ในประโยคที่ 2 คือ ภาชนะใส่ น้ำชนิดหนึ่ง

หากเราไม่คำนึงถึงบริบทภาษาที่เป็นองค์ประกอบแวดล้อมของคำว่า “กา” ที่ใช้อยู่ เรา ก็จะไม่สามารถบอกเนื้อความได้ชัดเจนว่า “กา” นี่คืออะไรแน่ ความหมายที่แท้จริงของ “กา” ทั้ง 2 ประโยคนี้อะไร และแตกต่างกันอย่างไร ด้วยเหตุดังกล่าว จึงอาจสรุปได้ว่า “เนื้อความ” ของภาษาจะตามมาจากเราเข้าใจบริบทภาษาแล้ว นอกจากนี้ จากตัวอย่างประโยคทั้ง 2 จะสามารถเห็นได้ว่าความเข้าใจภาษามีใช้เพียงการเข้าใจแต่เพียงคำ ระเบียบไวยากรณ์ หรือเสียงแยกเดี่ยวออกมาจากบริบทภาษาได้ ความเข้าใจภาษาจะเกิดได้ต่อเมื่อเรามีความเข้าใจบริบทภาษาซึ่งจะช่วยให้เนื้อความแจ่มแจ้งขึ้น

เนื้อความของภาษาอาจมีความสำคัญ 2 ประเด็น คือ

(1) เป็นผล (Output หรือ Product) ของการสื่อความ (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์.2534 : 25 ;อ้างอิงมาจาก Halliday.1985 : 10) หมายถึงเนื้อความจะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวได้ชัดเจนขึ้นว่าหมายถึงสิ่งใด

(2) เป็นกระบวนการ (Process) ของการใช้ภาษา หมายถึงเนื้อความจะทำให้เข้าใจได้ว่าควรใช้ภาษาอย่างไร เพื่อให้การสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจได้ในแต่ละชนิดของลักษณะการพูด หรือการเขียน

ลักษณะของบริบทภาษาที่มีบทบาทในการทำให้เนื้อความมีความสำคัญ และได้ความหมายที่ชัดเจน คือบริบทภาษาของสถานการณ์ต่างๆ (Context of Situation) และบริบทภาษาของวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง (Context of Culture) บริบทภาษาของสถานการณ์ต่างๆ เป็นบริบทภาษาที่สำคัญมากเพราะจะสื่อเนื้อความของสังคมหรือชุมชน ให้เห็นลักษณะของการใช้ภาษาอย่างจริงจังในสภาพแวดล้อมตามกาลและเทศะ บริบทภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ จะประกอบไปด้วยองค์ประกอบสำคัญของภาษา 3 ประการ ซึ่งจะมีอิทธิพลให้ความหมายของภาษาเปลี่ยนแปลงไปได้ ดังนี้

(1) เรื่องราว (Field) หมายถึง เนื้อหาของสิ่งที่เรากำลังพูด หรือข้อความที่อ่าน หรือเขียนเพื่อการติดต่อสื่อสารซึ่งเราถือว่าเป็นข้อความที่ต่อเนื่อง (Discourse) โดยอาจเป็นไปได้ทั้งภาษาพูด และภาษาเขียน เรื่องราวในข้อความต่อเนื่องนี้จะบอกว่าจะไรกำลังเกิดขึ้น เช่น เรากำลังพูดถึงกีฬาชนิดหนึ่ง เรื่องกีฬาจะเป็นเรื่องราวที่เรากำลังสื่อเนื้อความนั้น

(2) ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) หมายถึง การใช้ภาษาระหว่างผู้ใช้ภาษาในข้อความต่อเนื่องเพื่อการสื่อสารซึ่งจะทำให้การใช้ภาษา เช่น การเลือกใช้คำ การวางโครงสร้างประโยค การใช้เสียง ฯลฯ แตกต่างกันไปได้ในแต่ละสถานการณ์ เช่น ผู้ที่กำลังรายงานเกี่ยวกับกีฬา เป็นผู้รายงานข่าววิทยุ ภาษาที่ใช้ของผู้รายงานข่าวก็จะมีลักษณะเป็นการรายงานไม่มีการใช้คำสรรพนาม หรือคำนามเฉพาะเจาะจงกับผู้ใดผู้หนึ่ง แต่จะกล่าวโดยทั่ว ๆ ไป ความสัมพันธ์ของการใช้ภาษาในเนื้อความนั้น คือ คนรายงานข่าวกับผู้ฟัง หากผู้พูด 2 คน ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกันพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องกีฬาหรือแสดงความเห็นเกี่ยวกับกีฬาที่แข่งขันกันมา ผู้พูดนั้นก็ใช้ลักษณะภาษาอีกแบบหนึ่ง แตกต่างจากการรายงานข่าวของผู้รายงานข่าวกับผู้ฟัง การใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษาระหว่างคน 2 คน ที่พูดคุยกันนั้น ย่อมจะแตกต่างกันไปได้ แม้จะเป็นเรื่องเดียวกันก็ตาม

(3) วิธีในการใช้ภาษา (Mode) หมายถึงวิธีการสื่อความหมายของภาษา ภาษาที่ใช้ในบริบทต่างๆ จะมีวิธีการสื่อความหมายได้หลายอย่าง เช่น เป็นภาษาพูด ภาษาเขียน หรือใช้ภาษาภาพจากการ์ตูน เป็นต้น

ตัวอย่าง การรายงานเรื่องการแข่งขันฟุตบอลของนักข่าวที่เสนอต่อผู้ฟัง ใช้ภาษาพูด ไม่ใช้ภาษาเขียน แต่ถ้านักข่าวรายงานให้ผู้อ่าน เช่น ลงข่าวหนังสือพิมพ์ ภาษาที่ใช้จะเป็น ภาษาเขียนซึ่งย่อมจะมีลักษณะภาษาในการใช้ภาษาต่างกันทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน

จะเห็นได้ว่า องค์ประกอบทั้ง 3 อย่าง ในบริบทของสถานการณ์ภาษานั้น มีอิทธิพล ทำให้การใช้ภาษาแตกต่างกันไปในลักษณะต่างๆ ทั้งสิ้น ซึ่งจะทำให้เนื้อความในแต่ละบริบท นั้นแตกต่างกันไปด้วยตามกาลและเทศะของการใช้ภาษาที่เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์หรือ สิ่งแวดล้อม

บริบททางวัฒนธรรม (Context of Culture) ในแต่ละสถานการณ์ที่เราใช้ภาษานั้น ย่อม เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในชีวิตประจำวัน ซึ่งย่อมจะเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม หรือชีวิตความเป็นอยู่ ของกลุ่มคนในแต่ละสังคม หรือชุมชนด้วย การใช้คำ สำนวน ต่าง ๆ จึงแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องในสังคมหรือชุมชนนั้นๆ เนื้อความในบริบททางวัฒนธรรมย่อมจะแตกต่างกัน ไปด้วยในแต่ละสังคม หรือชุมชน ยกตัวอย่าง เช่น ในภาษาไทยที่ใช้กันในภาคอีสานคำว่า “กู ตัว” เมื่อเราอาบน้ำ คนอีสานจะพูดว่า “คนกูขี้โคล” หรือในภาษาอังกฤษ “First Floor” หมายถึง ชั้นที่ 1 ของตึก แต่ในสหรัฐหมายถึง ชั้นใต้ดิน (Basement) เป็นต้น เมื่อเราเข้าใจวัฒนธรรม กับเนื้อความที่ใช้อยู่ในแต่ละบริบทหนึ่งๆ ความเข้าใจความหมายที่แท้จริงของการใช้ภาษานั้นก็ ย่อมจะชัดเจนขึ้น

3. ภาษาและทำเนียบภาษา (Language and Register)

เมื่อบริบทภาษามีอิทธิพลทำให้ “เนื้อความ” ของสารที่สื่อสารกันเป็นที่เข้าใจและมีความหมายชัดเจนขึ้น องค์ประกอบของบริบทภาษาก็มีอิทธิพลที่จะทำให้ลักษณะของการใช้ ภาษาต่างกัน บริบทภาษาในแต่ละสถานการณ์หรือวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันไป ทำเนียบภาษา (register) หรือคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในแต่ละสถานะก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย เช่น การใช้คำราชาศัพท์ เมื่อกล่าวถึงพระภิกษุ ทำเนียบภาษาที่ใช้กับพระภิกษุสงฆ์ ก็จำเป็นต้อง นำมาใช้ให้ถูกต้อง ทำเนียบภาษา จึงเกิดขึ้นควบคู่กันไปกับบริบททางภาษา ที่แตกต่างกันไป ตามกาลและเทศะ ตามเรื่องราวที่กล่าวถึงตามความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา และตามลักษณะ วิธีการใช้ภาษาเพื่อการฟัง การพูด การอ่าน หรือการเขียน เป็นต้น ทำเนียบภาษาจึงแตกต่างไปตามลักษณะของบริบทภาษาที่ใช้

4. การเรียนรู้ภาษาในบริบท (Language Learning in Context)

การเรียนรู้เพื่อการใช้ภาษา ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน ควรเริ่มจากการรับรูปแบบ ภาษาที่ถูกต้องตามลักษณะของบริบทภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม

กรรมต่าง ๆ ด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาของภาษาในบริบทนั้นได้อย่างถูกต้อง จึงจะนับได้ว่าผู้เรียนเรียนภาษาได้อย่างมีความหมาย

ลักษณะของบริบทภาษาและเนื้อหาความต่าง ๆ จะช่วยให้เรียนรู้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องจากการเลียนแบบ การฝึกหัดภายใต้การควบคุมของผู้สอน และจากการหาประสบการณ์ฟัง พูด อ่าน และเขียน ด้วยตนเองจากตัวอย่างรูปแบบภาษาที่เคยเรียนไป แบบหรือชนิดของภาษา หรืออรรถลักษณะนั้น นักภาษาศาสตร์การศึกษาใช้คำจากภาษาฝรั่งเศสว่า “Genre” ซึ่งหมายถึง แบบหรือชนิดของเนื้อหาความต่าง ๆ ในแต่ละบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรม ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนตายตัวในการให้ผู้รู้ภาษาประสบความสำเร็จในการใช้ภาษา ซึ่งนักวางหลักสูตร ผู้สอนและผู้เรียนภาษา จำเป็นต้องยึดเป็นหลักในการเรียนการสอนภาษา ผู้สอนสามารถนำอรรถลักษณะของเนื้อหาความต่าง ๆ มาใช้เป็นรูปแบบของกิจกรรมในการเรียนการสอน ซึ่งผู้เรียนจะมีโอกาสฝึกฝนและใช้ภาษาเป็นอิสระได้เป็นของตนเองในที่สุด

อรรถลักษณะของภาษา (Genre)

อรรถลักษณะของภาษาจะมีเป้าหมายในตัวเองที่ชัดเจนที่จะสื่อความให้ผู้ฟัง (หากเป็นภาษาพูด) และผู้อ่าน (หากเป็นภาษาเขียน) สามารถเข้าใจเนื้อหาความที่ได้ฟัง หรือได้อ่านชัดเจนแน่นอนขึ้นว่า ผู้พูดหรือผู้เขียนมีเจตนาอย่างไรในการสื่อความ เช่นผู้พูด หรือผู้เขียนกำลังจะกล่าวถึงเรื่องโดยทั่วไป หรือเฉพาะเจาะจง เป็นความรู้สึกส่วนตัว หรือมีความเห็นเป็นกลางโดยทั่วไป เป็นต้น

การเข้าใจอรรถลักษณะของเนื้อหาความต่าง ๆ จะทำให้การฟัง หรือการอ่านชัดเจนขึ้น การจับใจความสำคัญของเรื่อง การหารายละเอียดของเรื่องรวมทั้งการแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับเนื้อหาความที่จะอ่าน จำได้ง่ายขึ้นเพราะคนฟัง หรือคนอ่าน มีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แน่นอน และชัดเจน นอกจากนี้แล้ว การลำดับความคิดตามเนื้อหาความจะเป็นไปได้ง่ายขึ้นด้วย หากผู้ฟังหรือผู้อ่านเข้าใจอรรถลักษณะต่าง ๆ ของเนื้อหาความนั้น เพราะในแต่ละอรรถลักษณะต่าง ๆ ของเนื้อหาความนั้น จะมีลำดับของการดำเนินเนื้อหาความที่แน่นอนเป็นขึ้นเป็นตอน ตั้งแต่เริ่มเนื้อหาความนั้นในบริบทจนกระทั่งจบ ลำดับของการดำเนินเนื้อหาความในแต่ละอรรถลักษณะจะมีการลำดับเนื้อหาความแตกต่างกันไป การใช้ภาษาในแต่ละอรรถลักษณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ทำเนียบภาษา” จะเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถลักษณะในแต่ละเนื้อหาความของบริบทหนึ่ง ๆ ด้วย เช่น การเขียนเรื่องที่มีอรรถลักษณะเป็นการรายงานเพื่อให้ความรู้ ภาษาที่ใช้จะเป็นภาษากลาง ๆ ไม่ใช้คำสรรพนามเฉพาะเจาะจง เช่น ไม่ใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 แต่จะใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 3 แทน เป็นต้น ระเบียบไวยากรณ์ต่าง ๆ ที่จะต้องสัมพันธ์กันในการวางประโยค ก็จะแตกต่างกันไปด้วย ทำให้การใช้ไวยากรณ์เป็นระบบและเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถลักษณะของเนื้อหาความที่พูดหรือเขียน เช่น การใช้คำสันธาน การใช้คำบุพบท และการใช้คำวิเศษณ์ต่าง ๆ

ในภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ อรรถลักษณะของภาษาทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียนมีหลายชนิด ดังจะแยกตัวอย่างอรรถลักษณะที่สำคัญที่ใช้กันอยู่ทั่วไปในการสื่อสาร ความ ดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre)
2. รายงาน (Report Genre)
3. การอธิบาย (Explanation Genre)
4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition Genre)
5. วิธีการ (Procedure Genre)
6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative Genre)
7. อภิปราย (Discussion Genre)
8. การสังเกต (Observation Genre)

อรรถลักษณะดังกล่าว โดยทั่วไป จะมีรายละเอียดของโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Schematic Structure) เพื่อการสื่อความหมายของภาษา และลักษณะของภาษา (Linguistic Features) ดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ เป็นเรื่องที่เขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาและจากประสบการณ์ของผู้เขียน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

- ก. เริ่มต้นด้วยบทนำ
- ข. มีลำดับของเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง
- ค. มีบทสรุป

ลักษณะของภาษา

- ก. มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาและลำดับของเหตุการณ์
- ข. อ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง
- ค. เป็นเรื่องเล่า ซึ่งจะเป็นเรื่องในอดีต
- ง. มีคำเชื่อม เพื่อบอกลำดับการเกิดของเหตุการณ์ก่อนหลังและให้ใจความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน เช่น แล้ว ดังนั้น จากนั้น ต่อจากนั้น ก่อนที่จะ หลังจาก ฯลฯ
- จ. ตอนท้ายของเรื่องจะบอกค่านิยมหรือความเห็นส่วนตัว

ตัวอย่าง

One of My Best Teacher is TV

When I came to this country, I didn't speak any English. I took classes and studied, but it wasn't enough. I wanted to learn faster. I began to watch TV for two hours every day : a half – hour of news, a half – hour comedy program, and a one – hour interview show where people asked and answered a lot of questions. I didn't understand anything at first. But my listening comprehension slowly got better. Now I think of TV as one of my best “teachers”.

(จากหนังสือ Interaction I for Reading Skill)

2. รายงาน เป็นการเขียนเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่าน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อหาความ

ก. จะมีบทนำ โดยกล่าวถึงเรื่องโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งอาจจะให้คำจำกัดความ หรือนิยามทั่วไปของเรื่อง

ข. บอกรายละเอียดของเรื่องนั้น ๆ เช่น ประเภทลักษณะท่าที หรือลักษณะของพฤติกรรม คุณค่าที่มีต่อมนุษย์ ฯลฯ

ลักษณะของภาษา

ก. ใช้คำหรือภาษาเป็นกลาง ไม่เฉพาะเจาะจง

ข. มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ การแสดงความเป็นเจ้าของ เช่น เป็น อยู่ คือ ฯลฯ

ค. อาจมีหัวข้อกล่าวนำเป็นเรื่อง ๆ

ง. มักเป็นประโยคบอกเล่า

ตัวอย่าง

Greenland Is Not Green

Greenland is the largest island in the world it is way north, in the cold ocean.

Near Greenland is another island. It is small. Its name is Iceland.

Do you think that Greenland is green and warm? Do you think that Iceland is white and cold? If you do, you are wrong.

Not many people live on the big island of Greenland. There might be more people in your town than in all of Greenland. That is because Greenland is not green. Greenland is white. Most of the island is covered with ice – lots and lots of ice. The ice that covers Greenland is higher than the world's tallest building.

Greenland is also foggy. There is so much fog that boats and planes have trouble finding Greenland.

What about Iceland? Is it colder than Greenland? No, it is not.

Iceland has ice, but not as much ice as Greenland. Iceland has a lot of hot springs. A spring is a hole in the ground that fills with water. The water in Iceland's ground is very hot. The land is not as cold Greenland. And there are a lot more people who live in Iceland.

(Reading Stories Grade 2 : School Zone)

3. การอธิบาย เป็นการเขียนเกี่ยวกับสาเหตุ และกระบวนการของการเกิดปรากฏการณ์ต่าง ๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ และผลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร และเหตุใดจึงเกิดขึ้น

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

- ก. บอกหลักการ สาเหตุและผล บอกลักษณะของเหตุการณ์นั้น ๆ
- ข. มีบทสรุปจากหลักการ

ลักษณะของภาษา

- ก. เป็นประโยคบอกเล่า
- ข. ใช้ภาษาเป็นกลางไม่เฉพาะเจาะจง
- ค. มีคำสันธานเชื่อมประโยคเพื่อบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน
- ง. ใช้คำวิเศษณ์ เพื่อการขยายความของการกระทำให้ชัดเจนขึ้น

ตัวอย่าง

How is paint made?

Red, blue, yellow, brown – all the lovely colours of paint – where do they come from and how do they get into paint?

Colour comes from many different kinds of things and places. It comes from the earth, from the sea, from plants, from animals. Dark blue comes from an oil in the earth. And reddish brown comes from a fluid made by a cuttlefish. The colour is extracted and made into a powder. At the paint factor the powder is mixed with a small amount of liquid until it becomes a paste. The liquid may contain oil, water, Varnish or rubber.

Grinding machines grind the paste up very fine. And now two fluids are added to it. One thins it out, so tha it can be sprayed or spread over a surface with a brush. The other fluid is something that will make the paint dry in the air after it has been used. The mixture now goes to a big whirling machine that mixes the colour through it evenly. And then it is paint ready to be poured into big and small cans for use by the painter.

(“The question and answer book everyday Science” By Ruth A. Sanneborn)

4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น เป็นการเขียนแสดงความคิดเห็นส่วนตัว หรือความคิดของตนเองหรือของผู้อื่นที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นการถกเถียงหรือโต้แย้ง

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเนื้อหาความ

- ก. แสดงเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนหรือแสดงความคิดเห็น เช่น เขียนแสดงให้เห็นถึงประโยชน์ หรือความสำคัญ
- ข. มีข้อความหรือประโยคสนับสนุนเหตุและผลที่เสนอในแต่ละความคิด
- ค. มีบทสรุปย้ำการแสดงความคิดเห็นของตน เพื่อเน้นความสำคัญของเรื่องให้น่าสนใจและน่าเชื่อถือ

ลักษณะของภาษา

- ก. มีข้อความหรือเนื้อหาความเกี่ยวกับความคิดเห็นของตนเอง

- ข. มีประโยคสนับสนุนหรือมีการขยายความในแต่ละความคิด
- ค. ใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึง
- ง. มีคำแสดงเจตคติ

ตัวอย่าง

STUDENT WEEKLY Sept. 28, 1987

ACTIVITIES are as important as studies for students. Why? Doing activities make them know how to devote themselves to society. How to solve problems, how to be a responsible person and so on. When you study, it gives you knowledge and it can help you to get a good job. One who studies hard may not succeed in his working career and one who does activities well may not succeed in his studies either. So students should not pay too much attention to one rather than the other because both of them are very important.

-Bhanravee Tansubhapol, Triam Udom Suksa School, Samut Prakan.

5. วิธีการ เป็นการเขียนแนะนำการปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการ กระบวนการ หรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

- ก. ต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียนที่แน่นอน
- ข. ให้รายละเอียดของวัสดุ อุปกรณ์ที่ต้องให้
- ค. เรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ

ลักษณะของภาษา

- ก. เป็นประโยคคำสั่ง
- ข. ใช้คำกริยาที่บ่งบอกการปฏิบัติ
- ค. ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจงไม่อ้างอิงตัวบุคคล
- ง. ใช้คำนาม

ตัวอย่าง

DIRECTIONS FOR USE

First, Shampoo your hair and dry it. Then rub the Pomade well into the Roots of the hair. It should be applied daily to keep permanent results.

NOTE : Use Barbo's lotion as a substitute for Barbo's lotion as a substitute for Barbo's Pomade.

(Reading in English for general purposes)

6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ เป็นการเขียนเรื่องเล่าจากจินตนาการส่วนมากจะเป็นเรื่องนิทานหรือนิยาย

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

- ก. มีการนำเรื่อง กล่าวความเป็นไปของเรื่องบ่งบอกตัว บุคคล สถานที่ หรือเวลา
- ข. มีลำดับของเหตุการณ์ในเรื่อง
- ค. แสดงปมปัญหาของเรื่อง
- ง. แสดงการคลี่คลายของเรื่อง หรือการแก้ปมปัญหา
- จ. อาจให้คติพจน์ หรือข้อเตือนใจท้ายเรื่อง

ลักษณะของภาษา

- ก. เป็นเรื่องเล่าในอดีต หรือเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว
- ข. ให้บุพบทบ่งบอกเวลา สถานที่
- ค. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึงหรืออ้างอิง บุคคลหรือสิ่งของอื่น ๆ
- ง. อาจมีการซ้ำ ย้ำเรื่อง
- จ. ใช้คำสันธานเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่องและบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผล ความคล้ายตาม และความขัดแย้ง

ตัวอย่าง

Do You Have Change for a Cow?

Long ago, people did not use money. They did not have pennies or nickels. They did not have dimes or quarters.

There was no money anywhere. So people did not pay for what they wanted. Suppose that Jane wanted shoes. There was no money, so how could Jane get the

shoes? Here is how. Jane would trade for the shoes. To Trade is to give somebody on thing if that person gives you another thing.

People traded things. Jane traded what she had for what she wanted. Suppose Jany had honey. But she wanted shoes. The person who had shoes wanted honey. So Jane and the other person would trade honey for shoes.

After a long time, animals were used like money. A cow was worth just so much. After aniamals came corn. It was used like money. Then came sea shells. At long last, somebody made money out of metal. They made coins like we have today. It's a lot easier to carry coins than to carry a cow.

(Reading Stories, School Zone)

7. อภิปราย เป็นการเขียนเพื่อแสดงถึงเหตุผลและความจำเป็น ซึ่งให้เห็นข้อดี ข้อเสีย เป็นการจูงใจให้ผู้อ่านคล้อยตาม

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

- ก. เริ่มบทนำด้วยการให้หลักการหรือความสำคัญของเรื่องให้ชัดเจน
- ข. กล่าวถึงข้อขัดแย้ง หรือสนับสนุนโดยมีการอ้างอิงแสดงเหตุผล
- ค. ตอนท้ายกล่าวเสนอแนะเชิงสรุปว่า ควรทำหรือสนับสนุนอย่างไร โดยย้ำหลักการหรือความสำคัญของเรื่อง เช่นเดียวกับในบทนำ

ลักษณะของภาษา

- ก. มีข้อความแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องของตนเองและผู้อื่น
- ข. ใช้ประโยคบอกเล่า
- ค. มีข้อความสนับสนุน หรืออ้างอิงหรือให้เหตุผล
- ง. ใช้คำเชื่อม เช่น คำสันธาน คำบุพบท คำวิเศษณ์ เพื่อแสดงความขัดแย้ง คล้อยตาม หรือเป็นเหตุเป็นผลแก่กัน

ตัวอย่าง

A visit to Peninsular Malaysia's East Coast is a must for those who seek the adventure of discovering another facet of life in Malaysia. The ideal way to do this is to take a driving holiday along well tarred roads from Kuala Lumpur, east to Kuantan and then north along the coastal road to Kuala Trengganu and Kota Bahru. The journey will cover three of the country's most fascinating –Pahang, Trengganu and Kelantan, and involves a drive of 410 miles. The drive will be pleasantly dotted with charming rural towns, fishing villages, Kampung, magnificent views of tropical jungle vegetation, and beautiful coastal scenery. From Kuala Lumpur to Kuantan the road cuts into the equatorial mountain range of Malaysia and from Kuantan onwards, the never ending stretch of wide golden beaches span the entire drive to Kuala Trengganu. Then on to Kota Bahru.

(Taken from Malaysia : East Coast Road Adventure, Tourist Dept. Corporation.)

8. การสังเกต เป็นการเขียนเพื่อให้ความเห็นและให้รายละเอียดของการสังเกตสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องเนื้อความ

- ก. มีบทนำเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกต บอกเวลาหรือสถานที่
- ข. มีลำดับของการบอกรายละเอียด
- ค. ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสังเกต

ลักษณะของภาษา

- ก. มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาหรือสถานที่ และลำดับของการบอกรายละเอียด
- ข. ใช้คำคุณศัพท์บอกลักษณะของคำนามต่าง ๆ
- ค. ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจงในการอ้างอิง

ตัวอย่าง

Why do some things get rusty?

Do you know what kinds of things get rusty? Perhaps you found out sometime if you left a shovel or a rake on the grass overnight. When you picked them up a few days later, you saw rough, brown spots of rust. Indoor they never got rusty, did they?

Air is made up partly of something called oxygen. This oxygen combines with iron to make rust. And moisture or water helps to bring about the change. Tools such as rakes and shovels are made of iron. And so they rust quickly if they are left out in wet or damp air. If you left them out long enough, they would rust completely and crumble away.

(The question and answer book of everybody Science)

เพื่อให้การจัดรูปแบบของการให้ปัจจัยป้อนทางภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ภาษาที่หลากหลายในชีวิตประจำวันตามเป้าหมายของหลักสูตร บทเรียน และกิจกรรมที่นำมาจัดเป็นบทเรียน หรือกิจกรรม จึงควรพิจารณาหลักการของแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน เพื่อให้ผู้เรียนศึกษาระบบของการใช้ภาษาที่ถูกต้องในชีวิตประจำวันตามกาลและเทศะต่าง ๆ เป็นตัวอย่างของการฝึกทักษะในกระบวนการเรียนการสอนต่อไป เมื่อผู้เรียนเข้าใจอรรถลักษณะต่าง ๆ ของภาษาที่ใช้ในบริบทต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนย่อมจะได้แนวทางของการจัดลำดับเนื้อหาเพื่อการสื่อสารได้เหมาะสม และรู้จักการเลือกใช้อุปกรณ์ประกอบย่อยของภาษาต่าง ๆ ได้ด้วย เช่น การเลือกใช้คำศัพท์ คำกริยา คำวิเศษณ์ คุณศัพท์ ฯลฯ จึงนับว่าแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานนี้ จะช่วยให้การพัฒนากระบวนการใช้หลักสูตรวิชาภาษาเป็นไปอย่างเป็นระบบ และมีเป้าหมายที่ชัดเจนในการพัฒนาการใช้ภาษาของผู้เรียน ทำให้ง่ายต่อการเรียนรู้และไม่สับสนในการปฏิบัติเมื่อฝึกการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จึงใช้หลักการของแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานมาใช้ในการปรับปรุงพัฒนาสื่อการสอน กระบวนการสอน โดยคำนึงถึงการให้รูปแบบภาษา การฝึกทักษะทางภาษาและการให้โอกาสผู้เรียนฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาได้ด้วยตนเองต่อไป

2.5 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

จากหลักการและทฤษฎีที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจึงได้รับการพัฒนาขึ้นเพื่อให้มีลักษณะการพัฒนาภาษาอย่างบูรณาการ จากความหมายรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา และไม่เพียงแต่จะเน้นการพัฒนาทักษะทางภาษา

จากการอ่านไปสู่ทักษะทางภาษาอื่น ๆ เป็นทักษะสัมพันธ์ เช่น การฟัง และการเขียน แต่ยังคงเน้นกระบวนการอ่านที่สำคัญแก่ผู้เรียนอีกด้วย โดยพยายามให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับการใช้เทคนิคในการอ่านบางประการ เช่น การให้ความสนใจ การใช้ประสบการณ์เดิม และการระลึกเรื่องที่อ่านได้ ทั้งนี้ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาในการอ่านของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นั่นก็คือ สามารถจับใจความสำคัญ ดีความ แปลความ และขยายความของเรื่องที่อ่านได้

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา แบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

1. ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 (The Concentrated Language Encounter Model I) มีรายละเอียด ดังที่ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2536 : 31) กล่าวไว้ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 : ครูอ่าน (ทั้งเรื่อง) ให้นักเรียนฟัง

ขั้นตอนที่ 2 : นักเรียนเล่าเรื่องกลับ สนทนา อภิปราย อ่านเรื่องและแสดงบทบาทสมมติ

ขั้นตอนที่ 3 : เขียนเรื่องร่วมกันกับครู

ขั้นตอนที่ 4 : ทำหนังสือเล่มใหญ่

ขั้นตอนที่ 5 : ทำกิจกรรมทางภาษา เช่น เล่นเกม และทำกิจกรรมการอ่าน การเขียน การฟังและการพูดเพิ่มเติม

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในระยะแรก หรือรูปแบบที่ 1 จุดมุ่งหมายสำคัญของการเรียนการสอน คือ การที่ผู้เรียนมีความสามารถในการฟังเรื่องราวง่าย ๆ ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันได้อย่างเข้าใจ สามารถพูดเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่ได้ฟัง ได้อ่านเรื่องราวที่เคยฟัง เคยพูด ได้อย่างเข้าใจ สามารถจำสัญลักษณ์ของคำและเข้าใจความหมายของคำในประโยคต่าง ๆ ที่เคยฟัง เคยพูด นอกจากนั้นยังสามารถเขียนคำ สะกดคำ และเรียงคำที่เคยอ่านเคยพบเป็นประโยค แต่งประโยคเป็นประโยคง่าย ๆ ตามความคิดของตนเองได้

2. ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 (The Concentrated Language Encounter Model II) มีรายละเอียด ดังที่ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2536 : 31) กล่าวไว้ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 : นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกันและอภิปราย / สนทนา เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกันกับครู / ทำไดอะแกรม สรุปความ

ขั้นตอนที่ 2 : ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของนักเรียนและอภิปรายร่วมกัน

ขั้นตอนที่ 3 : เขียนเรื่องร่วมกันกับครูในกลุ่ม/เขียนเรื่องของตนเองในกลุ่มย่อย
หรือตามลำพัง

ขั้นตอนที่ 4 : อภิปราย สนทนา และวิเคราะห์หรือรรถลักษณะร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องในเนื้อ
ความที่นักเรียนเขียนขึ้นในขั้นที่ 3

ขั้นตอนที่ 5 : ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวนฝึกความแม่นยำและเสริมทักษะทาง
ภาษา

ในรูปแบบที่ 2 นี้ นักเรียนจะเริ่มฝึกอ่านและเขียนเรื่องต่าง ๆ ที่ลักษณะการเขียนหลากหลายมากขึ้น พร้อมทั้งใช้ความสามารถในการคิดแต่งความด้วยตนเองมากขึ้น โดยอาศัยการเลียนแบบหรืออิงแบบอย่างจากบทเรียน หรือจากกิจกรรมที่ผู้สอนเสนอแนะให้ในชั้นเรียน

3. ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 (The Concentrated Language Encounter Model III) มีรายละเอียดดังที่ เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2536 : 32) กล่าวไว้ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 : ประมุขนิเทศเตรียมวิเคราะห์ความหมายของเรื่องที่ย่านโดยการเดา / สรุป / ลำดับความ

ขั้นตอนที่ 2 : สะท้อนความคิดจากเรื่องที่ย่านไปสู่การกำหนดเป้าหมายหรือวางแผนการเรียน

ขั้นตอนที่ 3 : บันทึกย่อสาระของเรื่องตามเป้าหมาย หรือแผนการเขียน

ขั้นตอนที่ 4 : สังเคราะห์สาระของเรื่อง และเขียนเรื่องนั้นในขั้นร่าง

ขั้นตอนที่ 5 : ทบทวน ตรวจสอบ และแก้ไขงานเขียน

ขั้นตอนที่ 6 : เขียนเรื่องในขั้นสุดท้าย และทำกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 จัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนที่มีประสบการณ์และมีความสามารถในการอ่าน เขียน ฟัง และพูดในบริบทต่าง ๆ ที่มีอรรถลักษณะหลากหลายพอสมควรแล้ว ได้มีโอกาสเพิ่มพูนความชำนาญ และมีสมรรถภาพในการอ่าน เขียน ฟัง และพูดเชิงวิเคราะห์ วิจัยในบริบทภาษาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมวลประสบการณ์ในวิชาต่าง ๆ มากขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้กระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญในการปฏิบัติการใช้ภาษาที่สำคัญคือ รู้จักพินิจพิเคราะห์อย่างมีเหตุผลในการหาข้อมูลจากการสื่อสารและสามารถรายงานข้อมูลต่าง ๆ เพื่อสื่อ ความหมายให้เป็นที่เข้าใจได้อย่างถูกต้องตามกาลและเทศะ (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์.2536 : 31)

ประโยชน์ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2534 : 45 – 48) ได้กล่าวถึงประโยชน์ การจัดชั้นเรียน การวัดและการประเมินผล ซึ่งมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนสามารถรู้จักคุ้นเคยและได้รับกระบวนการเรียนรู้ในการใช้ภาษา ฟัง พูด อ่าน และเขียน ได้ครบวงจรอย่างเป็นธรรมชาติด้วยตนเอง ภายใต้การช่วยเหลือแนะนำของผู้สอน ซึ่งกระบวนการเรียนรู้นั้นจะเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่ผู้เรียนจะสามารถหาประสบการณ์ และศึกษาวิชาต่าง ๆ ต่อไปได้ด้วยตนเอง ซึ่งจะเป็นประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่ถาวรในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเองต่อไป ตามเป้าหมายของหลักสูตร เช่นรู้จักใช้กลวิธีในการอ่าน จับใจความสำคัญของเรื่อง การใช้ความคิดสร้างสรรค์ จากการอภิปราย การเขียนข้อความในลักษณะต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมาย ฯลฯ

2. ผู้เรียนจะมีความกระตือรือร้นที่จะได้แสดงความสามารถ และความคิดสร้างสรรค์ของตนในการใช้ภาษา เช่น การอ่าน การเขียน

3. ผู้เรียนจะสนใจและรักการอ่าน การเขียนได้มากขึ้น เพราะประสบความสำเร็จในการอ่าน โดยเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี และมีกำลังใจที่จะอ่านและเขียนเรื่องต่อไป

4. ผู้เรียนจะสนุกสนานกับการลองผิดลองถูกในการเรียน และการปฏิบัติทางภาษา โดยมีผู้สอนคอยช่วยเหลือและให้กำลังใจ

5. ผู้เรียนจะมีความรู้สึกประทับใจ และรู้จักการทำงานกับผู้อื่นให้ประสบความสำเร็จ พร้อมทั้งการรู้จักประชาธิปไตย และการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

6. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จะเอื้อต่อความแตกต่างของผู้เรียนได้ในขณะเดียวกัน เนื่องจากผู้สอนสามารถให้ภาระงานแก่ผู้เรียนที่แตกต่างกันได้ตามระดับความสามารถและความสนใจ

7. ผู้สอนสามารถจัดเนื้อหาวิชาต่าง ๆ เข้าสู่กระบวนการเรียนการสอนได้อย่างบูรณาการโดยไม่จำเป็นต้องแยกวิชาเรียนเป็นคาบเรียนต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยลดภาระการสอนและการบูรณาการเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรแก่ผู้เรียนได้

8. กระบวนการเรียนการสอนจะช่วยให้ผู้สอนกระตือรือร้น และสามารถเตรียมการสอนได้รัดกุมขึ้น อย่างมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนสอดคล้องกับหลักสูตรมากขึ้น

9. ลักษณะของกระบวนการเรียนการสอน จะช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนได้มาก ซึ่งจะส่งผลให้เกิดโอกาสในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารได้มากขึ้นด้วย ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

10. การวัดและประเมินผลกระทำได้ง่าย เพราะในแต่ละขั้นตอนอาจทำการวัดและประเมินผล การปฏิบัติทางภาษาของผู้เรียนตามจุดมุ่งหมายได้อยู่แล้วในตัวอย่างต่อเนื่อง นอก

จากนั้นยังสามารถวิเคราะห์ข้อบกพร่องของผู้เรียนได้ง่าย จากผลงานที่ปฏิบัติทางภาษาในกิจกรรมแต่ละขั้นตอนด้วย

การจัดชั้นเรียน

การจัดชั้นเรียนสำหรับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ควรจัดให้นักเรียนได้ทำงานเป็นกลุ่มย่อย ๆ ได้หลายกลุ่ม และมีมุมหลายมุมสำหรับนักเรียนได้รวมกลุ่มใหญ่อภิปราย หรือเรียนกับผู้สอน ซึ่งควรจัดได้เป็นมุมเฉพาะที่ผู้สอนจะวางหรือแขวนอุปกรณ์ต่าง ๆ ได้สะดวก เช่น บทเรียนนำ แผนภูมิ รูปภาพ ฯลฯ มุมต่าง ๆ ที่สำคัญที่ควรจัดให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้เข้าไปศึกษาค้นคว้าทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ คือ มุมสำหรับอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า ซึ่งผู้สอนควรจัดหนังสือประเภทต่าง ๆ เพิ่มเติมไว้ให้ผู้เรียนได้อ่าน มุมสำหรับเขียน ซึ่งผู้สอนอาจเสนอตัวอย่างไว้หลาย ๆ แบบ เพื่อผู้เรียนได้ดูเป็นแบบอย่าง มีเครื่องเขียนพร้อม มุมสำหรับทำกิจกรรมทางภาษา เช่น การฟัง พูด มีเครื่องเล่นเทป และม้วนเทปอัดเสียงเรื่องราวต่าง ๆ (ถ้าสามารถจัดหาได้) พร้อมทั้งหนังสือหรือเอกสาร เกมทางภาษาต่าง ๆ เช่น เกมโดมิโน บิงโก เกมต่อคำและประโยค เกมผันเสียง แจกลูกคำประสม ฯลฯ มุมแสดงผลงาน เช่น การจัดวางบอร์ดสำหรับแสดงผลงานเขียนของผู้เรียน การแสดงผลงานเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้มีความตั้งใจและภาคภูมิใจในผลงานของตนเองด้วย การจัดการเรียนการสอนจะสะดวกขึ้น และจะส่งผลต่อการจัดวินัยในชั้นเรียนแก่ผู้เรียนอีกด้วย

การวัดและการประเมินผล

การวัดและการประเมินผลการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา สามารถกระทำได้ทุกระยะของการสอนในแต่ละตอน โดยพิจารณาจุดมุ่งหมายของการสอนในแต่ละชั้นเป็นสำคัญ หากผู้เรียนไม่สามารถปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ แสดงว่าผู้สอนจำเป็นต้องซ้ำย้ำทวนขั้นตอนนั้น ใหม่เสียก่อน จนกว่าผู้เรียนส่วนใหญ่จะปฏิบัติได้ตามจุดมุ่งหมาย

การให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ทางภาษาในแต่ละขั้นตอน ผู้สอนสามารถประเมินผลของการปฏิบัตินั้น ได้ทุกครั้งโดยถือว่าการวัดผลและประเมินผลย่อยอย่างไม่เป็นทางการ ซึ่งอาจคาดหมายผลของการปฏิบัติไว้สูง ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้เรียนสามารถลำดับเรื่อง อธิบายเหตุและผลของเรื่องและอภิปรายเรื่องทั่วไป

ที่อ่านได้

ขั้นตอนที่ 2 ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นส่วนตัวเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน จากประสบการณ์หรือความคิดสร้างสรรค์ของตนเองได้ บอกความสำคัญของข้อคิดที่ได้จากเรื่องที่อ่าน

ขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดของตนและเขียนเรื่องที่คิดนั้นได้เป็นที่เข้าใจ สามารถลำดับความของเรื่องเป็นที่เข้าใจ โดยใช้วรรคลักษณะภาษาตาม บทเรียนนำที่เคยอ่านได้

ขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนสามารถเข้าใจวรรคลักษณะของเรื่องที่เขียนและเข้าใจประโยคที่ถูก ต้องรู้จักใช้คำที่เหมาะสมและสามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำหรือประโยค ใหม่ เป็นประโยคที่ถูกต้องได้เป็นที่เข้าใจ

ขั้นตอนที่ 5 ผู้เรียนสามารถค้นคว้าเรื่องที่อ่านเพิ่มเติมสามารถเขียนเรื่องในลักษณะ ต่าง ๆ ได้อย่างหลากหลาย สามารถแสดงความคิดเห็นของตนเป็น ภาษาพูดและภาษาเขียนสามารถถ่ายทอดความคิดของตนจากการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยการเล่าและการเขียนด้วยวรรค ลักษณะภาษาต่าง ๆ

การวัดผลความสามารถรวมของผู้เรียน อาจทำได้หลายวิธี ดังนี้

1. การให้ฟังข้อความต่าง ๆ นอกเหนือจากเรื่องที่เรียนในชั้น โดยการใช้เทป หรือ เสียงพูดหรืออ่านของผู้สอนและให้ผู้เรียนเล่ากลับเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ได้แก่ ข่าวจากวิทยุหรือ จากหนังสือพิมพ์ โฆษณา ฯลฯ
2. การให้ผู้เรียนพูดในลักษณะต่าง ๆ เช่น การเสนองานในที่ประชุม การพูดในกลุ่ม ย่อยกับเพื่อน การแสดงละครหรือการแสดงบทบาทสมมุติในสถานการณ์ต่าง ๆ
3. การให้ผู้เรียนอ่านข้อความต่าง ๆ โดยใช้แบบทดสอบแบบโคลซ (Cloze) หรือตอบ คำถามสั้น ๆ เกี่ยวกับเรื่อง
4. การให้เขียนเรียงความ ตามเรื่องที่กำหนดให้หรือจากภาพที่กำหนดให้
5. การเขียนตามคำบอก ฯลฯ

การประเมินผลการสอน

การประเมินผลการสอนอาจกระทำได้ง่าย ๆ โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนไว้อย่างมี มาตรฐาน และการทำอย่างสม่ำเสมอ เช่น ในด้านการพูด ผู้ให้คะแนนอาจพิจารณาความ สามารถในการใช้ถ้อยคำแสดงความหมายในการสื่อสารได้เป็นที่เข้าใจ ความคล่องตัวในการ พูด ความคิดสร้างสรรค์ในการพูด ท่วงทำนองในการพูด ฯลฯ

การจัดคะแนนตามเกณฑ์การประเมินที่ตั้งไว้ จะช่วยให้ผู้ประเมินผลกระทำได้ง่ายขึ้น และยุติธรรมในการบ่งชี้ความสามารถของผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขข้อ บกพร่องในการสอนและในการช่วยเหลือซ่อมเสริมผู้เรียนให้ตรงจุดที่ต้องการ

การทำงานที่การสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกทางภาษาของผู้เรียนทั้งที่เกี่ยวกับความสามารถของทักษะภาษาและเจตคติอย่างสม่ำเสมอ เช่น การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ความสนใจ ความร่วมมือในกิจกรรมจะช่วยให้ผู้สอนได้ข้อมูลในการประเมินความสามารถของผู้เรียนทางภาษาได้อย่างชัดเจนและสะดวก ที่จะพิจารณาเพื่อการแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การเสริมต่อการเรียนรู้ของเด็ก (Scaffolding)

ความหมายของการเสริมต่อการเรียนรู้

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2534 : 41 – 44) ได้กล่าวถึงความหมายของการเสริมต่อการเรียนรู้ไว้ว่า การเสริมต่อการเรียนรู้ หมายถึง การช่วยเหลือผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ โดยการต่อความ เสริมความคิด ที่ผู้เรียนต้องการพูด เขียน หรือ แสดงออกทางความคิดต่าง ๆ เพื่อการสื่อสาร รวมทั้งให้กำลังใจผู้เรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ ทั้งทางวาจา และไม่ใช่วาจา การช่วยผู้เรียนดังกล่าวจะทำให้ได้โดยผู้สอนสร้างปฏิสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นร่วมกันกับผู้เรียน หรือมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ไปพร้อมกับผู้เรียน

การเสริมต่อการเรียนรู้ทางภาษา มิได้หมายถึงการให้รูปแบบทางภาษาแก่ผู้เรียน โดยให้การซ้ำย้ำทวน หรือถามคำถามกับผู้เรียน และให้ผู้เรียนเป็นผู้คิดค้นหาคำตอบ หากจะเน้นการช่วยเหลือของครูในการใช้ภาษาไปพร้อม ๆ กับผู้เรียน เมื่อนักเรียนเกิดการติดขัด ไม่สามารถใช้ภาษาออกมาได้ เช่น ในการพูด การอ่าน การเขียน หรือการแสดงออกด้วยท่าทางเพื่อสื่อความหมายต่าง ๆ การเสริมต่อการเรียนรู้ทางภาษา อาจเปรียบเทียบกับ การก่ออิฐเพื่อการก่อสร้างที่ละก้อน ๆ จนกระทั่งเกิดเป็นรูปเป็นร่างของการก่อสร้างนั้น ๆ ขึ้นมาได้ ผู้สอนกับผู้เรียนจะช่วยซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทางภาษา เช่น เมื่อครูให้นักเรียนอ่านข้อความใดแล้วนักเรียนก็เริ่มอ่าน แต่เกิดการติดขัดอ่านไม่ได้ ครูก็จะอ่านให้และอ่านไปพร้อมกับนักเรียนและครูจะหยุดอ่าน เมื่อเห็นนักเรียนอ่านได้แล้ว เป็นต้น การช่วยเหลือดังกล่าว ผู้เรียนจะเกิดความมั่นใจและสนุกสนานที่จะปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ได้ เนื่องจากมีสัมฤทธิ์ผลในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ

การเสริมต่อการเรียนรู้ จึงเป็นกลวิธีสำคัญในกระบวนการเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ได้ในแต่ละครั้ง

วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ ผู้สอนต้องเข้าใจหลักการของการช่วยเหลือผู้เรียนว่า การมีส่วนร่วมของผู้สอนเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ที่สำคัญประการหนึ่งในการจัดกระบวนการเรียนการสอน นั้น

คือ ทุกขั้นตอนของการสอน ผู้สอนกับผู้เรียนจะต้องมีส่วนช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนรู้ จึงเป็นสาเหตุให้การปฏิบัติทางภาษาของผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น

ในขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนจะช่วยผู้เรียนอ่านหรือเสริมต่อคำพูดง่าย ๆ ที่สนทนาและอภิปรายกันเกี่ยวกับเรื่องที่ทำร่วมกัน เมื่อผู้เรียนติดขัด นักคำเหมาะสมไม่ได้ หรือไม่แน่ใจว่าควรจะใช้คำพูดใด เป็นต้น

ในขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนจะช่วยผู้เรียนเสริมต่อคำพูดในขณะสนทนา และอภิปราย เมื่อผู้เรียนโยงความคิดของเรื่องเป็นความคิดจากประสบการณ์ของตน ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนอาจนึกคำพูดไม่ออก หรือหาคำที่เหมาะสมไม่ได้ชัดเจนนัก ผู้สอนควรช่วยเสริมต่อคำพูดให้ผู้เรียนบ้าง เพื่อให้การสนทนา ดำเนินต่อไปได้ไม่ติดขัด แต่มิใช่ผู้สอนพูดเสียเองเพียงผู้เดียวมากกว่าผู้เรียน การกระทำอย่างนี้ไม่เรียกว่าการเสริมต่อการเรียนรู้ แต่จะกลายเป็นการสอนที่ยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลาง ผู้สอนช่วยเสริมต่อคำพูดให้ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้คิดพูดต่อไปเองได้ หรือนึกถึงคำอื่น ๆ ต่อไปได้ ปฏิสัมพันธ์ทางวาจาจะเกิดขึ้นได้อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องกันไม่หยุดชะงัก ผู้เรียนเองก็จะไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการสนทนาหรืออภิปรายโดยใช้ความคิดของตนเอง

ในขั้นตอนที่ 3 ผู้สอนจำเป็นต้องช่วยผู้เรียนในการเขียนเรื่องให้ประสบความสำเร็จ โดยคอยกระตุ้นผู้เรียนด้วยคำถามที่เป็นประเด็นสำคัญในการดำเนินเรื่องตามอรรถลักษณะของเนื้อความที่เขียน การเสริมต่อคำพูดของครูให้ผู้เรียนได้นึกถึงคำหรือเรื่องต่อไปได้จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการต่างประโยค และใช้ความคิดโต้ต่อเนื่องกัน จนในที่สุดสามารถเขียนเรื่องร่วมกันได้สำเร็จ

ตัวอย่าง

การเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้สอนในขั้นนี้

นักเรียน	:	ยังมีกระต่ายสองตัวอยู่ด้วยกันในป่า
ครู	:	แล้วอย่างไรต่อไปคะ เกิดอะไรขึ้นกับเจ้ากระต่ายสองตัวนี้ (ครูใช้คำถามกระตุ้นเข้าสู่เรื่อง)
นักเรียน	:	วันหนึ่งหมาป่าเดินทางผ่านมาพบกระต่ายสองตัวเข้า
ครู	:	แล้วไงต่อคะ เกิดอะไรขึ้น (ครูใช้คำถามกระตุ้นต่อ)
นักเรียน	:	(เงียบไม่พูด)
ครู	:	กระต่ายสองตัวนั้นรู้สึก.....(ครูเสริมต่อคำพูดให้)
นักเรียน	:	กระต่ายสองตัวนั้นรู้สึกตกใจมาก (นักเรียน พูดต่อ)
ครู	:	จึงรีบ.....
นักเรียน	:	จึงรีบวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว

ฯลฯ

การเสริมต่อการเรียนรู้แก่ผู้เรียนในขั้นนี้สำคัญมาก เพราะผู้เรียนจะต้องการความช่วยเหลือจากผู้สอนมากในการแต่งเรื่อง ถ้าผู้สอนไม่ช่วยเสริมต่อคำพูดให้บ้าง จะทำให้ปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนหยุดชะงัก การสื่อสารด้วยภาษาพูดเป็นภาษาเขียนก็จะหยุดชะงักไปด้วย ทำให้การเฝ้าการสอนน่าเบื่อและอึดอัดได้ ผู้เรียนจะรู้สึกว่าการแต่งเรื่องเขียนเป็นเรื่องยาก ทำให้เบื่อกับการคิดและเบื่อกับการเรียนภาษาได้

ในขั้นตอนที่ 4 ผู้สอนควรเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยพูดชี้แนะตัวอย่างประโยคตามอรรถลักษณะ เมื่อเริ่มวิเคราะห์เนื้อความตั้งแต่การเริ่มต้นเรื่อง การลำดับความในแต่ละตอน เพื่อแสดงตัวอย่างการวิเคราะห์ให้ผู้เรียนดู จากนั้นจึงให้ผู้เรียนคิดตอบ หากคำตอบเอาเองว่า ประโยคในความต่อไป จะจัดการลำดับของการดำเนินเนื้อความอย่างไร

การช่วยผู้เรียนเมื่อติดขัดในการแก้ไขภาษาจากการอ่านและการตีความว่าเหมาะสมหรือไม่ โดยผู้สอนช่วยอ่านเนื้อความตอนพร้อม ๆ กันกับผู้เรียนและช่วยกันคิดว่าเนื้อความนั้น ๆ หมายความว่าอย่างไร

ตัวอย่าง

(นักเรียนอ่านพร้อมกัน)	-	ผีเสื้อบินไปในดอกไม้ (ประโยคที่นักเรียนเขียน)
ครู :	-	ผีเสื้อบินอย่างไร ทำท่าให้ดูซิคะ
นักเรียน :	-	บินไม่ได้คะในดอกไม้ บินอย่างนี้ต่างหาก (ทำท่าให้ดูประกอบ)
ครู :	-	แสดงว่าไม่ได้บินไปใน แต่บินวน หรือบินรอบ ๆ
นักเรียน :	-	บินไปรอบ ๆ ดอกไม้
ครู :	-	ได้คะ จินแก่ใจประโยคใหม่ว่า (อ่านพร้อม ๆ กันครูและนักเรียน) ผีเสื้อบินไปรอบ ๆ ดอกไม้

ในขั้นตอนที่ 5 ในขั้นตอนนี้ ผู้เรียนจะปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาอย่างเป็นอิสระเสียเป็นส่วนใหญ่ เช่น การเขียนเรื่องของตนเองตามลำพัง การอ่านเรื่องต่าง ๆ ตามความสนใจ การเล่นเกมเฉพาะอย่าง การสังเกตการกระทำบางอย่าง ผู้สอนต้องคอยช่วยเหลือผู้เรียนแต่ละคนโดยจัดวินัยการทำงานของนักเรียนให้เป็นระบบ มีการวางแผนไขว่คว้า จะให้ผู้เรียนทำอะไรสิ่งงานเมื่อใด และจะมีการตรวจสอบอย่างไร เป็นต้น การช่วยแนะนำผู้เรียนโดยการทำกิจกรรมไปพร้อม ๆ กับนักเรียน เช่น อ่านไปพร้อม ๆ กับนักเรียนช่วยผู้เรียนนึกคำที่จะเขียนเรื่องเมื่อติดขัด ช่วยผู้เรียนต่อเติมประโยคที่ติดขัด ช่วยผู้เรียนเล่นเกมบางตอนที่ติดขัด การกระทำเหล่านี้จะเป็นการเสริมต่อการเรียนรู้ที่ดีและจะทำให้กำลังใจแก่ผู้เรียนได้มากในการเรียนการสอน พร้อมทั้งจะช่วยแก้ปัญหาการสอนที่ตรงจุดได้มาก เพราะผู้สอนจะเข้าใจปัญหาของผู้เรียนได้

อย่างละเอียด ว่าตอนใดผู้เรียนมีปัญหา ผู้สอนสามารถจะปรับปรุงการเรียนการสอนตลอดจนการใช้สื่อต่าง ๆ ที่มีอยู่ได้ ในขณะเดียวกัน นับว่าเป็นการจัดและประเมินการสอนไปในตัวด้วย

ประโยชน์ของการเสริมต่อการเรียนรู้

การเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่ง Bruner (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 44 ; อ้างอิงมาจาก Bruner, 1983) นักจิตวิทยาทางการศึกษาได้เน้นย้ำว่าเป็นหลักเกณฑ์ที่สำคัญในการสร้างกระบวนการที่มีพลังในการให้อิทธิพลต่อการใช้อยู่อย่างต่อเนื่องในชั้นเรียนของผู้เรียน และจะทำให้ผู้สอนมีบทบาทที่กระตือรือร้นได้มากขึ้นในกาช่วยจัดความสามารถของผู้เรียน ให้สามารถสร้างเสริมสติปัญญาได้จากการใช้ภาษา ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ที่ Bruner ได้สังเกตเห็นจากธรรมชาติของการมีปฏิสัมพันธ์ในการสอนของมารดาที่มีต่อเด็ก ๆ ในการอ่าน เขียน โดยทั่วไปการเรียนรู้จะเกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่สามารถให้กิจกรรมทางสังคมแก่เด็ก เด็กจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ อย่างสนุกสนานจากปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของเขาเอง

โดยสรุปแล้วจึงอาจกล่าวได้ว่า การเสริมต่อการเรียนรู้จะก่อให้เกิดประโยชน์นานับประการในการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

1. ผู้เรียนมีความรู้สึกว่าได้ตนสามารถประสบความสำเร็จ ในการเรียนรู้ได้ และเห็นว่าการเรียนรู้สิ่งใหม่ไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป
2. ผู้เรียนมีกำลังใจในการเรียนรู้ที่ตนประสบความสำเร็จมากขึ้น
3. ผู้สอนมีความกระตือรือร้นมากขึ้นในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน
4. ผู้สอนสามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ของผู้เรียนได้เป็นรายบุคคลมากขึ้น และแก้ปัญหาดัง ๆ ได้อย่างตรงจุด ปัญหาการสอนซ่อมเสริมจะน้อยลง
5. เกิดความใกล้ชิดสนิทสนมและเป็นกันเองมากขึ้น ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน
6. เกิดความคิดสร้างสรรค์ ในการแสวงหาแนวร่วมในการทำงานร่วมกันและสร้างความสามัคคีระหว่างกันทั้งผู้สอนและผู้เรียน นับเป็นการเสริมสร้างแนวคิดประชาธิปไตยต่อผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

การเสริมต่อการเรียนรู้จึงเป็นเทคนิคการสอนอย่างหนึ่งที่สำคัญที่จะช่วยแก้ปัญหาการเรียนการสอน ซึ่งไม่ยากจนเกินไปสำหรับผู้สอน และจะก่อให้เกิดผลสำเร็จในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ตามเป้าหมายที่ต้องการในหลักสูตรต่อไป

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

งานวิจัยต่างประเทศ

วอล์คเกอร์ และคนอื่น ๆ (Walker and others. 1983 : 72) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษ ที่โรงเรียนเทอร์เกอร์ พาร์ค เรียกว่า Concentrated Language Encounter Teaching หรือวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยทำการทดลองกับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลีย ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ เด็กในกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งการพูดและการเขียน

ต่อมาในปี ค.ศ. 1984 วอล์คเกอร์ และคนอื่น ๆ (Walker and others. 1984 : 45) ได้ทำการทดลองสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียน Napperby และ Marryvale เช่นเดียวกับโปรแกรมที่โรงเรียนเทอร์เกอร์ พาร์ค โดยทำการทดลองกับนักเรียนทั้งสองโรงเรียนในระดับ Junior และ Senior โดยใช้เนื้อหาเดียวในการทดลองเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับอาหารทั้ง 2 ระดับ ใช้เวลาทดลอง 18 เดือน ผลการทดลอง พบว่า นักเรียนทั้งสองโรงเรียน มีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงมากขึ้น

งานวิจัยภายในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2527 ริชาร์ด วอล์คเกอร์, เบรนต์ บาร์ทเลต และเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (Walker, Bartlett, Rattanavich. 1984 : 58) ได้ทำการทดลองการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ใช้เวลาทดลอง 20 คาบ (คาบละ 20 นาที) ผลการทดลองพบว่า นักเรียนมีความสนใจในการอ่านมากขึ้น และมีความสนใจในการจำคำศัพท์คำพูด และบทสนทนาจากหนังสือได้นานขึ้น ที่นักเรียนไม่มีพื้นฐานทางการเรียนภาษาอังกฤษมาก่อนและนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย และคนอื่น ๆ (2530 : 7) ได้ทำการทดลองสอนภาษาไทยด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยทำการทดลองเปรียบเทียบกับการสอนตามคู่มือครูกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโครงการนำร่องของศูนย์วิจัยและพัฒนาการอ่านที่จังหวัด สุรินทร์ ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาไทยและความสนใจในการเรียนภาษาไทย สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รัชนิภา ทองสุทธิ (2533 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางด้านการอ่านการเขียนภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับวิธีสอนตามคู่มือครู พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอน

ด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ แตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พวงทอง วิโรจนกร (2534 : 78) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาประกาศนียบัตร วิชาชีพปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 วิทยาลัยเทคนิคกระบี่ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ใช้เวลาทดลอง 12 คาบ คาบละ 50 นาที ผลการทดลอง พบว่าความเข้าใจในการอ่านและความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในปีเดียวกัน รัตนา ถวิลวงศ์ (2534 : 96) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ และบุคลิกภาพประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 โรงเรียนกัลยาณวัตร จังหวัดขอนแก่น จำนวน 100 คน ใช้เวลาทดลอง 16 คาบ คาบละ 50 นาที ผลการทดลองพบว่า ความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษและบุคลิกภาพประชาธิปไตยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พรพิมล ประสงค์พร (2535 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมทดสอบเชิงปฏิบัติ กับการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมทดสอบเชิงปฏิบัติกับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของทั้ง 3 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พนาน้อย รอดชู (2540 : 94) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาและความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา(รูปแบบที่ 2) ด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพวงพรหมครวิทยา อำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 70 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย

(Simple Random Sampling) จากห้องเรียนกลุ่มประชากรจำนวน 3 ห้องเรียน แล้วจับสลากเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 35 คน ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) ด้วยอรรถลักษณะแบบวิธีการกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เกศรี กิตติศรีปัญญา (2542 : 86) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่านและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ, มีความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน และมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประหยัด ภูมิโคกรักษ์ (2543 : 161) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาชุดการสอนมินิคอร์สวิชาการอ่านภาษาอังกฤษธุรกิจที่ยึดการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นหลัก เพื่อเสริมสร้างความสามารถและเจตคติต่อการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาสถาบันราชภัฏ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 ของสถาบันราชภัฏนครราชสีมา จำนวน 70 คน โดยแบ่งนักศึกษาเป็น 2 กลุ่ม ใช้เวลาสอนกลุ่มละ 27 คน สัปดาห์ละ 6 คาบ คาบละ 60 นาที รวม 6 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า นักศึกษาที่เรียนด้วยชุดการสอนมินิคอร์สที่ยึดการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นหลัก มีคะแนนเฉลี่ยด้านความสามารถในการอ่าน การเขียน และมีเจตคติต่อการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นหลัก และการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะทำให้ผู้เรียนสนใจและรักการอ่าน การเขียนได้มากขึ้น เพราะประสบความสำเร็จในการอ่านโดยเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี และมีกำลังใจที่จะอ่านและเขียนเรื่องต่อไป สามารถทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้ที่ได้รับการสอนตามคู่มืออย่างเห็นได้ชัด

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษ

3.1 แนวโน้มการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน

ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอข้อคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันไว้ดังนี้

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 73 – 74) ได้กล่าวถึงแนวโน้มการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันไว้ว่า แนวโน้มการสอนภาษาในปัจจุบัน ผู้สอนไม่จำเป็นต้องให้ผู้เรียนพัฒนาการฟังก่อนทักษะอื่นๆ เสมอไป เราอาจเริ่มการพัฒนาทักษะอื่นที่สำคัญ เช่น ทักษะการอ่านก่อนได้ เพียงแต่ต้องคำนึงว่า ในการพัฒนาทักษะภาษาแต่ละอย่างนั้น ผู้สอนจะเชื่อมโยงประสบการณ์ของผู้เรียนให้พัฒนาทักษะภาษาอื่น ๆ ในลักษณะบูรณาการต่อไปได้อย่างไรและจะครบวงจรในลักษณะทักษะสัมพันธ์ทั้ง ฟัง พูด อ่าน และเขียนได้หรือไม่ และรูปแบบของการสอนจะเป็นไปได้มากน้อยเพียงใด การทดลองการสอนในรูปแบบที่ต้องการจะช่วยให้ทราบผลของการสอนในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี และจะเป็นคำตอบแก่ผู้สอนที่ดีที่สุดว่า รูปแบบการสอนต่าง ๆ ที่นำมาใช้นั้นมีผลดีต่อผู้เรียน และช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาได้ตามเป้าหมายหรือไม่เพียงใด

นอกจากนี้ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 3) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันไว้ว่า แนวคิดในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปจากการให้กฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ การฝึกกระบวนประโยค แต่ให้ความสำคัญกับการเน้นความถูกต้องในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร คือการใช้ภาษาในการสื่อความหมายสถานการณ์ที่เป็นจริง มีความถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในสังคม ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 49) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาในปัจจุบัน จะยึดหลักการในลักษณะบูรณาการของแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสาร และแนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ ทั้งนี้เพราะเป้าหมายของการสอนภาษาเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตจริง ให้โอกาสนักเรียนฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษา และสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ เน้นการสอนที่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์และพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นสำคัญ ผู้สอนจะมีหน้าที่คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะต้องใช้หลักการพัฒนาทักษะภาษาทั้งสี่ในลักษณะบูรณาการ และ ตามที่ รีเวอร์ส (Rivers. 1970 : 11) ที่กล่าวว่า การสอนจะต้องคำนึงถึงธรรมชาติและหน้าที่ของภาษา การนำภาษาไปใช้ในชีวิตจริง เพื่อการสื่อสารกับผู้อื่น และจะต้องพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

วิดโดว์สัน (Widdowson. 1978 : 1 – 2) กล่าวว่า เมื่อพูดถึงจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาก็มักจะพูดถึงทักษะทางภาษา คือ ทักษะความเข้าใจ ทักษะการพูด การอ่านและการเขียน ซึ่งเมื่อกล่าวถึงทักษะเหล่านี้ก็มักจะเกี่ยวโยงไปถึงการกำหนดกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนปฏิบัติได้ สิ่งที่ควรตระหนักในการเรียนการสอนภาษา คือ การเรียนรู้ภาษานั้นมีความหมาย

มากกว่าเพียงการเข้าใจการพูด การอ่าน และการเขียนประโยคได้เท่านั้น แต่นักเรียนจะต้องรู้ด้วยว่า ตนจะใช้ประโยคต่าง ๆ เพื่อการสื่อความหมายให้มีประสิทธิภาพได้อย่างไร นั่นคือควรมุ่งให้ผู้เรียนทั้งใช้ภาษาได้ถูกต้องและข้อสำคัญ คือการใช้ภาษานั้นจะต้องเหมาะสม และมีประสิทธิผลในด้านการสื่อความหมายด้วย มิใช่มุ่งแต่ให้ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เท่านั้น

มอร์โรว์ (Morrow. 1981 : 59 - 66) ได้กล่าวถึงหลักการสอนภาษาว่า มีหลักที่สำคัญ 5 ประการ คือ

1.ต้องทราบที่เรากำลังสอนอะไร กล่าวคือการเรียนการสอนที่ผ่านมามีขีดจำกัดประสงค์ปลายทางที่ชัดเจน โดยเฉพาะจุดประสงค์ของการเรียน ดังนั้นในการสอนภาษานักเรียนจะต้องตระหนักว่าบทเรียนที่ตนเรียนอยู่เป็นสิ่งที่ต้องการและนำไปใช้ได้

2.สอนเนื้อหาโดยรวมจะดีกว่าการสอนโดยแยกส่วนย่อย การแยกสอนเป็นส่วนย่อย ๆ นั้น ไม่ได้ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้เท่ากับการสอนรวมเป็นส่วนใหญ่ ผู้เรียนควรได้รับการฝึกในส่วนรวมและให้ใช้ภาษาได้ในระดับที่เหนือประโยคขึ้นไป และเป็นภาษาที่ใช้จริงในสถานการณ์จริง

3. กระบวนการสอนมีความสำคัญต่อการสอนรูปแบบทางภาษา เป้าหมายในการสอนภาษา ก็คือการพัฒนาความสามารถของนักเรียนในการใช้ภาษาต่างประเทศ ดังนั้นในการฝึกให้นักเรียนใช้รูปแบบของภาษาจึงควรอยู่ในลักษณะของกระบวนการสื่อสาร ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ

ประการที่ 1 ความสามารถในการเติมข้อมูลทางภาษาให้สมบูรณ์ ในชีวิตจริงการสื่อสารจะเกิดขึ้นระหว่างคนสองคนหรือมากกว่านั้น เมื่อคนใดคนหนึ่งรู้ข้อมูลบางอย่างที่คนอื่นไม่รู้จุดประสงค์ของการสื่อสาร ก็เพื่อปิดช่องว่างของข้อมูลนี้

ประการที่ 2 ควรมีทางเลือกที่ดี ผู้ใช้ภาษามีทางเลือกทางด้านภาษา และข้อมูลได้เหมาะสมกับความคิดที่เขาต้องการแสดงออก

ประการที่ 3 การให้ข้อมูลย้อนกลับ ผู้ใช้ภาษาต้องได้รับข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกัน

4. การเรียนรู้ที่ดี ต้องลงมือปฏิบัติ การให้ผู้เรียนได้พัฒนาการใช้ภาษาใช้ภาษานั้นจะต้องให้เขามีโอกาสฝึกการใช้ภาษาโดยอาศัยกิจกรรมสื่อสารในสถานการณ์จริง

5. ความผิดทางภาษาอาจไม่ใช่ความผิดที่แท้จริง ในการสอนภาษา ครูไม่ควรเคร่งครัดกับข้อผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่นักเรียนกระทำโดยเฉพาะข้อผิดพลาดในการออกเสียง และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ทั้งนี้จะทำให้เกิดบรรยากาศของการใช้ภาษาอย่างแท้จริงและนักเรียนจะเกิดความรู้สึกในการใช้ภาษาของตน

ลิทเทิลวูด (Littlewood. 1981 : 17) กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษา ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญและมีส่วนช่วยในการเรียนรู้ภาษา ซึ่งเรียกว่ากิจกรรมมุ่งงานปฏิบัติ (Task-Oriented Activities) ไว้ดังนี้

1. เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในลักษณะที่เต็มสมบูรณ์ (Whole –Task Practice) ในการฝึกและการใช้ภาษานั้น ถ้านักเรียนได้รับการฝึกเฉพาะทักษะแยกออกจากกัน (Part – Skills) ย่อมไม่เป็นการเพียงพอ นักเรียนควรจะได้รับ การฝึกทักษะต่าง ๆ รวมเข้าด้วยกันโดยสมบูรณ์ (Total – Skills) ไม่แบ่งมาฝึกทักษะเดี่ยว ๆ วิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนได้มีการฝึกการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าวนี้คือ การจัดกิจกรรมโดยมุ่งงานปฏิบัติหลาย ๆ ประเภท และกิจกรรมนั้นจะต้องเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนด้วย

2. ช่วยเพิ่มแรงจูงใจของนักเรียน เป้าหมายสูงสุดของผู้เรียนภาษาคือความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารกับผู้อื่น ดังนั้น ถ้าสภาพในห้องเรียนสัมพันธ์กับความต้องการในการเรียนภาษา ก็จะเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนอยากเรียนมากขึ้น

3. ช่วยให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ การเรียนรู้ภาษานั้นเกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียนและเป็นไปตามธรรมชาติ ในการสอนนั้นไม่อาจทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้น การที่ครูจะสอนให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาก็จะต้องอยู่ในลักษณะที่เป็นกระบวนการธรรมชาติ คือต้องจัดให้นักเรียนได้ใช้ภาษา เพื่อสื่อสารกับผู้อื่นอย่างจริง

4. ช่วยสร้างบริบทซึ่งมีส่วนส่งเสริมสนับสนุนการเรียนรู้ภาษา คือเป็นการเปิดโอกาสให้ครูและนักเรียนสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ซึ่งความสัมพันธ์นี้ จะช่วยสร้างสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่สนับสนุนให้ผู้เรียนแต่ละคนพยายามที่จะเรียนรู้ภาษา

ส่วน ศรีวิชัย สุวรรณกิติ (2522 : 49) กล่าวว่า การสอนภาษาจำเป็นต้องจัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียน โดยมีองค์ประกอบของประสบการณ์ 4 ประการผสมผสานกัน องค์ประกอบทั้ง 4 มีดังต่อไปนี้

1. การสื่อสาร โดยเน้นการสอนภาษาให้เป็นสื่อสำหรับการสื่อสาร ด้วยการฝึกทักษะในการสื่อสารในกิจกรรมการเรียนภาษา เช่น ทักษะในการฟังให้เข้าใจตรงตามที่ถูกพูด ต้องการจะสื่อสาร และทักษะการพูดให้ตรงกับความต้องการที่จะสื่อสาร ตลอดจนการเรียนรู้มารยาทในการสื่อสารพร้อม ๆ กันไปด้วย

2. ความคิด โดยเน้นการใช้ภาษาเป็นสื่อในการคิดอย่างมีเหตุผล เช่น การสอนให้ใช้ประโยคที่มีโครงสร้าง แบบ If.....then.....จะช่วยให้ผู้เรียนฝึกหัดใช้ภาษาเป็นสื่อให้คิดแบบมีเหตุผลในเชิงสมมติฐาน เป็นต้น

3. วัฒนธรรม เนื่องจากภาษาเป็นสื่อสำหรับบันทึกประสบการณ์และวัฒนธรรมของคนในชุมชนเจ้าของภาษา ดังนั้นในการสอนภาษาต่างประเทศจึงจำเป็นต้องเน้นการเรียนรู้วัฒนธรรมของภาษานั้นควบคู่กันไป

4. หลักภาษา โดยเน้นให้ผู้เรียนตระหนักว่า ภาษาต่าง ๆ มีกฎเกณฑ์ระเบียบวิธีในการผูกประโยค แต่ในขณะเดียวกัน ผู้ใช้ภาษาก็มีเสรีภาพที่จะใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์ในกรอบของกฎเกณฑ์นี้

ละเอียด จุฑานันท์ (2543 : 110) กล่าวถึงการสอนภาษาในปัจจุบันว่า ควรจัดการเรียนการสอนให้เป็นไปในด้านการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการจัดการเรียนการสอนภาษาทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งมุ่งเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียน จัดลำดับการเรียนรู้ เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการฟัง ไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจ จดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ ซึ่งแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ ตามคำจำกัดความที่ บรรณ (ละเอียด จุฑานันท์. 2543 : 111 ; อ้างอิงมาจาก : Brown, 1993) ได้เสนอไว้ มีลักษณะ 4 ประการ ที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กัน ดังนี้

1. เป้าหมายของการสอนเน้นไปที่ องค์ประกอบทั้งหมดของทักษะการสื่อสาร และไม่จำกัดอยู่ภายในกรอบของเนื้อหาภาษาหรือไวยากรณ์

2. เทคนิคทางภาษาได้รับการออกแบบมา เพื่อนำผู้เรียนไปสู่การใช้ภาษาอย่างแท้จริงตามหน้าที่ภาษา และปฏิบัติจริงโดยมีจุดมุ่งหมายในการพูด รูปแบบโครงสร้างภาษามีใช้เป้าหมายหลัก แต่ตัวรูปแบบเฉพาะของภาษาต่างหากที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารจนสำเร็จตามเป้าหมาย

3. ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง เป็นหลักการเสริมที่อยู่ภายใต้เทคนิคการสื่อสารมีหลายครั้งที่ความคล่องแคล่วอาจจะมีมีความสำคัญมากกว่าความถูกต้อง เพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้อย่างมีความหมาย

4. ในการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ในตอนท้ายสุด ผู้เรียนต้องใช้ภาษาอย่างเข้าใจและสร้างสรรค์ ภายในบริบทที่ไม่เคยฝึกมาก่อน

จากแนวการสอนต่าง ๆ ดังกล่าว ทำให้เกิดแนวคิดในการสอนภาษาว่า ควรนำเสนอภาษาใหม่ในรูปแบบภาษาที่พบในสถานการณ์จริง เพื่อนำไปสู่การสอนคำศัพท์ โครงสร้างการออกเสียง มีการฝึกฝนจนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา โครงสร้าง สามารถใช้ได้ถูกต้อง แล้วจึงนำความรู้ที่ได้ไปฝึกใช้ในสถานการณ์จริง

ดังนั้น แนวโน้มการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน จึงสามารถสรุปได้ว่า ต้องเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถและมีทักษะในการใช้ภาษาเพื่อประโยชน์ในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ได้อย่างแท้จริง และต้องมุ่งให้เกิดคุณค่าต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยพิจารณาเกี่ยวกับ อายุ เพศ วัย และระดับความสามารถของผู้เรียน สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ใช้

เทคนิควิธีการสอนที่มีความหลากหลาย เป็นการสอนที่มีลักษณะบูรณาการกันอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพมากที่สุด โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ

3.2 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษในบริบทต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการใช้คำ ประโยค การจับใจความ การบอกรายละเอียด การลำดับความ และการวิเคราะห์ความ โดยผู้เรียนต้องมีการฝึกทักษะภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน

ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในการสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาทั้ง 4 ทักษะ ตามที่กล่าวมานั้น บรัมฟิต (อรุณี วิริยะวิจิตร, 2532 :120 ; อ้างอิงมาจาก : Brumfit, 1984) ได้ให้แนวคิดที่ว่า ผู้เรียนที่เรียนภาษาเพื่อให้เกิดความสามารถในภาษาระดับปานกลาง (intermediate level) ควรมีความสามารถดังต่อไปนี้

1. สามารถสนทนาโต้ตอบ หรือโต้แย้งแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ได้
2. สามารถเข้าใจข้อความที่ได้ฟังหรือที่ได้อ่าน
3. สามารถเขียนอย่างต่อเนื่องได้

ดังนั้น เทคนิคการสอน จึงเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามที่กล่าวมาข้างต้น ส่วน การสอนภาษาที่สามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ตามกระบวนการทางภาษาทั้ง 4 ทักษะนั้น มีแนวคิดต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1) การสอนทักษะการฟัง

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาต่างประเทศ ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้านทักษะการฟัง ดังนี้

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531 : 74) กล่าวว่า เป้าหมายของการพัฒนาทักษะการฟังภาษาต่างประเทศ คือ ความเข้าใจภาษาพูดของเจ้าของภาษาในลักษณะปกติ หมายถึง ด้วยอัตราความเร็วในการพูดปกติในสถานการณ์ต่าง ๆ การพัฒนาทักษะการฟังจะเป็นก้าวแรกที่จะนำไปสู่การพัฒนาการพูดที่ถูกต้อง ผู้สอนย่อมมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้เรียน ผู้สอน ควรหากิจกรรมที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฟังเสียง การสนทนา หรือข้อความต่าง ๆ ของเจ้าของภาษาเพื่อฝึกจับใจความสำคัญและควรกระทำเป็นขั้นตอนจากง่ายไปสู่ระดับที่ยากขึ้น ซึ่งอาจจะทำได้ดังนี้

1. ให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำเดี่ยว ๆ ได้ ควรปฏิบัติดังนี้ คือ เริ่มเข้าใจตัวเลขเป็นภาษาต่างประเทศ เข้าใจคำศัพท์ใหม่ ๆ การใช้คำคู่ที่คล้ายคลึงกันเป็นต้น
 2. การให้ผู้เรียนเข้าใจประโยค เป็นภาษาต่างประเทศ โดยอาศัยกลวิธีดังนี้
 - 2.1 ให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่ง
 - 2.2 ใช้การแนะแนวทางโดยการใช้สื่อทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ เช่น บัตรคำ รูปภาพ แผ่นภาพ
 - 2.3 ให้ความหมายของภาษาแม่ เพื่อเปรียบเทียบ สำหรับประโยคหรือคำ ศัพท์ที่ค่อนข้างยาก และสับสน
 3. การฟังเสียงที่ไม่เคยชินจากอุปกรณ์ต่าง ๆ ได้แก่ การฝึกให้ฟังนิทาน ฟังข่าวสารต่าง ๆ
 4. ฝึกความเข้าใจจากบทความสั้น ๆ เพื่อจะได้รู้จักรวบรวมคำศัพท์ และโครงสร้างที่เข้าใจกันดีแล้วในโอกาสต่าง ๆ ได้
 5. ให้ฝึกฟังข้อความที่บันทึกเสียงได้
 6. ฝึกความเข้าใจการฟังคำพูดสนทนาโดยทั่วไป เช่น ให้ฟังเสียงการสัมภาษณ์ เป็นต้น
 7. ฉายภาพยนตร์ต่างประเทศ หรือ สไลด์
 8. การฝึกความเข้าใจ ข้อความต่าง ๆ ในระดับที่ยากขึ้น สำหรับผู้เรียนในระดับสูง โดยให้แสดงความคิดเห็น วิจารณ์ เตรียมคำถามเพื่ออภิปราย หรือจดบันทึกข้อความที่ฟัง
- การสอนทักษะการฟังนั้น ผู้สอนต้องคำนึงถึงพฤติกรรมการฟังด้วย ดังที่ วาเลตต์ (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2540 : 73 – 74; อ้างอิงมาจาก : รวบรวม เปลี่ยนบุญเลิศ ; อ้างอิงมาจาก : Valette, 1967 : 141-149) ได้จำแนกพฤติกรรมการฟังออกเป็น 5 ระดับ คือ
1. การรับรู้ (Perception) ผู้ฟังสังเกตความแตกต่างของภาษาเกี่ยวกับ เสียง คำ การเน้น และระดับเสียงขึ้นลงของข้อความ
 2. การระลึก (Recognition) ผู้ฟังเข้าใจความหมายของข้อความสั้น ๆ ที่ได้ยิน
 3. การรับความคิด (Reception) ผู้ฟังเข้าใจสัญลักษณ์ทางไวยากรณ์ คำศัพท์ ประโยค และบทความสั้น ๆ
 4. ความเข้าใจ (Comprehension) ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำอธิบาย คำสอน รู้จักจับความของข้อความที่ได้ยิน แม้จะมีคำที่ไม่รู้ความหมายแทรกอยู่ และสามารถฟังข้อความที่พูดอย่างรวดเร็วได้
 5. การวิเคราะห์ (Analysis) ผู้ฟังเข้าใจและแยกประเภทของข้อความที่ฟังได้ว่าเป็นภาษามาตรฐานหรือไม่ ตลอดจนเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก และความมุ่งหมายของผู้พูด

จากน้ำเสียงและถ้อยคำที่เน้น ผู้ฟังสามารถประเมินผลได้ว่าภาษาที่ได้ว่าภาษาที่ได้รับฟังนั้น เหมาะสมที่จะใช้ในการสื่อความคิดหรือไม่

เมื่อผู้สอนได้ตระหนักถึงความแตกต่างของระดับการฟังทั้งห้าระดับแล้ว ผู้สอน ก็จะสามารถเตรียมแบบฝึกต่าง ๆ ของการสอนทักษะการฟังได้ โดยยึดพฤติกรรมการฟังทั้งห้า ระดับเป็นแนวทาง ทั้งนี้เพื่อให้เหมาะสมกับวัยและระดับความรู้ของผู้เรียน

นอกจากพฤติกรรมการฟังทั้งห้าดังกล่าวแล้ว ผู้สอนต้องคำนึงถึงการฟังที่มีประสิทธิภาพด้วย ดังที่ เจียร์นีย์ พงษ์ศิริวาทย์ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540 : 102 – 103 ; อ้างอิงมาจาก : เจียร์นีย์ พงษ์ศิริวาทย์) ได้กล่าวถึงการฟังที่มีประสิทธิภาพว่า หมายถึง เป็นผู้ฟังที่สามารถทำสิ่ง เหล่านี้ได้ คือ

1. เข้าใจเรื่อง จับประเด็นสำคัญ และถ่ายทอดสิ่งที่รู้ให้คนอื่นฟังต่อไปได้

(Transfer)

2. จำแนกและวิเคราะห์ได้ (Discrimination) คือ ฟังแล้ว สามารถบอกได้ว่า อะไรเป็นเหตุ อะไรเป็นผล ข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร และส่วนใดที่บอกความรู้สึกนึกคิด

3. ตีความได้ (Implication) บางครั้งเนื้อหาสาระที่ฟังไม่ได้บอกไว้อย่างชัดเจนมีความหมายซ่อนเร้นอยู่ ผู้ฟังก็สามารถตีความของสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ได้อย่างถูกต้อง

4. วิวิจารณ์ได้ (Criticism) คือ เมื่อฟังแล้วสามารถบอกได้ว่า ข้อความที่ฟังนั้นมี ข้อดีข้อเสียอะไรบ้าง ฟังแล้วได้รับประโยชน์อะไรได้บ้าง

นอกจากนี้ เจียร์นีย์ พงษ์ศิริวาทย์ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540 : 103 ; อ้างอิงมาจาก : เจียร์นีย์ พงษ์ศิริวาทย์) ยังได้กล่าวอีกว่า การที่จะฟังให้มีประสิทธิภาพนั้น ผู้ฟังควรปฏิบัติตน ดังนี้ คือ

1. การเตรียมตัวก่อนฟัง ผู้ฟังควรรู้ว่า วันนี้จะฟังเรื่องอะไร ใครเป็นผู้พูด ฟัง เพื่ออะไร และฟังไปทำไม

2. การเลือกที่ฟังให้เหมาะสม ควรเป็นที่ที่ได้ยินชัดเจน ไม่มีเสียงรบกวนที่จะ ทำลายสมาธิของผู้ฟัง

3. ฟังอย่างสนใจและตั้งใจจริง เพราะถ้าฟังอย่างเลินเลอยก็จะเป็นการจับใจ ความหรือความมุ่งหมายที่แท้จริงของเรื่องที่ฟังได้

4. การจดบันทึกสิ่งที่ได้ฟัง ขณะฟังต้องรู้จักบันทึกสาระสำคัญที่ควรแก่การจด จำไว้ เพื่อช่วยให้สามารถจดจำได้แม่นยำ จนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

เมื่อผู้สอนทราบหลักการ และข้อควรปฏิบัติของการฟังที่มีประสิทธิภาพแล้ว ก็จะสามารถวางแผนทางการสอนที่ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับการสอนทักษะการฟังนั้น มีผู้เสนอแนะกิจกรรมในการสอนไว้หลายท่าน ดังที่ แมรี ฟินอคเชียโร และ คริสโตเฟอร์ บรัมฟิต (Mary Finocchiaro and Christopher Brumfit. 1983 : 138 – 139) ได้เสนอไว้ดังนี้ สรุปได้ดังนี้

1. ให้ฟังคำสั่งที่ใช้ในการเรียนการสอนของครู เช่น การถามคำถาม และกระตุ้นให้ผู้เรียนตอบสนองอย่างเหมาะสม ฟังการบอกแนวทางในการปฏิบัติ การอธิบายภาพ การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และการบอกแนวทางในการทำกิจกรรมของครูเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น
2. ให้ฟังเพื่อนคนอื่นถามคำถาม สรุปเรื่อง หรือเล่าเรื่องต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ
3. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติ แสดงละครหรือการสนทนาต่าง ๆ
4. ให้ฟังคำบรรยายของบุคคลภายนอก หรือฟังบทเรียนจากเทป ฟังเพลง หรือปาฐกถาต่าง ๆ
5. ให้ดูภาพยนตร์ โดยเฉพาะที่จัดทำขึ้นเพื่อสอนภาษาอังกฤษและจากโปรแกรมภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์
6. ให้สัมผัสภาษาต่างชาติที่อยู่ในชุมชน
7. ให้เข้าร่วมการบรรยาย การประชุมปฏิบัติการ ชมรมภาษา หรือการประชุมต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ
8. ให้เล่นเกมภาษาอังกฤษ

ดังนั้น สรุปได้ว่า การสอนทักษะการฟัง จำเป็นต้องให้ผู้เรียนได้ฟังเสียงของเจ้าของภาษาจากอุปกรณ์ต่าง ๆ และ ควรหากิจกรรมที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฟังเสียงพูดและการสนทนา ของเจ้าของภาษาเพื่อฝึกจับใจความสำคัญและควรกระทำเป็นขั้นตอนจากง่ายไปสู่ระดับที่ยากขึ้น โดยคำนึงถึงสถานการณ์ที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน พยายามจัดให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เช่น การฟังปาฐกถา การประชุมปฏิบัติการ ชมรมภาษา และมีการเล่นเกมทางภาษาอังกฤษให้มากที่สุด

2) การสอนทักษะการพูด

นักภาษาศาสตร์และนักการศึกษาหลายท่าน กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการพูด ไว้ดังนี้

ไบรอัน (Byrne. 1976 : 8) กล่าวว่า ทักษะการฟัง – พูด ว่าเป็นการสื่อสารทางวาจาของ คนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งต่างก็มีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง ผู้ฟัง จะต้องตีความสิ่งที่ผู้พูดและสามารถตอบได้ด้วยภาษาที่ผู้ฟังเข้าใจ คือ ตรงกับความตั้งใจที่จะสื่อความหมายของผู้พูด ทักษะการฟัง-พูด ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ทักษะฟังเป็นทักษะทางด้านการแสดงออก (Productive Skill) อย่างไรก็ดี ผู้ฟังสามารถจะตีความในสิ่งที่ได้ยินด้วยการเน้นเสียงหนักเบา ระดับสูงต่ำ ในประโยค การแสดงสีหน้าท่าทางได้ ถึงแม้ว่าผู้พูดจะใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องก็ตาม ในด้านการพูด ผู้พูดจะต้องถ่ายทอดความคิดความรู้สึกออกมาเป็นคำพูดให้ผู้

อื่นเข้าใจ นอกจากนี้ยังต้องมีความคล่องในการแสดงออกทางความหมายได้เป็นอย่างดี มีความชัดเจนถูกต้อง

พอลสตัน (Paulston. 1978 : 56 – 57) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดสื่อสารมิได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ถ้าจะสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพผู้พูดจะต้องมีการแลกเปลี่ยนความหมายของภาษาทางด้านสังคมด้วย นั่นคือจะต้องใช้ภาษาตามกฎของสังคมนั้น ๆ นอกจากนี้ การพูดสื่อสารยังรวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช้คำพูดด้วย (Nonverbal – Behavior) ดังนั้นองค์ประกอบที่ไม่ใช้คำพูดนั้นเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร

แครชเช่น (Krashen. 1983 : 32 – 35) กล่าวว่า ความเข้าใจในการฟังเป็นสิ่งจำเป็นอันดับแรกต่อความสามารถในการพูด การพูดอย่างคล่องแคล่วในภาษาที่ 2 ไม่ได้เกิดจากการสอนโดยตรง แต่ความสามารถในการพูด จะปรากฏออกมาเองหลังจากสร้างสมรรถภาพโดยผ่านข้อมูลป้อนเข้าที่สามารถ เข้าใจความหมายได้ (Comprehensible Input) ทางการฟังมาแล้วอย่างเพียงพอที่ผู้เรียนจะมีระยะเวลาปรับตัว (Silent Period) เสียก่อน ซึ่งอาจจะใช้เวลาเป็นชั่วโมงเป็นเดือน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ และอายุ ผลที่ได้ในตอนแรกอาจจะมีข้อบกพร่องและไม่มีความถูกต้องมากนักอาจจะเป็นเพียงคำหรือวลีสั้น ๆ เมื่อได้รับข้อมูลป้อนเข้าที่เข้าใจได้ ซึ่งรวมถึงโครงสร้าง และมีความหมายมากขึ้น ก็จะได้รับความสะดวกในการพูดมากขึ้น

สำหรับการสอนและการพัฒนาทักษะการพูดนั้น ได้มีนักการศึกษาที่ให้ทัศนะไว้ ดังนี้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 54 - 55) ได้กล่าวว่า สิ่งที่ผู้สอนจะต้องคำนึงเกี่ยวกับการสอนทักษะฟัง – พูด มีดังนี้

1. ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความสามารถในด้านการออกเสียง การเลือกความหมาย และกฎไวยากรณ์ของภาษา และสามารถนำสิ่งที่เรียนมาไปใช้ในสถานการณ์จริง กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องมีทักษะทางภาษา และทักษะทางการสื่อสาร

2. ผู้สอนควรเลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น ควรเน้นบทสนทนาที่ไม่เป็นทางการก่อนบทสนทนาที่เป็นทางการ ควรเป็นตัวอย่างของการใช้ภาษาจริง ๆ ในชีวิตประจำวันโดยสามารถชี้ให้เห็นกฎการพูดได้ คือรู้จักว่าบทสนทนานี้ใครพูดกับใคร พูดเรื่องอะไร ที่ไหน อย่างไร

3. บรรยากาศในการสอนทักษะ ฟัง – พูด ควรเป็นบรรยากาศที่ไม่เครียด ผู้เรียนมีความสบายใจ และไม่กระตือรือร้นที่จะพูด

โรเจอร์ สกอตต์ (Roger Scott 1981 : 70) ได้เสนอขั้นตอนการสอนทักษะพูด ไว้ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่เรียน
2. ขั้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรอยู่ในรูปปริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นกับปริบท เช่น

ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่ถูก สถานที่พูด และเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง

3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อม ๆ กัน หรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบ และเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง และควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

ในการสอนทักษะการพูดนั้น ผู้สอนอาจเลือกใช้กิจกรรมให้เหมาะกับนักเรียนแต่ละระดับ ดังที่ แมรี ฟินอคเชียโร และ คริสโตเฟอร์ พรัมฟิต (Mary finocchiaro and Christopher Brumfit. 1983 : 141) ได้เสนอกิจกรรมต่าง ๆ ในการสอนทักษะการพูด ไว้ดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้น เกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน
4. ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่าง ๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ของนักเรียน โดยครูอาจให้คำสำคัญต่าง ๆ
6. ให้รายงานเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียน ให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่าง ๆ กันไป เช่น ร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น
8. ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา
9. ให้ได้วาที่ อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ
10. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทย แล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
12. ให้แสดงบทบาทสมมติ

นอกจากนี้ เฮเลน มัวร์วูด (Helen Moorwood 1978 : 4) ได้เสนอกิจกรรมการสนทนา (Dialogue) เป็นกิจกรรมการฝึกทักษะฟังและพูด โดยเริ่มจากการเลียนแบบตัวอย่างการสนทนา จนสามารถดำเนินการสนทนาได้ด้วยตนเอง ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม ดังต่อไปนี้

1. ผู้สอนเตรียมความพร้อมสำหรับผู้เรียนในการฟังบทสนทนา ผู้สอนสนทนาซักถามผู้เรียน โดยใช้รูปแบบประโยคที่ต้องการฝึก หลังจากนั้นตั้งคำถามทั่ว ๆ ไป เกี่ยวกับบทสนทนาเพื่อให้ผู้เรียนหาคำตอบจากการฟัง

ตัวอย่างคำถาม :

Where is the conversation taking place?

What is the name of the second speaker?

Has he been on a Gong Kong ferry?

Is he married?

2. ผู้สอนให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาตั้งแต่ต้นจนจบ (Global Listening) หลังจากนั้นตรวจคำตอบของผู้เรียนโดยไม่มีการแก้ไขคำตอบที่ผิด คำถามบางข้ออาจไม่มีคำตอบที่ชัดเจน และผู้สอนควรกระตุ้นผู้เรียนให้ใช้สำนวน I don't know หรือ I'm not sure.

3. ผู้สอนให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาอีกครั้งหนึ่ง โดยให้ฟังเป็นตอน ๆ (Intensive Listening) เพื่อให้ผู้เรียนตรวจสอบความเข้าใจของตนเองและตระหนักในรูปแบบภาษาที่ใช้ ขณะเดียวกันผู้สอนควรย้าให้ผู้เรียนคลายกังวล หากไม่สามารถเข้าใจทุกอย่างในบทสนทนา ควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเดาจากบริบทด้วย

4. ผู้เรียนฝึกการพูดและการใช้รูปแบบประโยคจากบทสนทนา โดยผู้สอนให้ผู้เรียนฟังประโยคที่ต้องการฝึก ผู้เรียนพูดตาม หลังจากนั้นผู้เรียนพูดประโยคนั้นเอง โดยเปลี่ยนคำสำคัญ เช่น

ผู้เรียน : Have you been to the Peak?

ผู้สอน : Aberdeen

ผู้เรียน : Have you been to Aberdeen?

ผู้สอน : Kowloon

ผู้เรียน : Have you been to Kowloon?

5. หลังจากนั้น ให้ผู้เรียนจับคู่และฝึกการสนทนา โดยเลียนแบบบทสนทนาที่ได้ฟัง แต่เปลี่ยนแปลงใจความสำคัญตามความพอใจของผู้เรียน เช่น

บทสนทนาตัวอย่าง :

Enid : Hey, Joyce, have you heard?

Joyce : No. What?

Enid : You know old Flossie Haddock-

Joyce : Ycs.

Enid : -well, she's just got married again !

บทสนทนาของผู้เรียน

Alfred : Hey, Ron, have you read this?

Ronald : No. What?

Alfred : You know old Fingers-

Ronald : Yes.

Alfred : well, he's just robbed another bank !

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 77) ได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการพูดว่า หลังจากผู้เรียนมีประสบการณ์ในการฟังมากพอ ผู้สอนควรพยายามหากิจกรรมต่าง ๆ ที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนพูดจริง ๆ ในชั้น ซึ่งอาจจะเป็นการพูดตามอย่างที่เคยได้ยิน หรือพูดอย่างอิสระ ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนออกมาเป็นคำพูด และควรพูดเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ฟังมาก่อน เพราะจะทำให้ผู้เรียนพูดได้อย่างมั่นใจและเป็นธรรมชาติ ความคิดรวบยอดทางภาษาที่ผู้เรียนพัฒนามาจากการฟัง พร้อมทั้งเสียงต่าง ๆ ที่ได้ยิน เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูด ผู้เรียนย่อมพูดได้อย่างเข้าใจความหมาย และสื่อความหมาย ได้ถูกต้อง

หน้าที่ของผู้สอนในการช่วยผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูด มี 2 ประการคือ

1. ผู้สอนจะเป็นผู้ตัดสินใจ และผู้แก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของผู้เรียน
2. ผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยสนับสนุน และทบทวนการพูดของผู้เรียน

ซึ่งมีส่วนร่วมในการพูดของนักเรียนเสมอ

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การพูดเป็นทักษะอีกทักษะหนึ่งที่สำคัญ เพราะการเรียนรู้ภาษาส่วนใหญ่จะใช้ทักษะการพูดติดต่อสื่อสารกันและกัน การสอนพูด ผู้สอนควรพยายามหากิจกรรมต่าง ๆ ที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนพูดจริง ๆ ในชั้น ซึ่งอาจจะเป็นการพูดตามอย่างที่เคยได้ยิน หรือพูดอย่างอิสระก็ได้

3) การสอนทักษะการอ่าน

มีนักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์หลายท่าน ได้ให้ทรรศนะเกี่ยวกับการสอนทักษะการอ่าน ไว้ดังต่อไปนี้

รีเวอร์ส (Rivers. 1970 : 135) ได้สรุปความสำคัญของทักษะการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นปัจจัยในการแสวงหาความรู้ ทำให้เกิดความคิดและได้รับประสบการณ์ที่จะนำมาช่วยพัฒนาความเข้าใจสังคม ซึ่งจะช่วยแก้ปัญหาชีวิตประจำวัน และการอ่านยังช่วยสร้างคุณค่าทางสติปัญญาให้แก่มนุษย์ ทำให้มนุษย์สามารถเรียนรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกได้อย่างกว้างขวาง

ลาโด (Lado. 1964 : 14, 132) กล่าวว่า การอ่านเป็นการรวบรวมทักษะในการถอดความ การวิเคราะห์คำ ความหมายของคำ ความเข้าใจในเนื้อเรื่อง การตีความและการให้ข้อคิดเห็นทั้งยังเป็นการทำความเข้าใจรูปแบบของภาษาจากตัวหนังสือด้วย

เดอ ชองท์ (Dechant. 1970 : 15) กล่าวว่า การอ่านเป็นการทำปฏิกิริยาระหว่างการมองเห็นกับองค์ประกอบในการแปลความ โดยผู้อ่านจะเคลื่อนสายตาไปตามบรรทัดของตัวอักษรจากซ้ายไปขวา หยุดทำความเข้าใจคำ แล้วรวบรวมเข้าเป็นหน่วยความคิด (Thought Unit) ผู้อ่านจะตีความสิ่งที่อ่านโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิม ประมวลเข้าเป็นความคิด การพิจารณา และการสรุปความเห็น กล่าวโดยสรุป เดอ ชองท์ รวบรวมความหมายของการอ่านไว้ 3 ประการคือ

1. การอ่านในแง่การแปลความหมายของประสบการณ์ทั่วไป
2. การอ่านในแง่การแปลความหมายของสัญลักษณ์ทางภาษาคือการเขียน
3. การอ่านที่รวมเอาทั้งแบบที่ 1 และ 2 เข้าด้วยกัน

สมุทร เชนเชาวิช (2542 : 1) กล่าวว่า การอ่านคือการสื่อความหมาย เป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนพูด ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ และอาจจะตอบโต้กับผู้อื่นด้วย การสื่อความหมายในการอ่านนั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบ 3 อย่าง คือ

1. ผู้เขียน
2. ผู้อ่าน
3. รายงาน (สิ่งที่ได้อ่านมาแล้วหรือปฏิกิริยาโต้ตอบซึ่งอาจจะเกิดขึ้นจากการอ่านนั้นๆ)

นอกจากนี้ แฮริส และซิเพย์ (Harris and Sipay. 1979 : 141 –142) ได้กล่าวว่า ในการสอนอ่านนั้น ครูผู้สอนควรยึดหลักการสอนในลักษณะดังต่อไปนี้

1. การสอนต้องพยายามสร้างกิจกรรมที่สนุกสนาน (Reading must be an Enjoyable Activity)
2. การสอนที่เป็นระบบนั้น ต้องให้ทักษะการค้นหาคำความหมายที่เหมาะสมและเจาะจงอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นในระดับประถมฝึกอ่านเพื่อพัฒนาด้านคำศัพท์ ทักษะการค้นหาคำความหมาย เป็นต้น
3. กิจกรรมที่ใช้ในการสอน ควรเปิดโอกาสให้มีกิจกรรมต่าง ๆ อย่างเพียงพอ เช่น การฝึกอ่านออกเสียง อ่านในใจ หรือการฝึกผู้เรียนอ่านด้วยตัวเอง หรือครูเป็นผู้ฝึกให้ก็ควรฝึกให้ผู้เรียนหัดอ่านด้วยตนเองอย่างละเท่า ๆ กัน
4. บทเรียน และกิจกรรม ต้องสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะแต่ละคนมีพื้นฐาน ความสามารถในการอ่านไม่เท่ากัน
5. ให้ความสนใจใส่ผู้เรียนที่มีปัญหาครูตนเองให้เวลาและช่วยพัฒนาการอ่านของเขาเหล่านั้น

6. ควรมีแผนงาน (Plan) เพื่อสนับสนุนการอ่านของผู้เรียนตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงมัธยม

หลักการสอนอ่านภาษาที่สองนั้น กูดแมน (Goodman. 1982 : 31-32) กล่าวไว้ว่า ครูผู้สอนควรคำนึงในเรื่องต่อไปนี้

1. การอ่านภาษาที่สองนั้น สำหรับบางคนแล้วจะรู้สึกง่ายขึ้นหากมีการเปรียบเทียบกันระหว่างสิ่งที่เหมือนกันกับสิ่งที่แตกต่างกัน หรือกับภาษาของตนเอง

2. การอ่านทำให้ได้รู้สียาก หากเนื้อหาที่อ่านไม่คลุมโครงสร้างไวยากรณ์ คือ หากโครงสร้างยากเกินไปสำหรับเขา ผู้อ่านจะรู้สึกยาก และท้อแท้ใจเพื่อหนาย ที่จะอ่าน

3. การอ่านสิ่งที่มีความหมาย (Strong Semantic) ถึงแม้จะอ่านในสิ่งที่เขียนด้วยโครงสร้างที่ง่าย ๆ ก็จะเป็นการพัฒนาความสามารถทางการอ่านได้ด้วยดี นั่นคือสิ่งที่แนะนำให้อ่านต้องเป็นสิ่งที่น่าสนใจ มีความหมายต่อชีวิตของผู้เรียน สอดคล้องกับภูมิหลังประสบการณ์ของผู้เรียนด้วย

4. สื่อที่จะให้ผู้เริ่มเรียนภาษาฝึกรู้จักอ่าน ควรหลีกเลี่ยงสื่อการเรียนที่ใช้ภาษาเป็นพิเศษเฉพาะตัว เช่น หลีกเลี่ยงเรื่องเกี่ยวกับวรรณคดี (Literature) สื่อการเรียนที่จะให้เด็กอ่านควรเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป เช่น ป้ายต่าง ๆ คำสั่ง คำบรรยาย บทสนทนา เป็นต้น การจะเลือกสื่อการเรียนในลักษณะใดก็ต้องแล้วแต่ภูมิหลัง (Background) ของผู้เรียนด้วย

5. การอ่านจะช่วยให้ง่ายขึ้น ถ้าผู้เรียนได้พูดสิ่งที่อ่านเสียก่อนสำหรับผู้เรียนในขั้นเริ่มต้นนั้น ควรจะจัดเนื้อหาให้เป็นขั้นตอนสำหรับพูดก่อน หลังจากนั้นจึงให้ผู้เรียนอ่าน เช่นเดียวกับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในระดับกลาง (Medium) ก็ควรจัดกิจกรรมให้ฝึกพูดเรื่องนั้น ๆ ก่อนจึงค่อยให้อ่านภายหลัง

6. สำหรับการสอนอ่านต่อผู้เริ่มเรียนภาษา การสอนควรเป็นไปตามธรรมชาติ มุ่งหาความหมายในสิ่งที่อ่านหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่จำเป็นอื่น ๆ ก่อน เพียงมุ่งกระบวนการเพื่อให้เกิดความเข้าใจเท่านั้น

นอกจากนี้ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535 : 178-179) ได้เสนอแนวทางในการจัดกิจกรรมการสอนอ่านไว้ ดังนี้

1. กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-reading Activities)

เป็นการสร้างความสนใจและปูพื้นความรู้ในเรื่องที่จะอ่าน ตัวอย่างกิจกรรมในขั้นนี้ ได้แก่

1.1 ให้คาดคะเนเรื่องที่จะอ่าน เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดถึงความรู้เดิมแล้วนำมาสัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่าน การคาดคะเนอาจจะผิดหรือถูกก็ได้

1.2 ให้เดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท โดยดูจากประโยคข้างเคียง หรือจากรูปภาพ และการแสดงท่าทาง

2. กิจกรรมระหว่างการอ่าน (While – reading Activities)

เป็นการทำความเข้าใจโครงสร้างและเนื้อความในเรื่องที่อ่าน กิจกรรมในขั้นนี้ ได้แก่

2.1 ให้ลำดับเรื่องโดยให้ตัดเรื่องออกเป็นส่ว ๆ (Strip Story) อาจจะ เป็นย่อหน้า หรือเป็นประโยคก็ได้ แล้วให้ผู้เรียนในกลุ่มลำดับข้อความกันเอง

2.2 เขียนแผนผังโยงความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง (Semantic Mapping)

2.3 เติมข้อความลงไปในแผนผังของเนื้อเรื่อง (Graphic Organizer)

2.4 เล่าเรื่องโดยสรุป

3. กิจกรรมหลังการอ่าน (Post – reading Activities)

เป็นการตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน กิจกรรมที่ทำอาจจะเป็นการ ถ่ายโยงไปสู่ทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการพูด และการเขียนก็ได้ โดย

3.1 ให้แสดงบทบาทสมมติ

3.2 ให้เขียนเรื่องหรือเขียนโต้ตอบ เช่น เขียนจดหมาย เขียนบทสนทนา เขียนแบบฟอร์ม วาดรูป เป็นต้น

3.3 พูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 88 – 89) ได้กล่าวถึง การสอนทักษะอ่านว่า ผู้สอน ควรให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับข้อเขียนที่มีลักษณะต่าง ๆ กัน ทั้งในรูปของข้อเขียนประเภทร้อยแก้วและร้อยกรอง ทั้งนี้ ผู้สอนควรจะเน้นการพัฒนาทักษะอ่านให้แก่ผู้เรียนควบคู่ไปกับการสอนเนื้อหาในบทเรียน โดยมีทักษะในการอ่านดังนี้

1. การอ่านแบบเปิดผ่านไปอย่างรวดเร็ว (Skimming) ผู้เรียนต้องได้รับการฝึกฝนให้ตั้งคำถามไว้ในใจก่อนเริ่มอ่าน คือจุดประสงค์ของสิ่งที่อ่าน

2. การอ่านแบบต้องการข้อมูลที่เฉพาะเจาะจง (Scanning) ผู้สอนต้องฝึกฝนผู้เรียน ให้รู้จักอ่านทั้งสองวิธี โดยเลือกบทเรียนที่ช่วยในการฝึก เช่น ข่าว การโฆษณาสินค้า

3. การอ่านเพื่อหารายละเอียด (Through Reading หรือ Receptive Reading) ผู้เรียนจะต้องเข้าใจข้อเขียนทั้งใจความสำคัญ และรายละเอียดปลีกย่อย

4. การอ่านเชิงวิจารณ์ (Critical Reading) เป็นทักษะที่ยากที่สุด และควรใช้ในระดับที่สูงขึ้น เพราะผู้อ่านจะต้องมีปฏิสัมพันธ์ต่อข้อเขียนที่ตนอ่าน โดยใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่มาสนับสนุน หรือโต้แย้งต่อข้อเขียนนั้น

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531 : 85) ได้กล่าวถึงการสอนอ่านในปัจจุบันว่า มีเป้าหมายในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ในการจับใจความสำคัญของเรื่อง แปลความ ตีความ และ

ขยายความของเรื่องได้โดยมีกระบวนการเรียนการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์เดิมของตนให้มากที่สุดในการตีความหมาย ผู้สอนจะเป็นเพียงผู้ช่วยในการจัดเนื้อหาและจัดประสบการณ์ในการอ่านแก่ผู้เรียนพร้อมทั้งให้คำแนะนำเกี่ยวกับเทคนิควิธีในการอ่าน ที่จะช่วยให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในการพัฒนาทักษะการอ่านของเขา และสามารถอ่านและค้นคว้าด้วยตนเอง กับสิ่งที่อ่านในชีวิตประจำวันได้

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การสอนทักษะอ่านเป็นขั้นตอนการสอนที่สืบเนื่องจากการสอนทักษะการฟัง – พูด การสอนอ่าน ผู้สอนควรให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับข้อเขียนที่มีลักษณะต่าง ๆ กัน ผู้สอนจะเป็นเพียงผู้ช่วยในการจัดเนื้อหาและจัดประสบการณ์ในการอ่านแก่ผู้เรียน พร้อมทั้งให้คำแนะนำเกี่ยวกับเทคนิควิธีในการอ่าน ที่จะช่วยให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในการพัฒนาทักษะการอ่านของเขา โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่าง อายุ เพศ วัย เป็นต้น

4) การสอนทักษะการเขียน

ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น รัตนา มหากุล (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2540 : 163 - 164 ; อ้างอิงมาจาก : รัตนา มหากุล) กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุด เพราะต้องผ่านกระบวนการทางความคิดหลายขั้นตอน ไม่ว่าจะเป็นการรวบรวมความคิด การลำดับเรียบเรียงความคิดหรือการเลือกสรรถ้อยคำถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรหรือข้อความที่สามารถสื่อความหมายได้ตรงกับความต้องการ และยังกล่าวอีกว่าแม้ว่าทักษะการเขียนจะมีความยากในตัวเอง แต่ก็จำเป็นต้องมีการเรียนการสอนทักษะเขียน เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะสำคัญ และเอื้อประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างมาก ช่วยเสริมให้ผู้เรียนได้นำความรู้อื่น ๆ ในวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนมามาใช้ เช่น การจดโน้ตขณะฟัง หรือการเขียนสรุปเรื่องที่อ่าน นอกจากนี้การเขียนทำให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดอย่างเป็นระบบและสร้างสรรค์ เพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ ความนึกคิดและจินตนาการ ซึ่งมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้และการพัฒนาทางภาษา ดังนั้น จึงมีผู้ให้ความหมายและความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

ฟินอกชีโร (Finocchiaro. 1973 : 130) กล่าวว่า การเขียน คือความคิดที่แสดงออกในลักษณะของตัวอักษร นักเขียนจะแสดงสิ่งที่อยู่ในใจ ประสบการณ์ ความคิด และอารมณ์ออกมาเป็นตัวอักษรเหล่านั้น

แฮร์ริส (Harris. 1969 : 68 – 69) กล่าวว่า การเขียน คือความสามารถในการรวมทักษะหลายๆ อย่างทางภาษาเข้าด้วยกัน ดังนั้น การเขียนจึงต้องมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้ คือ

1. Content ได้แก่ เนื้อหา หรือประเด็นที่ผู้เขียนต้องการสื่อกับผู้อ่าน
2. Form ได้แก่ การวางรูปแบบ หรือการจัดระบบของเนื้อหา
3. Grammar ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาตามหลักไวยากรณ์ และโครงสร้างประโยค

สร้างประโยค

4. Style ได้แก่ สลีลาในการใช้ภาษาของผู้เขียน การเลือกคำ และสำนวนต่าง ๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำให้เกิดอรรถรส

5. Mechanics หมายถึง กลไกด้านอื่น ๆ ที่นำมาประยุกต์ใช้กับการเขียน เช่น การเขียนแบบสรุปความควรใช้หลักการอย่างไร ควรเลือกใช้ตัวอักษรภาษาอย่างใด และจะใช้เครื่องหมายวรรคตอนอย่างใดจึงจะถูกต้อง และเหมาะสมตามหลักเกณฑ์ของภาษานั้น

ฮีตัน (Heaton. 1975 : 138) ได้จัดองค์ประกอบที่สำคัญในการเขียน ไว้ดังนี้

1. Grammatical Skills : ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ของภาษาได้ถูกต้อง
2. Stylistical Skills : ความสามารถในการเลือกใช้ประโยคและใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม
3. Mechanical Skills : ความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการใช้อักษรตัวพิมพ์ หรือตัวเขียนใหญ่
4. Judgement Skills : ความสามารถในการที่จะเขียนได้ตามความคิดและลำดับความคิดสั้น ๆ อย่างสมเหตุสมผล

ปัจจัยที่สำคัญในการเขียนนั้น ต้องอาศัยองค์ประกอบทางภาษาในด้านเนื้อหา รูปแบบ ไวยากรณ์ และเทคนิควิธีการต่าง ๆ รวมทั้งทักษะในด้านการใช้ภาษา ทำให้งานที่เขียนมีประสิทธิภาพ

จะเห็นได้ว่า การเขียนเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการคิด ผู้เขียนจะต้องพยายามสื่อสารความคิดกับผู้อ่าน ในการเขียนที่ดีมีองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้การเขียนนั้นสามารถสื่อความได้ชัดเจน ได้แก่ จุดหมายของการเขียน หลักการใช้คำ โครงสร้างทางไวยากรณ์ การใช้ภาษาที่เหมาะสม การลำดับความคิด เรียบเรียงเนื้อความได้สอดคล้องกัน ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจตรงตามความมุ่งหมายของผู้เขียน

สำหรับการสอนทักษะการเขียน ได้มีผู้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนการเขียน ดังนี้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 109 – 110) กล่าวว่า ผู้สอนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ในการสอนทักษะการเขียน คือ

1. ผู้เรียนควรคุ้นเคยกับรูปแบบภาษาเขียนหลาย ๆ แบบ ทั้งนี้ถ้าผู้เรียนเห็นแต่บทสนทนา หรือการเขียนแบบเล่าเรื่อง ผู้เรียนก็ไม่สามารถเขียนจดหมายหรือรายงานได้ ดังนั้นจึงควรอธิบายรูปแบบการเขียนแบบต่าง ๆ เช่น แบบเล่าเรื่อง (Narrative) แบบบรรยาย (Descriptive) เป็นต้น

2. ผู้เรียนจะต้องทราบว่า กลไกต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนมีอะไรบ้าง เช่น การเขียนตัวอักษร กฎการเรียบเรียงประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้เครื่องหมายสัมพันธ์ความ (Discourse Markers) ต่าง ๆ

3. ผู้เรียนควรได้เขียนสิ่งที่เกี่ยวข้องในชีวิตจริง เพื่อจะช่วยให้เกิดแรงจูงใจและเห็นความสำคัญที่จะเขียน เพราะจะต้องใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

4. ผู้สอนพึงระลึกเสมอว่าไม่มีวิธีใดเป็นวิธีที่ดีที่สุด ผู้สอนที่ใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารอาจใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบตามที่เหมาะสมกับผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นการเลียนแบบปริบทต่าง ๆ การเขียนเรียงความโดยการวางกรอบให้เขียน การเขียนแบบอิสระ การฝึกประโยค การวิเคราะห์ปริบท ที่เป็นพื้นฐานที่จำเป็นของทุกวิธี

5. ผู้สอนจะต้องตระหนักในหลักการที่ว่า การเขียน คือ การเขียนข้อเขียนที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน ไม่ใช่เขียนแต่เพียงประโยคเดียว ๆ เท่านั้น ผู้เขียนจะต้องเขียนเพื่อสนองจุดประสงค์ของตนและผู้อ่าน

6. ผู้สอนควรแลกเปลี่ยนลักษณะการทำงานระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนตัวต่อตัว มาเป็นผู้สอนและผู้เรียนหลาย ๆ คน เปลี่ยนบทบาทจากผู้ชี้ข้อผิดและผู้ตรวจข้อสอบมาเป็นผู้อ่านและช่วยวิจารณ์ข้อบกพร่องของผู้เขียนแทน และผู้เรียนกับผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการทำงานด้วยตนเอง

อะบอดेरิน (Aboderin. 1986 :38 – 40) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนเขียนไว้ 3 ลักษณะ คือ

1. การเขียนที่มีการควบคุม (Controlled Writing) เป็นการเขียนที่มีลักษณะดังนี้ คือ

1.1 การคัดลอก (Copying) เป็นกิจกรรมที่ต้องฝึกทักษะการเขียนให้เด็กได้ง่ายที่สุด โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เด็กคุ้นเคยกับคำศัพท์ รูปแบบของประโยค ข้อความ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น

1.2 การเติมคำให้สมบูรณ์ (Gap Filling) เป็นการฝึกเขียนที่ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถมากกว่าการคัดลอก วิธีนี้ครูผู้สอนทำได้โดยนำเอาข้อความมาให้เด็กเรียนอ่าน 2 – 3 ครั้งก่อน หลังจากนั้นจะตัดคำใดคำหนึ่ง ออกจากข้อความนั้นทิ้งไป แล้วให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในการหาคำมาเติมให้ข้อความนั้นได้สมบูรณ์

1.3 การเขียนเรียงความแบบอยู่ในกรอบควบคุม (Controlled Composition Frame) การเขียนเรียงความของขั้นนี้เป็นแบบฝึกที่เขียนยากขึ้น โดยให้นักเรียนเลือกเอาส่วนต่างๆ ของภาษารวมกันเป็นประโยค หรือข้อความตามความเหมาะสมโดยเลือกจากคำที่ครูกำหนดให้

1.4 การฝึกเขียนจากทักษะการฟัง (Writing Down) เป็นการฝึกการเขียนจากการฟัง 2 - 3 ครั้ง หลังจากนั้นครูจะให้นักเรียนเขียนเรื่องหรือข้อความให้มีข้อความใกล้เคียงกับเรื่องที่ครูอ่านให้ฟังมากที่สุด หรือครูอาจจะให้นักเรียนฟังเรื่องราวหรือข้อความจากเทปแล้ว เขียนข้อความนั้นจากการที่ได้ฟังจากเทป

1.5 การเขียนโดยใช้รูปภาพ (Picture Writing) ครูอาจจะหารูปภาพหรือการ์ตูนต่าง ๆ เป็นเรื่องมาให้สอนนักเรียน วิธีการคือครูจะนำเอาภาพเหล่านี้ เป็นตัวกำหนดโครงเรื่องให้นักเรียน และนักเรียนจะต้องพยายามผูกเรื่องจากภาพตามความคิดจินตนาการ และประสบการณ์ของตนเอง ครูเป็นผู้ช่วยเหลือให้คำแนะนำ

1.6 การรวมประโยคเข้าด้วยกัน (Sentences Combining) เป็นกิจกรรมอีกรูปแบบหนึ่งที่จะปูพื้นฐานทางความสามารถทางการเขียน โดยให้ผู้เรียนพยายามรวมประโยค ที่มีใจความใกล้เคียงกันเข้าด้วยกัน เช่น

: The girl is in the room.

: She is reading.

รวมประโยคเป็น: The girl in the room is reading.

2. การเขียนแบบชี้แนะ (Guided Composition) เป็นการเขียนที่ผู้เรียนต้องแสดงความสามารถและความคิดเห็นมากขึ้น ครูเป็นเพียงผู้วางโครงและจุดสำคัญให้เท่านั้น ก่อนเขียนผู้เรียนจะต้องอภิปรายรวมกันในหัวข้อสั้น ๆ ก่อน แล้วจึงเขียนโดยการเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับสิ่งที่ต้องการแสดงออก

3. การเขียนแบบอิสระ (Free Composition) เป็นทักษะการเขียนขั้นสุดท้ายที่ผู้เขียนจะต้องใช้ความสามารถในการเขียนมาก สำหรับในระดับประถมศึกษาชั้นนั้นยังไม่มีเขียนขั้นนี้ เพราะเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก เนื่องจากผู้เขียนจะต้องเลือกหัวข้อที่จะเขียนเอง จึงต้องใช้ความสามารถในหลาย ๆ ด้านผสมผสานกัน แต่ในระดับมัธยมปลาย สามารถที่จะฝึกทักษะการเขียนแบบอิสระได้บ้าง

นอกจากนี้ รัตนา มหากุล (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2540 : 164 ; อ้างอิงมาจาก : รัตนา มหากุล) ยังได้กล่าวถึงกิจกรรมการสอนทักษะเขียนว่า การจัดกิจกรรมการเขียนนั้น ผู้สอนควรมุ่งคำนึงถึงผู้เรียนเป็นหลัก โดยเลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นวัย ความรู้ความสามารถและความสนใจของผู้เรียน กิจกรรมการเขียนนี้ควรมีหลายรูปแบบ ทั้งแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ นอกจากนี้ กิจกรรมการเขียนที่นำมาให้นักเรียนฝึกหัด ควรเป็นกิจกรรมที่สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง และในสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้ เช่น การเขียนบันทึกประจำวัน เขียนประวัติส่วนตัว บัตรอวยพร จดหมายส่วนตัว จดหมายธุรกิจ จดหมายสมัครงาน และกรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ รูปแบบการเขียนต่าง ๆ นี้เองที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ตระหนักว่าการเขียนเป็นวิธีหนึ่งของการติดต่อสื่อสาร

สำหรับการเขียนนี้ ได้มีผู้เสนอแนะเกี่ยวกับขั้นตอนในการเขียนไว้หลายท่าน ดังที่ทอมป์กินส์ (Tompkins. 1994 : 9 – 26) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนเขียนไว้ว่า ประกอบด้วยขั้นตอน 5 อย่าง ดังนี้

ขั้นที่ 1 : Pre writing

- ให้นักเรียนเลือกหัวข้อ
- ให้นักเรียน รวบรวม และจัดระเบียบแนวความคิด
- ให้นักเรียนค้นหา หมู่ผู้ฟัง ผู้ที่พวกเขาจะเขียน
- ให้นักเรียน บอกจุดประสงค์ของการเขียนกิจกรรม
- ให้นักเรียนเลือกการจัดสรรแบบฟอร์มสำหรับเรียงความของพวกเขาที่มีพื้นฐานอยู่บน หมู่ผู้ฟัง และจุดประสงค์

ขั้นที่ 2 : Drafting

- ให้นักเรียนเขียนฉบับร่าง คร่าว ๆ
- ให้นักเรียนเขียนนำเพื่อที่จะหยิบเอาความสนใจของคนที่อ่านงานพวกเขา
- ให้นักเรียน เน้น เนื้อหาดีกว่าไวยากรณ์

ขั้นที่ 3 : Revising

- ให้นักเรียนแชร์การเขียนของพวกเขาในการเขียนกลุ่ม
- ให้นักเรียนมีส่วนร่วม อยู่ในการอภิปราย เกี่ยวกับ การเขียนของเพื่อนร่วมชั้น
- ให้นักเรียนทำการแลกเปลี่ยนเรียงความกัน ที่จะส่งผลต่อปฏิกริยา และข้อความของทั้งคู่และ เพื่อนร่วมชั้น
- ระหว่างฉบับร่างแรกและฉบับสุดท้าย นักเรียน ทำถ้อยคำดีกว่า การเปลี่ยนแปลงอย่างน้อย เท่านั้น

ขั้นที่ 4 : Editing

- ให้นักเรียนอ่านตรวจทานเรียงความ ของพวกเขา ด้วยตนเอง
- ให้นักเรียนช่วยกัน อ่านตรวจทานเรียงความของเพื่อนร่วมชั้น
- ให้นักเรียน ค้นหาเพิ่มขึ้นและแก้ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ให้ถูกต้องด้วยตนเอง

ขั้นที่ 5 : Publishing

- ให้นักเรียนจัดทำกรเขียนในการจัดสรรเป็นแบบฟอร์ม
- ให้นักเรียนแชร์การเขียนที่เขียนเสร็จแล้วด้วยการจัดสรรตามหมู่ผู้ฟัง

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การสอนทักษะการเขียนนั้น ครูผู้สอนต้องสอนให้ผู้เรียนได้รู้จักการคิดอย่างมีเหตุผล ต้องสอนเนื้อหา ไวยากรณ์ และหลักการเขียน ได้อย่างถูกต้อง และให้ผู้เรียนมีอิสระในด้านความคิด พยายามชี้แนะหลักการที่ถูกต้อง และฝึกให้นักเรียนเขียนตาม

ขั้นตอนได้อย่างถูกต้องวิธี การส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักใช้ห้องสมุด และแนะนำให้นักเรียนเปิดพจนานุกรมคำศัพท์ภาษาอังกฤษบ้าง ในที่สุด นักเรียนก็จะได้ประสบการณ์และมีคำศัพท์เพิ่มมากขึ้นโดยไม่จำเป็นต้องท่องจำ

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

4.1 ความหมายของความสนใจ

จากการค้นคว้าเกี่ยวกับความสนใจ ตามทฤษฎีของนักการศึกษาและนักจิตวิทยาหลาย ๆ ท่าน ทำให้ได้ความหมายที่แตกต่างกันไป ดังนี้

โฟรห์ริค (Frohlick. 1959 : 135) ได้กล่าวถึงความสนใจไว้ว่า ความสนใจเป็นแรงผลักดันอันหนึ่งที่กระตุ้นให้บุคคลกระทำการใด ๆ หรือ อีกนัยหนึ่ง ความสนใจแสดงถึงความโน้มเอียงในการที่บุคคลจะเลือกหรือทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ตนชอบมากกว่าสิ่งอื่น ๆ ถ้าจะกล่าวโดยง่ายกว่านี้ ความสนใจคือ “การชอบ” หรือสิ่งเร้าที่เรา “ชอบ” นั่นเอง

ดิวอี้ (Dewey. 1959 : 66) ได้ให้ความหมายของความสนใจไว้ว่า ความสนใจคือ ความรู้สึกชอบหรือความพอใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แนวความคิดหรือกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง

ธอร์นไดค์ (Thorndike. 1959 : 118) ได้กล่าวถึงความสนใจว่า เป็นลักษณะหนึ่งของบุคลิกภาพ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกและความนึกคิดของคนเราในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด

เพจ และมาแชลล์ (Page and Marshall. 1977 : 181) ได้ให้ความหมายของความสนใจไว้ว่า หมายถึง ความประสงค์ที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่เหมาะสมบางอย่าง เป็นอาการที่จิตใจพุ่งเล็งกับการเลือกกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง หรืออาการสนุกสนานเพลิดเพลินใจในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

กมลรัตน์ หล้าสูงรังษ (2528 : 233) กล่าวว่า ความสนใจเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นใกล้เคียงกับทัศนคติ แต่เกิดขึ้นก่อนทัศนคติ เป็นความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางบวก โดยมีสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อบุคคลนั้น

จากการศึกษาถึงความหมายของความสนใจตามที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าความสนใจ หมายถึงความรู้สึกของบุคคลที่มีจิตใจจดจ่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ด้วยความรู้สึกชอบเอาใจใส่ กระตือรือร้น และมีความมานะพยายาม ตลอดถึงมองเห็นคุณค่าและประโยชน์ในสิ่งนั้น ๆ

4.2 องค์ประกอบของความสนใจ

สุชา จันทรเฒ และสุรางค์ จันทรเฒ (2515 : 73) ได้กล่าวถึงสิ่งที่เกี่ยวกับความสนใจของเด็กที่ควรทราบ ไว้ดังนี้

1. ความสนใจนั้น เกิดขึ้นจากความพร้อม ความต้องการและอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม
2. ความสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นเรื่องของแต่ละบุคคลโดยเฉพาะ คนเราทุกคนไม่จำเป็นต้องมีความสนใจในสิ่งเดียวกัน และในระยะเวลาเดียวกัน
3. ความสนใจนั้น มีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสุขภาพของร่างกาย เด็กจะสนใจเป็นระยะสั้น หรือยาว ย่อมขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ของร่างกาย
4. ความสนใจเฉพาะอย่างนั้น อาจเปลี่ยนไปตามวัยและเวลาของแต่ละบุคคล แต่แบบแผนของความสนใจค่อนข้างคงที่ ทำให้เกิดการวัดความสนใจของคนในอนาคตได้
5. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสภาพจิตใจและเชาวน์ปัญญาของเด็ก เด็กมีเชาวน์ ปัญญาต่ำ จะสนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่มากอย่างและไม่สลับซับซ้อนนัก ผิดกับเด็กที่มีเชาวน์ปัญญาสูงมักจะสนใจหลาย ๆ อย่างในเวลาเดียวกัน และเป็นเรื่องที่สลับซับซ้อนมาก
6. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับรากฐานทางประสบการณ์ของเด็ก เด็กจะสนใจเรื่องใด เด็กจำเป็นต้องมีความรู้เรื่องนั้นพอสมควร ถ้าเด็กขาดประสบการณ์เด็กอาจไม่สนใจเป็นแต่เพียงอยากรู้อยากเห็นชั่วคราวแล้วก็เลิกความสนใจไป

องค์ประกอบของความสนใจตามที่นักการจิตวิทยาการศึกษาได้กล่าวไว้ อาจสรุปได้ว่า องค์ประกอบของความสนใจ ขึ้นอยู่กับความพร้อม อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม สุขภาพกายและจิต วัยและเวลา ตลอดถึงเชาวน์ปัญญาและประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

4.3 ลักษณะของความสนใจ

มีนักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ทรรศนะเกี่ยวกับลักษณะของความสนใจ ไว้ดังต่อไปนี้ ดังที่ทวี ท่อแก้ว และอภรณ์ สินภิบาล (2517 : 61) ได้แบ่งลักษณะของความสนใจ ไว้ดังนี้

1. ความสนใจเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นในบุคคล เนื่องจากถูกชักนำโดยสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ
2. ความสนใจแต่ละบุคคลมีความเข้มข้นต่างกัน
3. ความสนใจที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งย่อมเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์
4. บุคคลมีความสนใจต่อสิ่งต่าง ๆ แตกต่างกันไป
5. ความสนใจอาจเป็นความรู้สึกชั่วขณะหรือตลอดไปก็ได้

นอกจากนี้ พยอม วงศ์สารี (2526 : 194) กล่าวว่า ความสนใจนั้น แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. ความสนใจภายนอก (Extrinsic Interest) เป็นความสนใจที่เกิดจากแรงจูงใจภายนอกที่มากระทำต่อบุคคล เช่น การให้รางวัล การชมเชย เป็นตัวที่ทำให้เราสนใจเรียนหรือสนใจปฏิบัติกิจกรรมที่มีเครื่องล่อเหล่านั้น

2. ความสนใจภายใน (Intrinsic Interest) เป็นความสนใจที่เกิดจากภายในตัวบุคคลที่มุ่งจะกระทำใด ๆ ให้ประสบผลสำเร็จ

โดยปกติความสนใจจะพัฒนาควบคู่กับพฤติกรรมของบุคคล โดยมีจุดเริ่มต้นจากการได้รับความสนใจ บุคคลจะสนใจในสิ่งซึ่งเมื่อกระทำแล้วได้รับการสนองตอบ ดังนั้น ความสนใจจึงเกี่ยวกับจุดประสงค์ที่บุคคลนั้นปรารถนา

ตามลักษณะของความสนใจดังกล่าว สรุปได้ว่า ความสนใจมีลักษณะที่แตกต่างกันไปตามความรู้สึกของแต่ละบุคคล อาจเป็นการสนใจเพียงชั่วคราวหรือตลอดไปก็ได้ ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่ทำให้เกิดความสนใจทั้งภายในและภายนอก

4.4 สาเหตุของความสนใจ

สำหรับสาเหตุของความสนใจ นั้น จรินทร์ สกุลถาวร (ม.ป.ป. : 61 – 62) ได้กล่าวไว้ว่า ความสนใจเกิดขึ้นจากสาเหตุต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ความต้องการ เช่น อยากเป็นคนเรียนเก่งก็ต้องพยายามสนใจในบทเรียนเพื่อที่จะได้ทำให้ตนเองเข้าใจและจะได้สอบได้ที่ 1

2. การเอาอย่างสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่คนในหมู่คณะนิยมหรือสนใจ จะทำให้คนที่เข้าร่วมเกิดความสนใจตามไปด้วย เช่น เด็กส่วนมากเมื่อเห็นพ่อแม่ ครู หรือเพื่อนชอบ หรือสนใจสิ่งใดก็พลอยสนใจสิ่งนั้นตามไปด้วย

3. การอ่านหนังสือ ช่วยให้เกิดความสนใจได้ เช่น การอ่านชีวประวัติของนักประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ ก็จะทำให้ผู้อ่านมีความสนใจที่จะคิดประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ บ้าง

4. การศึกษาหรือการฝึกฝนอบรมความรู้ ความสามารถในการสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ย่อมจะทำให้เกิดความสนใจขึ้น แม้ว่าในตอนแรกนั้นยังไม่มีความสนใจเลย เช่น ผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษ เมื่ออ่าน ฟัง และเขียนได้ ก็จะมี ความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น

5. ความแปลกประหลาด เมื่อได้พบเห็นสิ่งของที่แปลกประหลาด หรือไม่เคยเห็นมาก่อน ก็จะทำให้เกิดความสนใจในสิ่งนั้นขึ้น เช่น เด็กที่ไม่เคยเห็นฮิปโป เมื่อได้ไปเที่ยวสวนสัตว์ และได้พบเห็นฮิปโปเป็นครั้งแรก จะเกิดความสนใจในตัวฮิปโปอย่างมาก

นอกจากสาเหตุดังกล่าวนี้แล้ว สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2530 : 92) ยังได้สรุปสาเหตุของความสนใจไว้ ดังต่อไปนี้ คือ

1. ความรู้ บุคคลจะสนใจอะไรนั้น อาจสืบเนื่องมาจากการที่บุคคลมีความรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้วเป็นผลทำให้บุคคลเกิดความสนใจในเรื่องอื่น ๆ ต่อไป

2. **ลัทธิเอาอย่าง** การที่บุคคลจะสนใจสิ่งใดนั้น อาจมีสาเหตุมาจากตามอย่างเพื่อน ๆ อย่างลัทธิเอาอย่างก็ได้

3. **ผลประโยชน์** การที่บุคคลจะสนใจสิ่งใดนั้น อาจมีสาเหตุมาจากผลประโยชน์

4. **ความอยากรู้อยากเห็น** เป็นสาเหตุของความสนใจประการหนึ่ง

5. **สาเหตุส่วนตัว** ความสนใจอาจมีสาเหตุมาจากเรื่องส่วนตัวก็ได้

ดังนั้น สาเหตุที่ทำให้เกิดความสนใจจึงสามารถสรุปได้ว่า ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างแล้วแต่ประสบการณ์ของแต่ละบุคคลที่ประสบ ทั้งนี้ต้องพิจารณาเกี่ยวกับ อายุ เพศ ระดับสติปัญญา หรือความสามารถทางร่างกาย ความถนัดตามธรรมชาติ และสุขภาพ เป็นต้น ด้วย

4.5 การสร้างความสนใจ

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายท่าน เห็นความสำคัญของการเรียนรู้ทางด้านอารมณ์และความรู้สึกของผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น จึงพยายามสร้างทฤษฎีและหลักการต่าง ๆ เพื่อจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น เพราะว่าความสนใจจะพัฒนาควบคู่ไปกับพฤติกรรมของบุคคล โดยมีจุดเริ่มต้นจากการได้รับความพอใจ บุคคลจะสนใจสิ่งซึ่งเมื่อกระทำแล้วได้รับการสนองตอบ สำหรับหลักการและวิธีการเสนอที่จะสร้างความสนใจให้กับผู้เรียนนั้น สุรางค์ โค้วตระกูล (2541 : 369) ได้กล่าวไว้ โดยใช้แนวความคิดของนักจิตวิทยา มนุษยนิยม ที่เน้นความสำคัญ 5 ประการ คือ

1. นักเรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นความสำคัญของการให้นักเรียนเป็นผู้กระทำ และมีส่วนร่วมในกิจกรรมและประสบการณ์ต่าง ๆ ที่จะนำมาซึ่งการเรียนรู้และพัฒนาตนเองตามศักยภาพของตน

2. บรรยากาศของห้องเรียนจะต้องอบอุ่น ความสัมพันธ์ระหว่างครู-นักเรียน และระหว่างนักเรียน-นักเรียนเป็นไปด้วยดี มีความรักและไว้วางใจซึ่งกันและกัน เป็นบรรยากาศที่สร้างความพอใจให้แก่ทุกคน

3. เน้นความสำคัญของกระบวนการ (Process) ของการเรียนรู้

4. จัดบรรยากาศของห้องเรียนให้ส่งเสริมความอยากรู้อยากเห็นและเลือกวิธีการที่เรียนรู้เอง ด้วยการค้นพบ

5. ส่งเสริมและฝึกหัดให้นักเรียนประเมินผลของการเรียนรู้ด้วยตนเอง

นอกจากนี้ กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 234) ได้เสนอวิธีการสร้างความสนใจให้กับผู้เรียน ซึ่งเป็นแนวความคิดที่สอดคล้องกัน ไว้ ดังนี้

1. ศึกษาความต้องการของผู้เรียนส่วนใหญ่ เพื่อจะได้จัดบทเรียน สภาพห้องเรียน และสื่อการเรียนต่าง ๆ ให้ตรงกับความต้องการของเขา
2. สำรวจพื้นฐานทางด้านความถนัดของผู้เรียน เพื่อจัดสภาพการเรียนการสอนให้ตรงกับความถนัดนั้น
3. จัดสภาพห้องเรียนให้น่าสนใจ มีการตั้งคำถามยั่วและท้าทายความสามารถของผู้เรียน พยายามให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากที่สุด เช่น การแสดงความคิดเห็น การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ตลอดจนการพยายามสร้างสิ่งตื่นตาตื่นใจ สิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ และนำสิ่งที่ทันสมัยในยุคนั้นมากล่าวถึงด้วย
4. ให้การเสริมแรงโดยพยายามให้ผู้เรียนได้ประสบความสำเร็จในการเรียนหรือการทำงานนั้น ๆ บ้าง โดยเลือกให้ตรงกับความถนัดและความสามารถของเขา จะทำให้เขาสนใจสิ่งที่ได้รับมอบหมายให้ทำ
5. ชี้นำหรือให้ทราบความก้าวหน้าในการทำงานทุกระยะของผู้เรียน ทำให้เขามีความสนใจที่จะทำงานนั้น ๆ ต่อไป

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การสร้างความสนใจที่ดีนั้น ต้องสำรวจดูสภาพแวดล้อมทั่ว ๆ ไปของผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นตัวผู้เรียนเอง ตลอดจนการจัดสถานที่ต่าง ๆ ให้น่าสนใจและสร้างความสนใจ โดยพยายามเสริมแรงตามความถนัดและความสามารถของผู้เรียน ทั้งนี้ต้องเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ให้มากที่สุด

4.6 การวัดความสนใจ

ในการวัดความสนใจ สามารถวัดได้หลายวิธี เช่น การสังเกต สัมภาษณ์ และการใช้แบบสอบถามวัดความสนใจ (Hurlock. 1955 : 160 – 161 ; Powell. 1963 : 238) การจะนำวิธีใดมาใช้ ขึ้นอยู่กับผู้ที่นำไปใช้

ตามความเห็นของ พาวเวลล์ (Powell. 1963 : 337 – 238) นั้น ความสนใจอาจวัดได้ด้วยวิธีการ ดังนี้

1. ใช้แบบวัดความสนใจ (Interest Inventories) แบบวัดความสนใจประกอบด้วยข้อความชุดหนึ่งสำหรับให้แต่ละบุคคลแสดงความชอบหรือไม่ชอบต่อข้อความต่าง ๆ เหล่านั้น
2. ใช้แบบสอบถามปลายเปิด (Open – ended Questionnaire) โดยให้ผู้ตอบมีอิสระที่จะตอบคำถามต่าง ๆ ได้ตามความรู้สึกแท้จริงของตน
3. ใช้การสัมภาษณ์ (Interviews) ซึ่งผู้สัมภาษณ์ สามารถสังเกตเห็นพฤติกรรมของผู้ถูกสัมภาษณ์ได้

นอกจากนี้ เดวิส (Davis. 1964 : 160 – 161) ยังได้เสนอแนะเทคนิคสำหรับวัดความสนใจไว้ดังนี้

1. ค้นหาสิ่งที่แต่ละบุคคลชอบทำในระยะเวลา 2-3 ปี ที่ผ่านมา ถ้าเขายอมสละเวลาว่างที่มีอยู่เพื่อทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ ก็แสดงว่าเขาให้ความสนใจในสิ่งนั้น
2. ค้นหาว่าแต่ละบุคคลมีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ มากน้อยเพียงใด ถ้าเขามีความรู้ในเรื่องนั้นมาก ก็แสดงว่าเขาสนใจในเรื่องนั้น เพราะคนเราย่อมจะทำสิ่งที่ตนสนใจได้ดีกว่าสิ่งที่ไม่สนใจ
3. ให้แต่ละคนแสดงความรู้ใจชอบหรือไม่ชอบต่อข้อความต่าง ๆ ที่กำหนดให้

ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า การวัดความสนใจ สามารถทำได้หลายวิธี ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และเหตุผลในการนำไปใช้ แต่ได้มีการพิสูจน์ว่าการวัดความสนใจโดยใช้แบบสำรวจความสนใจเป็นวิธีที่ดี เราความสนใจ และมีความเชื่อมั่นได้

4.7 ความสนใจกับการเรียนการสอน

ในการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ นั้น นอกจากจะมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในวิชาที่เรียนแล้ว ยังจะต้องปลูกฝังให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนวิชาเหล่านั้นด้วย เพราะความสนใจมีความสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนตั้งใจเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะสูงด้วย ดังที่ พาวเวลล์ (Powell. 1963 : 330) กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีความสนใจจะทำให้เกิดความตั้งใจเรียนด้วย ผู้เรียนมีสมาธิสามารถติดตามเนื้อเรื่องที่เรียนได้ตลอด และส่งผลสัมฤทธิ์ในวิชานั้นด้วย ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดสนใจนั้น จำเป็นต้องคำนึงถึงและให้ความสนใจเป็นอย่างยิ่ง ฉะนั้น สุโท เจริญสุข (2525 : 72) ได้ให้แนวทางในการจัดการเรียนการสอนตามความสนใจของผู้เรียนไว้ดังนี้

1. นำเอาเรื่องหรือสิ่งแปลกใหม่มาเล่าหรือแสดงให้ผู้เรียนดู
2. ทำบทเรียนให้สนุก โดยใช้อุปกรณ์การสอน เทคนิควิธีหลาย ๆ รูปแบบ
3. ทำบทเรียนให้กระจำ โดยใช้ถ้อยคำที่ง่าย ๆ หรือที่เป็นรูปธรรมมากกว่านามธรรม

4. ให้ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนเสมอโดยใช้คำถาม กิจกรรม อุปกรณ์ต่าง ๆ ช่วยสอน

5. จัดสิ่งแวดล้อมให้น่าสนใจ
6. มีการเสริมแรง

นอกจากนี้ พรณี ชูทัย เจนจิต (2538 : 506 – 508) ยังได้กล่าวไว้ด้วยว่า การสอน บทเรียนใด ๆ ก็ตาม สิ่งสำคัญที่ครูควรคำนึง คือ อุปกรณ์การสอน ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งเร้าที่มีประโยชน์ ทำอย่างไรเราจึงจะทำให้สิ่งเร้าของเรามีความเข้มข้นดึงดูดใจนักเรียน โดยได้เสนอแนะไว้ดังต่อไปนี้

1. การใช้สีสรร โดยเฉพาะสีแดงจะดึงดูดความสนใจได้มาก ในการเขียนแผนภูมิ หรือบัตรคำนั้น สีแดงจะช่วยได้มากสำหรับคำหรือข้อความที่เราต้องการจะเน้น สำหรับสีเหลืองนั้นควรหลีกเลี่ยงการใช้ โดยเฉพาะกับเด็กเล็ก

2. เปลี่ยนสิ่งที่เร้าใจเสมอ จะทำให้เด็กตื่นตัวมากกว่าสิ่งเร้าที่อยู่คงที่ ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ป้ายนิเทศในห้องเรียนจะเป็นแหล่งที่เร้าใจนักเรียนได้อย่างดีที่สุด เมื่อนักเรียนเข้ามาในห้องย่อมเป็นธรรมดาที่จะมองไปที่ป้ายนิเทศ ถ้าครูเป็นคนกระตือรือร้นสนุกสนานกับการทำงาน จะใช้ป้ายนิเทศเป็นแหล่งที่สร้างความสนใจให้กับนักเรียนได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับบทเรียน หรือความรู้ทั่วไป ถ้าเป็นไปได้พยายามเปลี่ยนทุก ๆ อาทิตย์ เพื่อว่าจะช่วยกระตุ้นให้เกิดความสนใจว่า อาทิตย์ใหม่นี้ครูจะมีอะไรสำหรับพวกเขา

3. การใช้เสียง รู้จักการเพิ่มน้ำหนักของเสียงในการพูด การอธิบาย ตอนใดควรจะใช้เสียงเบาหรือเสียงดัง ซึ่งการใช้เสียงนี้ถือว่าเป็นสิ่งเร้าที่สำคัญ บทเรียนจะเร้าผู้เรียนแค่ไหนนั้น ขึ้นอยู่กับเสียงของครูผู้สอน

4. สิ่งเร้าที่เคลื่อนไหวได้ย่อมจะมีคุณค่ากว่าสิ่งเร้าที่อยู่กับที่ โดยเฉพาะอุปกรณ์ที่นำมาใช้กับนักเรียนชั้นประถม ถ้ามีการเคลื่อนไหวได้ จะทำให้เด็กเกิดความสนใจได้มาก เด็กจะตื่นเต้นสนุกสนาน สิ่งเร้านั้นไม่จำเป็นที่จะต้องเคลื่อนไหวได้เอง แต่ครูเป็นผู้ทำให้เกิดการเคลื่อนไหว เช่น การใช้ตุ๊กตา หรือรูปหุ่นต่าง ๆ ประกอบการเล่าเรื่อง

5. การสร้างสิ่งแวดล้อม แปลกใหม่ น่าพิศวง จะเป็นการกระตุ้นเด็กอย่างดีที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการนำเข้าสู่บทเรียนถ้าครูพยายามหาวิธีใหม่ ๆ มาใช้ ไม่ใช่วิธีใดวิธีหนึ่งจำเจ ย่อมจะช่วยกระตุ้นให้เกิดความสนใจได้มาก หรือในขณะที่สอนมีกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งแทรกเข้ามา จะเป็นการกระตุ้นเด็กได้อย่างดีที่สุด โดยเฉพาะคนที่กำลังเคลิ้ม ๆ จะหลับ

อนึ่ง พรณี ชูทัย เจนจิต (2538 : 509) ยังได้กล่าวอีกว่า การจะทำให้เด็กเกิดความสนใจมากขึ้นแค่นั้นขึ้นอยู่กับความเข้มข้น มีความหมาย สิ่งแปลกใหม่ และความซับซ้อนของสิ่งเร้า การเปลี่ยนพฤติกรรมทุกอย่างในตัวครู ก็มีส่วนช่วยเพิ่มความสนใจให้กับนักเรียนเช่นกัน

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การที่จะทำให้เด็กเกิดความสนใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้นั้น ครูต้องคำนึงถึงจิตวิทยาการศึกษา และเทคนิควิธีการสอนต่าง ๆ ที่สามารถจะนำมาประยุกต์ใช้ เพื่อทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นัก

เรียนทุกคนต้องมีส่วนร่วมในการใช้ภาษากับเพื่อน ๆ ทุกคน พยายามทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้มากที่สุด และให้สิ่งเร้าที่มีความหมาย แปลกใหม่ ชับช้อน และยั่ว ก็จะทำให้เพิ่มความสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น

4.8 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

งานวิจัยต่างประเทศ

เนัจาด (Nejad.1987 : 129) ได้วิจัยผลของความคิดและความรู้สึกต่อความสนใจและความชอบ โดยที่กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 240 คน ได้ทดลองอ่านเรื่องที่จบลงด้วยความสงสัยและน่าประหลาดใจ ซึ่งมีระดับความรู้สึกหลายระดับ และเรื่องที่อ่านแสดงให้เห็นถึงความดี ความเลวในระดับที่แตกต่างกัน และมีระดับของความเข้าใจเรื่องแตกต่างกัน ผลการวิจัยสรุปได้ว่าความสนใจและความชอบเกิดขึ้นจากสาเหตุที่แตกต่างกัน ความสนใจและความชอบมีความสัมพันธ์อย่างสูง ถึงแม้ว่าบางอย่างที่ไม่ชอบอาจน่าสนใจและบางอย่างที่ชอบอาจไม่น่าสนใจ แต่อย่างไรก็ตามสิ่งที่น่าสนใจจะน่าสนใจยิ่งขึ้นหากเราชอบ และเราจะชอบยิ่งขึ้นหากเราสนใจในสิ่งนั้น

เชอร์เรย์ และเรย์โนลด์ (Shirey and Reynold. 1988 : 159) ได้ศึกษาวิจัยผลของความสนใจต่อ ความตั้งใจ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิทยาลัย จำนวน 23 คน กลุ่มตัวอย่างต้องอ่านประโยค 72 ประโยค ซึ่งตนได้ประมาณค่าความสนใจไว้แล้ว กลุ่มตัวอย่างจะไปอ่านประโยคดังกล่าวจากเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ เพื่อที่จะวัดความสนใจ โดยพิจารณาจากเวลาในการอ่านประโยค และเวลาที่ใช้ในการทำงานหรือแบบฝึก หลังจากอ่านประโยคต่าง ๆ แล้ว กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบเกี่ยวกับเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถเรียนรู้ประโยคที่อ่านได้ประมาณค่าว่าน่าสนใจได้ดีกว่าประโยคที่ประมาณค่าไว้ว่า ไม่น่าสนใจ แต่อย่างไรก็ตาม ได้พบว่า ความตั้งใจไม่มีความเกี่ยวพันในลักษณะเป็นตัวเชื่อมระหว่างความสนใจกับการเรียนรู้ นั่นคือ ความสนใจก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้ แต่ความสนใจไม่ได้นำไปสู่ความตั้งใจ และการเรียนรู้ ไม่ได้เกิดจากความตั้งใจ

ไอเซนฮาร์ด (Isenhardt. 1996) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการอ่านของนักเรียน ความเชื่อของครูและการสอนเชิงปฏิบัตินิยม โดยทำการทดลองกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 ผลปรากฏว่า ความสนใจในการอ่านของนักเรียนขึ้นอยู่กับการสอนอ่านขั้นพื้นฐานให้กับนักเรียน

งานวิจัยภายในประเทศ

สริตา ชูดวงแก้ว (2535 : 126) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้

รับการสอนแบบบทบาทสมมติ และวิธีการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พรพิมล ประสงค์พร (2535 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมทดสอบเชิงปฏิบัติ กับการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมทดสอบเชิงปฏิบัติกับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติ การมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของทั้ง 3 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปิยนุช พัฒนภิรมย์ (2538 : 97) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านความสามารถในการเขียนและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยแบบฝึกการอ่านด้วยกระบวนการความคิดสร้างสรรค์กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยแบบฝึกการอ่านด้วยกระบวนการความคิดสร้างสรรค์กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เกศรี กิตติศรีปัญญา (2542 : 91) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนตามคู่มือครู ผลปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 หลังการทดลอง มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ดังนั้น สรุปได้ว่า การเรียนการสอนที่ดีต้องทำให้ผู้เรียนได้รับความสนใจ เกิดความใฝ่รู้ มีความกระตือรือร้นอยากจะเรียน และต้องรู้จักประยุกต์ใช้วิธีสอนให้ทันสมัย รู้จักใช้วัสดุอุปกรณ์ที่สอดคล้องกับบทเรียน มีเทคนิควิธีการสอนหลาย ๆ รูปแบบ จัดสิ่งแวดล้อมเป็นที่ดึงดูดความสนใจผู้เรียน ให้มีความมานะพยายามที่จะศึกษาค้นคว้า และในที่สุดต้องมีการเสริมแรงเพื่อคอยกระตุ้นให้เกิดการเร้าความสนใจอย่างต่อเนื่อง

สมมุติฐานของการวิจัย

การทำวิจัยในครั้งนี้ ได้กำหนดสมมุติฐานการวิจัยไว้ดังนี้

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกัน
2. ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกัน
3. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ศึกษาที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน
4. ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ศึกษา ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน
5. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน
6. ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง
3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาศีรารังกรนครราชวิทยาลัย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 (อ 015) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 3 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 120 รูป

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาศีรารังกรนครราชวิทยาลัย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 (อ 015) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 40 รูป รวมทั้งสิ้น 120 รูป ซึ่งเลือกหมดทั้ง 3 ห้องเรียน แล้วนำมาสุ่มแบบธรรมดา (Simple Random Sampling) เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2 ห้องเรียน โดยจับสลากให้ห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และอีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2

กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู

2. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง

2.1 แผนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 (อ 015) โดยแบ่งออกเป็น 2 แผน ดังนี้

2.1.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2

2.2.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม โดยใช้วิธีการสอนตามคู่มือครู

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

2.3 แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

3.1 แผนการสอน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

3.1.1 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับหลักการการสร้างแผนการสอน จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอน คือ

- หนังสือ A Teacher's Manual for CLE Teaching of Beginners ของ สโมสรโรตารี่สากล (1997)

- หนังสือ Teaching All the Children to Read ของ ริชาร์ด วอล์คเกอร์, เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ และ ออลเลอร์ (Richard Walker, Saowalak Rattanavich and W.Oller. Jr. 1992)

- หนังสือ Communication in the Classroom ของ ดัซ จอห์นสัน และ ดัซ มอร์โรว์ (Johnson and Morrow. 1982)

- หนังสือ Teaching English to Speakers of Other Languages ของ โรนัลด์ คาร์เทอร์ และ เดวิด นูแนน (Ronald Carter and David Nunan. 2002)

- หนังสือการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาของ เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2533, 2534, 2536)

- เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาของเสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2531)

3.1.2 ศึกษาหลักสูตร ขอบข่ายเนื้อหาวิชาที่ใช้ และจุดประสงค์การเรียนรู้ของ วิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 (อ 015) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521

3.1.3 กำหนดเอกสาร เนื้อหา สื่อ อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 และวิธีการสอนตามคู่มือครู

3.1.4 สร้างแผนการสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร หลักการ

และวิธีการดำเนินการสอน ซึ่งเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยคัดเลือกเนื้อเรื่องที่มีเนื้อหาตามอรรถลักษณะ ของภาษา (Genre) 2 ชนิด คือ ประเภทเรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative Genre) จำนวน 1 เรื่อง คือเรื่อง “The Stone in the Road” โดยนำมาจากหนังสือนิทาน ซึ่งเป็นโครงการร่วมกันของโรตารีสากล ระหว่างภาค 9800 ประเทศออสเตรเลีย และภาค 3350 ประเทศไทย และประเพณีวิธีการ (Procedure Genre) จำนวน 1 เรื่อง คือเรื่อง “Mind Development” โดยนำมาจากหนังสือ MIND DEVELOPMENT ของ VEN. PHRA TEPVISUDDHIKAVI (PICHITR THITAVANNO) ซึ่งทั้ง 2 เรื่องนี้ เป็นเรื่องที่มีความยากง่ายอยู่ในระดับเดียวกับ กับหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ Discoveries 3 ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 (อ 015) ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 ซึ่งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้รับการทดลองด้วยเนื้อหาเดียวกัน

3.1.4.1 กลุ่มทดลอง สร้างแผนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 โดยมีขั้นตอนการสอนดังนี้ คือ

ขั้นที่ 1 : นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกันและอภิปราย/สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกันกับครู/ทำไต่ถาม แลกเปลี่ยน สรุปความ

ขั้นที่ 2 : ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของนักเรียนและอภิปรายร่วมกัน

ขั้นที่ 3 : เขียนเรื่องร่วมกันกับครูในกลุ่ม/เขียนเรื่องของนักเรียนในกลุ่มย่อย หรือตามลำพัง

ขั้นที่ 4 : อภิปราย สนทนา และวิเคราะห์อรรถลักษณะร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องในเนื้อความที่นักเรียนเขียนขึ้นในขั้นที่ 3

ขั้นที่ 5 : ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวนฝึกความแม่นยำ และเสริมทักษะทางภาษา

3.1.4.2 กลุ่มควบคุม สร้างแผนการสอนตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา โดยมีขั้นตอนการสอน ดังนี้ คือ

ขั้นที่ 1 : สร้างความสนใจ ให้ผู้เรียนเกิดความตั้งใจและจดจ่อในบทเรียน เป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน โดยครูอาจใช้วิธีพูดเร้าใจ สนทนา ชักถาม ทายปัญหา หรือใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ

ขั้นที่ 2 : แจกจุดประสงค์ ให้ผู้เรียนทราบถึงผลการเรียนของบทเรียนนั้นโดยเฉพาะเจาะจงลงไป เพื่อให้ผู้เรียนมองเห็นประโยชน์ของบทเรียน และทราบจุดมุ่งหมายปลายทางของการสอน

ขั้นที่ 3 : กระตุ้นให้ผู้เรียนระลึกถึงการเรียนรู้พื้นฐาน จำเป็นต้องนำมาใช้โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความสามารถ หรือประสบการณ์พื้นฐานของผู้เรียน ที่จะนำไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้นั้น เพื่อพิจารณาว่า ผู้เรียนมีความพร้อมมากน้อยเพียงใด ซึ่งครูอาจใช้วิธีซักถาม สทนา หรือให้ผู้เรียนปฏิบัติ

ขั้นที่ 4 : เสนอบทเรียนใหม่โดยใช้สื่อกระตุ้น เป็นการเริ่มกิจกรรมบทเรียนใหม่โดยใช้สื่อต่าง ๆ ประกอบการสอน

ขั้นที่ 5 : ให้แนวการเรียนรู้ โดยครูบอกแนวทางให้ผู้เรียนสามารถกระทำกิจกรรมด้วยตัวของเขาเอง ครูอาจแนะวิธีทำกิจกรรมให้คำถามเป็นการนำทางหรือให้แนวทางไปคิดเอง

ขั้นที่ 6 : ขั้นปฏิบัติ ครูให้ผู้เรียนทำกิจกรรมตามจุดประสงค์แสดงด้วยตนเอง เป็นคู่หรือพร้อมกันทั้งชั้น

ขั้นที่ 7 : ให้ข้อมูลย้อนกลับ ครูแสดงให้ผู้เรียนเห็นว่า ผลการปฏิบัติหรือกิจกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกนั้นมีปัญหาหรือไม่ อย่างไร โดยการให้คำชม คำแนะนำ รวมทั้งแสดงความชื่นชม ในผลงานของผู้เรียน

ขั้นที่ 8 : ประเมินผลการปฏิบัติเป็นการวัดหรือประเมินว่าพฤติกรรมหรือผลงานที่ผู้เรียนทำนั้น ได้ตามจุดประสงค์ของบทเรียนเพียงใด เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนในบทเรียนต่อไป

ขั้นที่ 9 : ส่งเสริมความแม่นยำ และการถ่ายโอนการเรียนรู้ โดยการทบทวนการเรียนรู้ที่ผ่านมา เพื่อให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ที่ฝังแน่นขึ้น เช่น ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดที่ครูกำหนดให้

3.1.5 นำแผนการสอนไปให้ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน คือ ผศ.ดร.บงอร พานทอง อาจารย์ภัสสร ผิวขาว และอาจารย์สุภาภักดิ์ ปริมาธิกุล ตรวจสอบข้อบกพร่องและแก้ไขปรับปรุงทางด้านภาษา เพื่อให้ได้เกณฑ์ตามเนื้อหาและจุดประสงค์ โดยผู้วิจัยจะเสนอเกณฑ์ในการตรวจพิจารณา ดังนี้

1. ความชัดเจนและความถูกต้องของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
2. ความสอดคล้องของกิจกรรมและเนื้อหา
3. ความสอดคล้องของการประเมินผลกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

3.1.6 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ไปทดลองใช้กับกลุ่มสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 รูป ก่อนที่จะนำไปใช้ในการวิจัย เพื่อหาข้อบกพร่องและดูความเหมาะสมของเนื้อหา เวลา ขั้นตอน และกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการทดลองสอนจริง

3.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยกระทำตามขั้นตอนต่อไปนี้

3.2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- Modern Language testing A HandBook Approach
ของแวลเลท (Valette.1977)
- หนังสือ Language Test at School : A Pragmatic Approach
ของออลเลอร์ (Oller. 1979)
- หนังสือ Classroom Testing ของ ฮีตัน (Heaton. 1990)
- หนังสือแนวทางการสร้างข้อสอบภาษา ของ อัจฉราวังษ์โสธร (2538)

และศึกษาลักษณะแบบทดสอบจากงานวิจัยต่าง ๆ (เกศรี กิติศรีปัญญา 2542; บรรเจิด พงพัฒน์. 2541 ; พรพิมล ประสงค์พร. 2535 ; รัชนิภา ทองสุทธิ. 2533)

3.2.2 ศึกษาเนื้อหาของบทเรียนจากหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษ

Discoveries 3 ซึ่งใช้สำหรับสอนสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 และศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 (อ 015) ของกลุ่มโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

3.2.3 สร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหา เป็นข้อสอบ 3 ฉบับ ดังนี้ คือ

ฉบับที่ 1 เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-การพูด

ฉบับที่ 2 เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน

ฉบับที่ 3 เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน

ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-การพูด

โดยให้นักเรียนตอบคำถามจากรูปภาพในลักษณะการโต้ตอบสนทนากันจำนวน 5 ภาพ และบันทึกเสียงลงบนเทปบันทึกเสียง เพื่อนำมาตรวจให้คะแนน ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน โดยพิจารณาจากการฟังและการพูด ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 1

ตาราง 1 แสดงเกณฑ์การตรวจให้คะแนนของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด

การฟัง \ การพูด	ฟังคำถามเพียงครั้งเดียว (2 คะแนน)	ฟังคำถามซ้ำ (1 คะแนน)	ต้องแปลคำถามให้ฟัง (0 คะแนน)
โต้ตอบได้คล่องแคล่ว (3 คะแนน)			
ตอบโต้ได้ติดขัดบ้าง แต่เป็นที่เข้าใจ (2 คะแนน)			
ตอบได้ แต่ใช้ภาษาไทยบ้าง (1 คะแนน)			
ไม่ตอบ หรือตอบได้ แต่ไม่เป็นที่เข้าใจ หรือใช้ภาษาไทยตลอดเวลา (0 คะแนน)			

ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน เป็นแบบทดสอบโคลส (Cloze Test) ที่เป็นปรนัย 4 ตัวเลือก ที่วัดความสามารถในการจับใจความสำคัญ การลำดับความ และการวิเคราะห์ความ จำนวน 64 ข้อ

ฉบับที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน เป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความจากภาพ จำนวน 1 ภาพ โดยวัดความสามารถในการใช้ภาษาสำหรับการเขียนลำดับความ บรรยายวิธีการกระทำแต่ละขั้นตอน โดยให้สื่อความหมายได้ตลอดจนมีความถูกต้องในเรื่องการใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกด และมีความสมบูรณ์ในการเขียน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน ยึดหลักการตรวจให้คะแนน ของ เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (1987 : 54) ซึ่งมีวิธีการให้คะแนนดังแสดงรายละเอียดในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงเกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน

เกณฑ์การตรวจให้คะแนน	คะแนน
1. ลำดับความ (Writing Organizing)	5
2. ความคิด ใจความชัดเจน และสื่อความหมาย (Idea : Clear and Comprehensible)	5
3. การใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง (Correct Grammar and Spelling)	5
4. ความสมบูรณ์ของการเขียนสามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ ได้ (Comprehensible Writing)	5

3.2.4 นำแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับที่สร้างแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ คือ ผศ.ดร.บังอร พานทอง Mr. Brady Beaubien และ Mr. David Duesley ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และลงความเห็นว่ายข้อสอบแต่ละข้อสามารถวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้ (สมบูรณ์ ชิตพงษ์. 2527 : 129)

+1 = แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้น

0 = ไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้นหรือไม่

-1 = แน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดจุดประสงค์ข้อนั้น

บันทึกผลการพิจารณา ลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าถรรพน์ ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หรือ ตรรกะความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ ซึ่งแบบทดสอบวัดความสามารถทางการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูดแต่ละภาพได้ค่าถรรพน์ ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหรือตรรกะความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์มากกว่า 0.5 โดยผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านได้เสนอแนะการใช้ภาษาในการตั้งคำถามในแต่ละข้อของแบบทดสอบ ส่วนแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน ได้ค่าถรรพน์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหรือตรรกะความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ มากกว่า 0.5 จำนวน 34 ข้อ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน ได้ค่าถรรพน์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มากกว่า 0.5 จำนวน 1 ภาพ

3.2.5 นำแบบทดสอบที่ได้รับการตรวจแก้ไขแล้ว และมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยนำแบบทดสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด ทดสอบกับสามเณรผู้เรียน จำนวน 10 รูป แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านการอ่าน ทดสอบกับสามเณรผู้เรียน จำนวน 100 รูป และแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านการเขียน ทดสอบกับสามเณรผู้เรียน จำนวน 10 รูป ซึ่งเป็นสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 (อ 015) โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อวิเคราะห์หาค่าของแบบทดสอบ

3.2.6 หาค่าความง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด จำนวน 5 ภาพ โดยนำข้อสอบมาวิเคราะห์แบบอัตนัย โดยใช้เทคนิค 25 % ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ เพื่อหาค่าความง่าย (P_e) และค่าอำนาจจำแนก (D) จากสูตรของ D.R. Whitney และ D.L. Sabers (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 199 – 201) ได้ค่าความง่าย (P_e) ระหว่าง .55 - .79 ค่าอำนาจจำแนก (D) ระหว่าง .33 - .68

3.2.7 หาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน โดยนำแบบทดสอบจำนวน 64 ข้อ มาวิเคราะห์เป็นรายข้อ ข้อตอบที่ถูกได้ 1 คะแนน ข้อตอบที่ผิดหรือไม่ตอบ ให้ 0 คะแนน และนำมาวิเคราะห์หาคุณภาพเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยการเปิดตารางสำเร็จของ จุง เทห์ ฟาน (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 191–195) โดยคัดเลือกข้อสอบที่มีความยากง่าย (p) ระหว่าง .26 - .71 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 - .56

3.2.8 หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด ของการจัดอันดับ โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของ เคนดัล (Kendall) คำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของค่อนคอดแดนซ์ (Coefficient of concordance = W) (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ . 2538 : 206) เพื่อหาความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจ 3 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .87

3.2.9 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านที่คัดเลือกแล้วตามเกณฑ์ในข้อ 3.2.7 จำนวน 34 ข้อ ไปทดสอบกับสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 (อ 015) โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 100 รูป ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น

ของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 215) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .70

3.2.10 หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน ของการจัดอันดับ โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของ เคนดัล (Kendall) คำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคอนคอร์ดานซ์ (Coefficient of concordance = W) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 206) เพื่อหาความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจ 3 คน คืออาจารย์สุภาภักตร์ ปรมาธิกุล อาจารย์ภัสสร ผิวขาว และผู้วิจัยเอง ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .60

3.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีขั้นตอน ดังนี้

3.3.1 ศึกษาการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือจากหนังสือ ดังต่อไปนี้

- Concept Development in the Primary School ของ แลงฟอร์ด (Langford. 1987)
- Multiple Reading Skills ของ บอนนิง (Borning. 1995)
- หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2530)
- แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ ปิยนุช พัฒนภิรมย์ (2538 : 165 – 168)

3.3.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามวัดความสนใจตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert)

จากหนังสือเทคนิคการวิจัยทางการศึกษา ของ ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2538 : 183 -186) และหนังสือวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ ของพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2538 : 106 -108) แล้วสร้างแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ ซึ่งมีคำถามในด้านต่อไปนี้

1. ความรู้สึกชอบหรือพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียน
3. ความมานะพยายาม และเอาใจใส่ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
4. การมองเห็นประโยชน์ และคุณค่าของภาษาอังกฤษ

3.3.3 กำหนดเกณฑ์ในการตรวจให้คะแนน และการตอบตัวเลือกของแต่ละข้อความ โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า ตามวิธีของ ลิเคิร์ท (Likert scale) ดังนี้

มากที่สุด	4	คะแนน
มาก	3	คะแนน
น้อย	2	คะแนน
น้อยที่สุด	1	คะแนน

กรณีที่ 2 ในข้อความที่มีความหมายทางลบ (Negative) ให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	1	คะแนน
มาก	2	คะแนน
น้อย	3	คะแนน
น้อยที่สุด	4	คะแนน

3.3.4 นำแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ ที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน คือ ผศ.ดร.บังอร พานทอง ผศ.ระวีวรรณ พันธุ์พานิช และอาจารย์อรุณศรี กุมุท ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ความเหมาะสมของการใช้ภาษาและลักษณะของข้อความทางบวกและทางลบ ตลอดจนดูว่าข้อคำถามนั้นวัดความสนใจในการวิชาภาษาอังกฤษหรือไม่ โดยปรับปรุงแก้ไขในด้านการใช้ภาษาและข้อคำถามของแบบสอบถาม และผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อคำถามที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญไว้จำนวน 28 ข้อ

3.3.5 นำแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดสอบกับสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 (อ 015) โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย แผนกสามัญศึกษา อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 100 รูป ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกของข้อความเป็นรายข้อ โดยตรวจสอบและรวบรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำคะแนนของผู้ที่ตอบได้มาเรียงลำดับ จากคะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด แล้วนำมาแบ่งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้เทคนิค 25% แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมาทดสอบค่านัยสำคัญ โดยวิธีการของการแจกแจงที (t-distribution) โดยคัดเลือกแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่มีค่า t เท่ากับ 3.51 - 7.18 จำนวน 20 ข้อ

3.3.6 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วตามเกณฑ์ ในข้อ 3.3.5 ไปทดสอบกับสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 (อ 015) โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย แผนกสามัญศึกษา อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 100 รูป ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2539 : 218) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .92

4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัย ที่มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเป็นแบบสุ่ม และมีการสอบก่อนและสอบหลัง (Randomized Control Group Pretest - Posttest design) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 249-250) ซึ่งมีรูปแบบดังตารางที่ 3

ตาราง 3 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T1	X	T2
CR	T1	~X	T2

ลักษณะที่ใช้

ER	แทน	กลุ่มทดลอง
CR	แทน	กลุ่มควบคุม
T1	แทน	การสอบก่อนที่จะจัดการกระทำก่อนการทดลอง
T2	แทน	การสอบหลังที่จะจัดการกระทำหลังการทดลอง
X	แทน	การสอนของกลุ่มทดลอง
~X	แทน	การสอนของกลุ่มควบคุม

4.2 ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

1. จัดปฐมนิเทศสามเณรผู้เรียน เพื่อทำความเข้าใจถึงรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับวิธีการเรียน บทบาทของผู้เรียน เป้าหมายของการเรียน จุดประสงค์ของการเรียน และวิธีประเมินผลการเรียนรู้ในการทดลองสอนครั้งนี้

2. ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test) กับสามเณรผู้เรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

3. ดำเนินการทดลองกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน และระยะเวลาเท่ากัน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้ง 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองใช้การวิธีการสอนแบบมุ่ง ประสพการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ส่วนกลุ่มควบคุม ใช้วิธีการสอนตามคู่มือครู

4. ทำการทดสอบหลังการทดลอง (Post-test) กับสามเณรผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่ม ด้วย แบบทดสอบวัดความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ฉบับเดียวกับที่ทำการสอบก่อนการทดลอง

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสพการณ์ ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู โดยใช้ t-test แบบ Independent Sample

2. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติ ธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสพ การณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู โดยใช้ t-test แบบ Independent Sample

3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติ ธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสพ การณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample

4. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติ ธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่ง ประสพการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample

5. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติ ธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample

6. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติ ธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน

1. การคำนวณหาค่าเฉลี่ย โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 73)

2. การคำนวณหาค่าความแปรปรวนของคะแนน โดยใช้สูตร

$$S^2 = \frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ	S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 77)

6.2 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. หาค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่างข้อทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบ
กับจุดประสงค์การเรียนรู้
 $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 249)

2. หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน โดยใช้สูตรเทคนิค 27 % ของ จูม เทห์ ฟาน (Fan. 1952 : 1- 32)

3. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน โดยใช้สูตร KR – 20 ของ คูเตอร์ ริชาร์ดสัน ดังนี้

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ n คือ จำนวนข้อของเครื่องมือวัด
 P คือ สัดส่วนของผู้ที่ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ นั่นคือสัดส่วนของคนทำถูกกับคนทั้งหมด
 q คือ สัดส่วนของผู้ที่ทำผิดในข้อหนึ่ง ๆ หรือคือ $1 - p$
 S_t^2 คือ คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือฉบับนั้น

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 197-199)

4. หาค่าความง่ายของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการ ฟัง-พูด โดยใช้เทคนิค 25% ของ ดี อาร์ วิทนี และ ดี แอล เซเบอร์ส (D.R.Whitney and D.L.Sabers) ดังนี้

$$P_E = \frac{S_U + S_L - (2NX_{\min})}{2N(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	P_E	แทน	ดัชนีค่าความง่าย
	S_U	แทน	ผลรวมของคะแนนนักเรียนกลุ่มเก่ง
	S_L	แทน	ผลรวมของคะแนนนักเรียนกลุ่มอ่อน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนของกลุ่มเก่ง หรือกลุ่มอ่อน
	$X_{\max}$	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้สูงสุด
	$X_{\min}$	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้ต่ำสุด

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 199-200)

5. หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้าน การฟัง – พูด โดยใช้สูตร ดังนี้

$$D = \frac{S_U - S_L}{N(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	D	แทน	ดัชนีค่าอำนาจจำแนก
	S_U	แทน	ผลรวมของคะแนนนักเรียนกลุ่มเก่ง
	S_L	แทน	ผลรวมของคะแนนนักเรียนกลุ่มอ่อน
	$X_{\max}$	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้สูงสุด
	$X_{\min}$	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้ต่ำสุด

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 201)

6. หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีการแจกแจงที (t – distribution) ดังนี้

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

$$df = n_H + n_L - 2$$

เมื่อ t แทน ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ

$\bar{X}_H$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง

$\bar{X}_L$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ

S_H^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง

S_L^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ

n_H แทน จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง

n_L แทน จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 215 – 216)

7. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ดังนี้

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

n แทน จำนวนข้อของเครื่องมือ

S_i^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนเป็นรายข้อ

S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมจากเครื่องมือทั้งฉบับ

(ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2539 : 218)

8. หาค่าความเชื่อมั่นของการจัดอันดับของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด และการเขียน โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของ เคนดัล (Kendall) โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์ของ คอนคอร์ดแนนซ์ (Coefficient of concordance = W) ดังนี้

$$W = \frac{12s}{k^2(n^3 - n)}$$

เมื่อ	W	เท่ากับ สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ
	S	เท่ากับ ผลรวมทั้งหมดของอันดับคะแนนของคน แต่ละคนที่เบี่ยงเบนออกจากคะแนนอันดับเฉลี่ย
	K	เท่ากับ จำนวนผู้จัดอันดับ
	n	เท่ากับ จำนวนคนที่ถูกจัดอันดับ

(ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538 : 206)

6.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สูตร t - test for Independent ในรูป Difference Score (Scott and Werthimer. 1962 : 262-264) ดังนี้

$$t = \frac{MD_1 - MD_2}{S_{(MD_1 - MD_2)}}$$

$$S_{(MD_1 - MD_2)} = \sqrt{\frac{S_D^2}{n_1} + \frac{S_D^2}{n_2}}$$

$$S_D^2 = \frac{\sum (D_1 - MD_1)^2 + \sum (D_2 - MD_2)^2}{n_1 + n_2 - 2}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติของการแจกแจงแบบ t
	MD_1	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผลต่างของการทดสอบก่อน และหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง
	MD_2	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผลต่างของการทดสอบก่อน และหลังการทดลอง ของกลุ่มควบคุม
	S_D^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่าง ระหว่างการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
	n_1	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มทดลอง

2. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความสนใจในการ
เรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร
t – test for Dependent Samples ดังนี้

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

	df	=	n – 1
เมื่อ	D	=	ความแตกต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่
	n	=	จำนวนคู่

(ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2537 : 201)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ ในการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

N	แทน จำนวนสามเณรผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}_1$	แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการทดลอง
$\bar{X}_2$	แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการทดลอง
MD	แทน ค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างคะแนนทดสอบ ก่อนและหลังการทดลอง
D	แทน คะแนนผลต่างของคะแนนระหว่างทดสอบ ก่อนและหลังการทดลอง
t	แทน ค่าสถิติของการแจกแจงแบบที (t – distribution)
S_D	แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของ D
*	แทน มีนัยสำคัญที่ระดับ .05
**	แทน มีนัยสำคัญที่ระดับ .01
กลุ่มทดลอง	แทน กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษา รูปแบบที่ 2
กลุ่มควบคุม	แทน กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู
2. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู
3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง

4. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง

5. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

6. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาทดลอง ตามแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest – Posttest Design ข้อมูลที่ได้สามารถแสดงค่าสถิติ โดยจำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา ได้ดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู

ผู้วิจัยได้นำคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งได้มาจากแบบทดสอบ 3 ฉบับ คือ แบบทดสอบภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด แบบทดสอบภาษาอังกฤษด้านการอ่าน และแบบทดสอบภาษาอังกฤษด้านการเขียน โดยได้ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง แล้วนำคะแนนมาคำนวณเพื่อเปรียบเทียบ โดยใช้ t-test แบบ Independent Sample ปรากฏผลในตาราง 4 ดังนี้

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง – พูด การอ่าน และการเขียน ของสามเณรผู้เรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	MD	S_D	t
การฟัง – พูด						
กลุ่มทดลอง	30	9.97	21.73	11.77	2.93	15.40**
กลุ่มควบคุม	30	11.27	13.00	1.73	2.03	
การอ่าน						
กลุ่มทดลอง	30	10.07	13.77	3.67	3.08	2.81**
กลุ่มควบคุม	30	11.33	12.17	.90	4.43	
การเขียน						
กลุ่มทดลอง	30	5.83	9.27	3.43	3.58	3.98**
กลุ่มควบคุม	30	4.20	4.43	.23	2.57	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง – การพูด การอ่านและการเขียน ของสามเณรผู้เรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 1

2. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู

ผู้วิจัยได้นำคะแนนความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งได้มาจากแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยได้ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง แล้วนำคะแนนมาคำนวณเพื่อเปรียบเทียบ โดยใช้ t-test แบบ Independent Sample ปรากฏผลในตาราง 5 ดังนี้

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน
ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	MD	S_D	t
กลุ่มทดลอง	30	43.87	50.07	6.20	6.03	2.13*
กลุ่มควบคุม	30	46.13	47.70	2.33	7.91	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 แสดงว่า ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 2

3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้นำคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง ซึ่งได้มาจากแบบทดสอบ 3 ฉบับ คือ แบบทดสอบภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด แบบทดสอบภาษาอังกฤษด้านการอ่าน และแบบทดสอบภาษาอังกฤษด้านการเขียน โดยได้ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง แล้วนำคะแนนมาคำนวณเพื่อเปรียบเทียบ โดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample ปรากฏผลในตาราง 6 ดังนี้

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง-พูด การอ่าน และการเขียน ของสามเณรผู้เรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	MD	t
กลุ่มทดลอง	30				
การฟัง-พูด		9.97	21.73	11.77	77.81**
การอ่าน		10.07	13.77	3.67	18.28**
การเขียน		5.83	9.27	3.43	15.10**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 แสดงว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 3

4. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้นำคะแนนความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง ซึ่งได้มาจากแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยได้ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง แล้วนำคะแนนมาคำนวณเพื่อเปรียบเทียบ โดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample ปรากฏผลในตาราง 7 ดังนี้

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	MD	t
กลุ่มทดลอง	30	43.87	50.07	6.20	32.14**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 แสดงว่า ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 4

5. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้นำคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของกลุ่มควบคุม ซึ่งได้มาจากแบบทดสอบ 3 ฉบับ คือ แบบทดสอบภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด แบบทดสอบภาษาอังกฤษด้านการอ่าน และแบบทดสอบภาษาอังกฤษด้านการเขียน โดยได้ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง แล้วนำคะแนนมาคำนวณเพื่อเปรียบเทียบ โดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample ปรากฏผลในตาราง 8 ดังนี้

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง-พูด การอ่าน และการเขียน ของสามเณรผู้เรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	MD	t
กลุ่มควบคุม	30				
การฟัง-พูด		11.27	13.00	1.73	14.72**
การอ่าน		11.33	12.17	.90	14.72**
การเขียน		4.20	4.43	.23	10.42**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 แสดงว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 5

6.เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้นำคะแนนความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของกลุ่มควบคุม ซึ่งได้มาจากแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยได้ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง แล้วนำคะแนนมาคำนวณเพื่อเปรียบเทียบ โดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample ปรากฏผลในตาราง 9 ดังนี้

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียน
กลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	N	$\bar{X}_1$	$\bar{X}_2$	MD	t
กลุ่มควบคุม	30	46.13	47.70	2.33	29.01**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 9 แสดงว่า ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 6

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู สรุปผลการศึกษาทดลองได้ดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายในการวิจัย ไว้ดังนี้คือ

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง
4. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง
5. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง
6. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลอง

สมมติฐานของการวิจัย

การทำวิจัยในครั้งนี้ ได้กำหนดสมมติฐานการวิจัยไว้ดังนี้

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกัน
2. ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกัน
3. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน
4. ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน
5. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน
6. ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาธีรราชวิทยาลัย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 (อ 015) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 3 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 120 รูป

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระปริยัติธรรมมหาธีรราชวิทยาลัย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 (อ 015) ภาคเรียน

ที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 40 รูป รวมทั้งสิ้น 120 รูป ซึ่งเลือกหมดทั้ง 3 ห้องเรียน แล้วนำมาสุ่มแบบธรรมดา (Simple Random Sampling) เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2 ห้องเรียน โดยจับสลากให้ห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และอีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2

กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

2.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง เป็นวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 จำนวน 2 เรื่องที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดหลักขั้นตอนการสอนตามแนวของ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ จำนวน 20 คาบ คาบละ 50 นาที ซึ่งแผนการสอนนี้ได้ผ่านการตรวจสอบและแก้ไข การทดลองใช้ และมีการปรับปรุงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

2.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม เป็นแผนการสอนซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดหลักการสอนตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศน์ กรมสามัญศึกษา จำนวน 20 คาบ คาบละ 50 นาที

2.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 3 ฉบับ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.3.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง – การพูด โดยให้นักเรียนตอบคำถามจากรูปภาพในลักษณะการโต้ตอบสนทนากัน จำนวน 5 ภาพ โดยแบบทดสอบนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความสอดคล้องกับจุดประสงค์ ซึ่งได้วิเคราะห์หาค่าความง่าย (P_E) และค่าอำนาจจำแนก (D) แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่สอดคล้องกับรูปภาพไว้ ได้ค่าความง่าย (P_E) ตั้งแต่ .55 - .79 และค่าอำนาจจำแนก (D) ตั้งแต่ .33 - .68 หาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .87 และหาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 3 คน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคอนคอร์ดแดนซ์ (Coefficient of concordance =W) เท่ากับ .87

2.3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านเป็นแบบทดสอบโคลซ ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 34 ข้อ ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์ จากผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว แล้วนำไปหาคุณภาพ ได้ค่าความยากง่าย (p) ตั้งแต่ .26 - .71 ค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 - .56 และได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .70

2.3.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียนเป็นข้อสอบอัตนัย ซึ่งผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว

จำนวน 1 ข้อ เป็นการเขียนบรรยายภาพภาษาอังกฤษ นำไปหาคุณภาพได้ค่าความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ของคอนคอร์ดแดนซ์ระหว่างผู้ตรวจ 3 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .60

2.4 แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ นำไปหาคุณภาพโดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ใช้สอนในการทำวิจัย ซึ่งได้ค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 3.51 - 7.18 และได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .92

3. วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยดำเนินการสอนกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวมเวลากลุ่มละ 20 คาบ รวมทั้งสิ้น 40 คาบ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

3.1 จัดปฐมนิเทศน์ เพื่อทำความเข้าใจกับสามเณรผู้เรียน ถึงวิธีการเรียน บทบาทของผู้เรียน เป้าหมายการเรียนรู้ จุดประสงค์ของการเรียนและวิธีประเมินผลการเรียน

3.2 ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม

3.3 ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้งสองกลุ่ม และใช้เนื้อหาเดียวกันตามแผนการสอนที่สร้างไว้ กลุ่มตัวอย่างละ 20 คาบ ดังนี้

3.3.1 กลุ่มทดลอง ทำการสอนตามแผนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2

3.3.2 กลุ่มควบคุม ทำการสอนตามแผนการสอนตามคู่มือครู

3.4 หลังการทดลองแล้วทำการสอบ (Posttest) กับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มด้วยแบบทดสอบและแบบสอบถามฉบับเดียวกันกับก่อนการทดลอง

3.5 ตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แล้วนำผลคะแนนที่ได้มาดำเนินการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS 10.0 for Windows

การวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูลนี้ ผู้วิจัยได้นำคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 3 ฉบับ คือ

ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง-พูด โดยให้นักเรียนตอบคำถามจากรูปภาพในลักษณะการโต้ตอบสนทนากันจำนวน 5 ภาพ และบันทึกเสียงลงบนเทปบันทึกเสียง รูปภาพละ 15 คะแนน รวมเป็น 75 คะแนน แล้วเทียบบัญญัติไตรยางค์ให้เป็นคะแนนเต็ม 25 คะแนน

ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่าน เป็นแบบทดสอบโคลสซ์ (Cloze) ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 2 เรื่อง คะแนนเต็ม 34 คะแนน

ฉบับที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียน คะแนนเต็ม 20 คะแนน
ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำคะแนนของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งได้ทำการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง มาทำการวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ ดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู โดยใช้ t-test แบบ Independent Sample
2. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู โดยใช้ t-test แบบ Independent Sample
3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample
4. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample
5. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample
6. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับสามเณรผู้เรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับสามเณรผู้เรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
6. สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

ผลจากการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู สามารถนำมาอภิปรายผลตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย ได้ดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

จากผลการทดลองพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 1 โดยคะแนนเฉลี่ยการใช้ภาษาอังกฤษด้าน

การฟัง - การพูด การอ่านและการเขียนของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เพิ่มขึ้นสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากประเด็นสำคัญ ดังต่อไปนี้

1.1 ด้านกระบวนการเรียนการสอน

กระบวนการเรียนการสอนในกลุ่มทดลอง ซึ่งใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ได้รับการจัดเป็นขั้นตอนซึ่งจะเป็นไปตามหลักการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาโดยธรรมชาติและเน้นการเข้าใจความหมายโดยรวมของผู้เรียนไปสู่การพัฒนาองค์ประกอบย่อยของภาษาอันได้แก่ การสะกดคำและความเข้าใจกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ต่าง ๆ นักเรียนจะมีโอกาสฝึกทักษะฟัง พูด อ่านและเขียนอย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่ขั้นตอนที่ 1- 5 โดยผ่านประสบการณ์ตรงทุกด้านของทักษะภาษาที่อาศัยกระบวนการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช (2534 : 22) ที่กล่าวว่าการบูรณาการทักษะภาษาทั้งสี่ทักษะ สามารถทำได้โดยพิจารณากระบวนการเริ่มให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจให้แก่ผู้เรียนระยะแรกเสียก่อน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเรื่องที่อ่านและจับใจความสำคัญของเรื่องโดยใช้ไวยากรณ์สรุปความ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนภาษาต่อไป นอกจากกระบวนการเรียนการสอนจะเน้นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนแล้ว การสื่อความหมายด้วยการใช้เสียง การใช้ตัวอักษร ที่เน้นให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาด้วยตนเองก็เป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษา ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่ยึดหลักแนวทฤษฎีเพื่อการสื่อสาร ทำให้การพัฒนาทักษะทางภาษาเป็นไปตามธรรมชาติ ที่บูรณาการกันไปทั้ง 4 ทักษะ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของมอร์โรว์ (Morrow. 1981 : 59-66) คือการเรียนภาษาต่างประเทศ จำเป็นต้องใช้กิจกรรมที่เกิดขึ้นจริงตามสถานการณ์ต่าง ๆ เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาจากการได้ลงมือปฏิบัติจริง

1.2 ขั้นตอนการสอน

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในการคิดแต่งความด้วยตนเองมากขึ้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นของตนแบบบูรณาการทั้ง 4 ทักษะ โดยเริ่มจากขั้นที่ 1 คือ อ่านเรื่องร่วมกัน อภิปราย สันทนาเรื่องที่อ่านร่วมกันกับครู และทำไวยากรณ์ สรุปความ ในขั้นตอนที่ 2 ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องของนักเรียนและอภิปรายร่วมกัน ในขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันกับครูในกลุ่ม หรือเขียนเรื่องของนักเรียนเองในกลุ่มย่อยหรือตามลำพัง ขั้นตอนที่ 4 อภิปราย สันทนา และวิเคราะห์หรือรดลักษณะร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องในเนื้อความที่นักเรียนเขียนขึ้นในขั้นตอนที่ 3 และสุดท้าย คือ ขั้นตอนที่ 5 ทำกิจกรรมทางภาษาเพื่อทบทวนฝึกความแม่นยำและเสริมทักษะทาง

ภาษา โดยใช้เกมในการจัดกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนเกิดความเพลิดเพลินและสนใจในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 5 ขั้นตอนนั้น จะมุ่งให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนภาษา และสามารถแสดงความคิดเห็นของตนได้อย่างอิสระ ซึ่งจะให้เกิดกระบวนการสื่อสารระหว่างผู้เรียนและผู้สอน หรือผู้เรียนกับผู้เรียนได้ กระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ทำให้สนองความต้องการและความแตกต่างระหว่างบุคคล และช่วยให้ผู้เรียนนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ด้วยตนเองตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้ (Roberts. 1990 : 47) นอกจากนี้ การเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ทำให้ผู้เรียนมีการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนซึ่งทำงานร่วมกันในกลุ่ม ผู้เรียนรู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่น สร้างความเป็นกันเองให้เกิดขึ้นในกลุ่ม และทำให้เกิดมนุษยสัมพันธ์อันดี สามารถเรียนภาษาได้อย่างสนุกสนานและเข้าใจง่ายขึ้น โดยมีการสื่อสารกับครูเพราะครูจะคอยเป็นผู้แนะนำและช่วยเหลือ เพื่อเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532), เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2534) และ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539) ที่กล่าวไว้ว่า การสอนภาษานั้น ต้องเน้นให้ผู้เรียนสามารถฝึกกิจกรรมทางด้านภาษาทั้ง 4 ทักษะ โดยครูมีหน้าที่คอยให้คำแนะนำและช่วยเหลือ ซึ่งสอดคล้องกับ เฉลิมพล ดาวเรือง (2539 : 58) ที่กล่าวไว้ว่า ครูจำเป็นต้องเข้ามามีบทบาทในการจะอย่างไร ให้เด็กเคยชินกับภาษาและกล้าแสดงออกได้อย่างไม่เคอะเขิน ซึ่งวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 จึงเป็นวิธีการหนึ่งที่เปิดโอกาสให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการสร้างปฏิสัมพันธ์กันและกัน ซึ่งจะทำให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จตามความมุ่งหวัง

1.3 ด้านการวัดผลและการประเมินผล

การวัดผลและการประเมินผล ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เป็นการวัดผลที่ใช้การทดสอบเชิงปฏิบัติการ (Pragmatic Test) เป็นการวัดผลที่มีลักษณะไม่เป็นทางการ แต่สามารถทำได้ทุกระยะของการสอนในแต่ละตอนด้วยวิธีการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนขณะปฏิบัติกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2534 : 47-48) ที่กล่าวไว้ว่า การวัดผลและการประเมินผลนั้น สามารถทำได้ทุกระยะของการสอนในแต่ละตอน โดยพิจารณาจุดมุ่งหมายของการสอนในแต่ละชั้นเป็นสำคัญ หากผู้เรียนไม่สามารถปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ แสดงว่าผู้สอนจำเป็นต้องซ้ำย้ำทวนขั้นตอนนั้น ๆ ใหม่เสียก่อน จนกว่าผู้เรียนส่วนใหญ่จะปฏิบัติตามจุดมุ่งหมาย การให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ทางภาษาในแต่ละขั้นตอน ผู้สอนสามารถประเมินผลของการปฏิบัตินั้น ๆ ได้ทุกครั้งโดยถือว่าเป็นการวัดผลและประเมินผลย่อยอย่างไม่เป็นทางการ ซึ่งอาจคาดหมายผลของการปฏิบัติไว้สูงดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผู้เรียนสามารถลำดับเรื่อง อธิบายเหตุและผลของเรื่องและอภิปรายเรื่องทั่วไปที่อ่านได้

ขั้นตอนที่ 2 ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นส่วนตัวเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน จากประสบการณ์ หรือความคิดสร้างสรรค์ของตนเองได้ บอกความสำคัญของข้อคิดที่ได้จากเรื่องที่อ่าน

ขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดของตนและเขียนเรื่องที่คิดนั้นได้เป็นที่เข้าใจสามารถลำดับความของเรื่องเป็นที่เข้าใจ โดยใช้วรรคสัญลักษณ์ภาษาตามบทเรียนหน้าที่เคยอ่านได้

ขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนสามารถเข้าใจวรรคสัญลักษณ์ของเรื่องที่เขียนและเข้าใจประโยคที่ถูกต้อง รู้จักใช้คำที่เหมาะสมและสามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำหรือประโยคใหม่ เป็นประโยคที่ถูกต้องได้เป็นที่เข้าใจ

ขั้นตอนที่ 5 ผู้เรียนสามารถค้นคว้าเรื่องที่อ่านเพิ่มเติม สามารถเขียนเรื่องในลักษณะต่าง ๆ ได้ อย่างหลากหลาย สามารถแสดงความคิดเห็นของตนเป็นภาษาพูด และภาษาเขียน สามารถถ่ายทอดความคิดของตนจากการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยการเล่าและการเขียนด้วยวรรคสัญลักษณ์ภาษาต่าง ๆ

กระบวนการเรียนการสอนของกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งเน้นความเข้าใจกฎเกณฑ์ภาษามากกว่าความสามารถในการใช้ภาษา รวมถึงการให้เรียนรู้ภาษาโดยแยกองค์ประกอบของภาษาเป็นส่วน ๆ เช่น ศัพท์ โครงสร้างประโยค และไวยากรณ์ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจความต่อเนื่องของเนื้อหาแบบไม่ต่อเนื่อง และกระบวนการเรียนการสอนก็มีความต่อเนื่องกันน้อย ผู้เรียนมีโอกาสนึกฝนทางภาษาโดยการรับคำสั่งจากผู้สอนเป็นส่วนใหญ่ ผู้เรียนไม่สามารถใช้กระบวนการทางความคิด การเดาความและตีความของบริบททางภาษาได้ไม่เต็มที่ ทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการฝึกฝนและปฏิบัติกิจกรรมทางภาษา จึงรู้สึกที่ภาษาเป็นสิ่งที่ยาก

ขั้นตอนการสอนตามคู่มือครูทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและในการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาได้ไม่มากเท่าที่ควร เนื่องจากผู้สอนมักกำหนดกิจกรรมตามผู้สอนมากกว่าให้ผู้เรียนมีโอกาสดทดลองปฏิบัติด้วยตนเอง รวมถึงให้ผู้เรียนพยายามจดจำคำศัพท์หรือรูปแบบไวยากรณ์ที่เรียนไปให้ได้ จึงทำให้ผู้เรียน รู้สึกว่าการเรียนภาษาเป็นสิ่งที่ยากทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่ให้ความสนใจในการเรียนเท่าที่ควร ซึ่งแตกต่างจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ที่ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองเป็นส่วนมาก

การวัดผลและการประเมินผลที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ได้รับการวัดผลประเมินผลเป็นระยะ ๆ ทำให้การวัดผลและการประเมินขาดความต่อเนื่อง ผู้สอนจะคอยวัดผลและประเมินผลตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ โดยวัดผลประเมินผลจากการทำแบบฝึกหัดหลังบทเรียน ซึ่งผู้สอนเป็นผู้กำหนดให้

จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้สามเณรผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่าสามเณรผู้เรียน ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู

2. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

จากผลการทดลองพบว่า ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 2 โดยสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ทั้งนี้ อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากประเด็นสำคัญ ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ทั้ง 5 ขั้นตอนนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในขั้นที่ 1 คือ อ่านเรื่องร่วมกัน อภิปราย สนทนาเรื่องที่อ่านร่วมกันกับครู และทำไดอะแกรมสรุปความ ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีและรวดเร็วยิ่งขึ้น อีกทั้งจับใจความสำคัญของเรื่องได้ เนื่องจากอาศัยหลักการของทฤษฎีโครงสร้างระดับยอด (Top-Level Structure) มาช่วยสรุปเรื่องที่อ่าน และผู้เรียนสามารถเข้าใจโครงการเขียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ชนิดด้วยกัน คือ การบอกรายละเอียด หรือ รายการ (Descriptive of Listing) การสรุปปัญหาและข้อแก้ไข (Problem Solution) การสรุปหาเหตุและผล (Cause and Effect) และการเปรียบเทียบ (Comparison-Contrast) (เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช, 2534 : อ้างอิงมาจาก Bartlett, 1978, 1985, 1986) โครงการเขียนนี้เป็นการเขียนที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาได้รวดเร็วยิ่งขึ้น ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ มีความกระตือรือร้น สนใจที่จะติดตามต่อสิ่งที่ได้พบเห็นใหม่ ๆ และอยากจะเรียน

ในขณะเดียวกัน การปฏิบัติกิจกรรมของกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู เมื่อปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ผู้สอนจะเน้นเนื้อหาและความถูกต้องเป็นสำคัญ ซึ่งจะสอนแบบแยกองค์ประกอบของภาษาเป็นส่วน ๆ เช่น ศัพท์ โครงสร้างประโยค กระบวนประโยค ไวยากรณ์ เป็นต้น ซึ่งผู้เรียนเป็นเพียงผู้คอยรับฟัง และไม่ได้มีโอกาสร่วมกิจกรรมเท่าที่ควร จึงทำให้ผู้เรียนรู้สึกเบื่อหน่าย ไม่สนใจเรียนเท่าที่ควร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พนาน้อย รอดชู (2542), เกศรี กิตติศรีปัญญา (2543) เป็นต้น

จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่าสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู

3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง

จากผลการทดลองพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 3 โดยสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากประเด็นสำคัญ ดังนี้

กระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรมเป็นส่วนมาก โดยมีครูเป็นผู้คอยแนะนำและเสริมการเรียนรู้ให้เมื่อผู้เรียนไม่เข้าใจหรือเมื่อผู้เรียนมีปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างภาษา หรือแม้แต่ไวยากรณ์ ครูก็จะคอยให้คำแนะนำ แล้วผู้เรียนจะลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง ซึ่งจะเป็นการฝึกความแม่นยำให้ผู้เรียนได้ดี สามารถทำให้จำคำศัพท์ได้นาน และเมื่อทำแบบทดสอบก็ทำให้มีความมั่นใจในการทำแบบทดสอบ ประกอบกับในขณะที่เรียน ผู้เรียนก็เรียนแบบสนุกสนาน ไม่ต้องมีความกังวลว่าจะผิดถูก เพราะว่าจะได้รับการกระตุ้นและการให้กำลังใจจากครูผู้สอนอยู่ตลอดเวลา

จากเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้สามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังทดลอง สูงกว่า ก่อนการทดลอง

4. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง

จากผลการทดลองพบว่า ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 4 โดยสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนก

สามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากประเด็นสำคัญ ดังนี้

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 มุ่งให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามความถนัดของแต่ละคน เพราะว่าขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะประยุกต์เนื้อหาให้เข้ากับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของผู้เรียน โดยมีครูผู้สอนคอยส่งเสริมและให้คำแนะนำเกี่ยวกับภาษาที่ผู้เรียนจะพูดหรือเขียน แม้กระทั่งการแสดงออกทางด้านอารมณ์และความรู้สึกต่าง ๆ ในขณะที่เรียน บ่งบอกถึงความกระตือรือร้นในการที่จะเรียน และทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศ ไม่ยากอย่างที่คิด จึงทำให้ผู้เรียนกล้าคิดและกล้าที่จะเขียนออกมาเป็นคำ หรือประโยค ทั้งที่มีความหมาย และไม่มี ความหมาย ซึ่งจะไม่มีการเน้นว่าจะต้องทำแบบนี้หรืออย่างนี้ แต่จะมีการแก้ไขให้ทีหลัง จึงทำให้เกิดความสนใจและตั้งใจปฏิบัติกิจกรรม ซึ่งสังเกตได้จากแบบทดสอบวัดความสนใจ ซึ่งปรากฏว่าผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าการทดลองอย่างเห็นได้ชัด

5. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง จากผลการทดลองพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 5 โดยสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากประเด็นสำคัญ ดังนี้

กระบวนการเรียนการสอนตามคู่มือครู เป็นการฝึกผู้เรียนเกี่ยวกับระบบและหน่วยทางภาษาอย่างเป็นระบบก็จริง ถึงกระนั้นก็ยังทำให้ผู้เรียนที่สนใจและกระตือรือร้นต่อการเรียนบางคน พยายามตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมและทำแบบฝึกหัดที่ครูผู้สอนได้มอบหมายให้ ซึ่งทำให้เกิดพัฒนาการทางด้านภาษาเป็นขั้นตอนอย่างมีระบบ เหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือผู้เรียนมีความอดทนพยายามและรับผิดชอบต่อนหน้าที่คือการเรียนของตนเองจนทำให้เกิดองค์ความรู้สามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพิ่มมากขึ้น จึงทำให้ผลของการทดลองหลังการทดลองสูงกว่าการทดลอง

6. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

จากผลการทดลองพบว่า ความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณร ผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 6 โดยสามเณรผู้เรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากประเด็นสำคัญ ดังนี้

การสอนตามคู่มือครูคือ ผู้สอนจะมอบภาระงานให้ผู้เรียนแล้วทำแบบฝึกหัดที่จัดมาให้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องทำให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือตามแบบที่ผู้เรียนได้เรียนมาในชั้นตอนต่าง ๆ ซึ่งเปรียบเหมือนการสั่งให้ทำมากกว่าการให้ผู้เรียนได้คิดเอง จึงทำให้ผู้เรียนไม่กล้าแสดงออก สังเกตได้จากขณะผู้เรียนทำแบบฝึกหัด บางครั้งผู้เรียนไม่เข้าใจแล้วไม่กล้าถาม แต่จะคอยคัดลอกแบบฝึกหัดนั้น ๆ จากเพื่อนแทนการลงมือทำเอง มีผู้เรียนบางคนสามารถทำแบบฝึกหัดได้ และคอยช่วยเหลือเพื่อน โดยการแนะนำบ้าง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนที่ไม่เข้าใจ สามารถทำแบบฝึกหัดนั้นได้ดีขึ้นบ้าง อนึ่ง ความมานะพยายามของผู้เรียนของแต่ละคนซึ่งเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว และผู้เรียนเอง ได้เรียนเนื้อหาที่มีสาระง่าย ๆ ทำให้เข้าใจมากกว่าเนื้อหาที่ยาก ซึ่งทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ที่แปลกใหม่ จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองเพิ่มมากขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างเห็นได้ชัด

จากเหตุผลที่ได้เสนอมาข้างต้น ทำให้สรุปได้ว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 แตกต่างจากการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

จากผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ดังนี้

1.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เป็นการสอนที่มีขั้นตอนที่ต่อเนื่อง ผู้สอนควรศึกษาขั้นตอนแต่ละขั้นตอนให้เข้าใจอย่างละเอียดถี่ถ้วนก่อนที่จะนำไปดำเนินการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

1.2 เนื้อหาที่จะใช้ในการประกอบการสอน ควรเป็นเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัย และระดับชั้นของผู้เรียน หรือควรเลือกเนื้อหาที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ อนึ่ง ก่อนที่จะนำไปใช้ในการทดลองสอน ควรสำรวจจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เช่น จากอินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ วารสาร การ์ตูน และสื่อโฆษณาทั้งหลาย เป็นต้น เพื่อจะได้เนื้อหาที่เพียงพอแก่ความต้องการของผู้เรียน และที่สำคัญ ผู้สอนเอง จะสามารถเลือกเนื้อหาได้หลากหลาย เนื้อหาที่ได้มานั้น ควรทำการปรับปรุงแก้ไขภาษาให้มีระดับความยากง่ายที่เหมาะสมกับวัยและระดับ

ชั้นของผู้เรียน โดยนำไปทำการทดลองสอนกับผู้เรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างก่อนนำไปใช้ในการทดลองสอนจริง เพื่อจะได้เนื้อหาที่มีคุณภาพและสามารถนำไปใช้ได้ทุกโอกาส

1.3 การดำเนินการสอน ผู้สอนควรมีความอดทน คอยกระตุ้นและเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนไปพร้อม ๆ กัน เมื่อผู้เรียนใช้ภาษาผิด ไม่ควรตำหนิหรือติเตียน ควรปล่อยให้ผ่านไปก่อน แล้วย้อนกลับมาแก้ไขให้ถูกต้องทีหลัง ขณะเดียวกันผู้สอนต้องมีความกระตือรือร้น และสร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนเป็นกันเองมากที่สุด

1.4 ในขั้นตอนที่ 3 และ ขั้นตอนที่ 4 ของวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งผู้เรียนจะเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรมเอง ผู้สอนควรแนะนำและเสริมต่อการเรียนรู้ให้ผู้เรียนอย่างทั่วถึงทุกคนหรือทุกกลุ่ม ผู้สอนต้องมีความพยายามและอดทน เพราะว่าในขั้นนี้ ผู้สอนจะต้องคอยให้ผู้เรียนแสดงออกทางด้านภาษาให้มากที่สุด และผู้เรียนจะลงมือปฏิบัติกิจกรรมเอง บางครั้ง จะทำให้ต้องใช้เวลานานบ้าง ตามความสามารถและประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนแต่ละคน

1.5 ขั้นตอนที่ 5 เป็นขั้นตอนสุดท้าย ที่ผู้เรียนจะลงมือปฏิบัติกิจกรรมทางภาษา เพื่อทบทวนความแม่นยำและเสริมทักษะทางภาษา ผู้สอนควรเตรียมเกมหรือกิจกรรมที่สนุกสนานและเหมาะสมกับเวลา ผู้สอนควรบอกผู้เรียนให้ทราบถึงกฎและกติกาของเกมหรือกิจกรรมเสียก่อน ในขณะที่เล่นเกมหรือปฏิบัติกิจกรรมทางภาษา ผู้สอนควรควบคุมและให้กำลังใจผู้เรียน โดยไม่มีอคติต่อผู้เรียนบางคนหรือบางกลุ่ม ถ้าสามารถจัดหารางวัลให้แก่กลุ่มที่ชนะเลิศได้ จะทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในเกมหรือกิจกรรมนั้นมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาวิจัยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับกลุ่มตัวอย่างอื่น เช่น พระนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย เป็นต้น เพื่อจะได้ศึกษาเกี่ยวกับความเหมาะสมในระดับชั้นและวัยของผู้เรียน

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 กับตัวแปรอื่น เช่น ความเป็นประชาธิปไตย ความฉลาดทางอารมณ์ หรือความมีวินัยในตนเอง เป็นต้น เพื่อจะได้นำไปพัฒนาการเรียนการสอนให้ตรงตามศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคน

2.3 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ในทางพระพุทธศาสนา ระดับประเทศ อย่างกว้างขวาง วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 เป็นวิธีการที่เหมาะสมแก่สมณสาธูป เพราะผู้เรียนและครูผู้สอนมีปฏิสัมพันธ์กันในขณะที่ดำเนินการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาตามขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ วิธีการสอนก็ไม่ยุ่งยาก ผู้สอนสามารถจัดการเรียนการสอน ตามสภาพแวดล้อมทุกแห่งได้อย่างเหมาะสม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสงวณ.(2528). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ. (2521). เอกสารสำหรับใช้ประกอบการพิจารณาเรื่อง การศึกษาของคณะสงฆ์. ม.ป.ท., อัดสำเนา.
- กองการศาสนศึกษา กรมการศาสนา. (2527). ประวัติการศึกษาคณะสงฆ์ไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา.
- กิตติ ธีรขันธ์. (2539). เทคนิคการบริหารโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ม.ต้น – ม.ปลาย. กระทรวงศึกษาธิการ, กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- เกศรี กิติศรีปัญญา. (2542). การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความคิดรวบยอดทางภาษาจากการอ่าน และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การสอนมัธยม). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- จรินทร์ สุกุลถาวร. (2528). จิตวิทยาวัยรุ่นและการศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ม.ป.ป.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2537). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เฉลิมพล ดาวเรือง. (2539). กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทวี ท่อแก้ว และอบรม สินภิบาล. (2527). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- บรรเจิด พงษ์รัตน์. (2541). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสนใจของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่มีการเสริมเนื้อหาทางวัฒนธรรมกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การสอนมัธยม). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ประหยัด ภูมิโคกรักษ์. (2543). การพัฒนาชุดการสอนมินิคอร์สวิชาการอ่านภาษาอังกฤษ ธุรกิจที่จัดการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นหลัก เพื่อเสริมสร้างความสามารถและเจตคติต่อการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา สถาบันราชภัฏ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

ปิยนุช พัฒน์ภิรมย์. (2538). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยแบบฝึกอ่าน ด้วยกระบวนการคิดสร้างสรรค์กับการสอนตามคู่มือครู.

ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การสอนมัธยม). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

พนาน้อย รอดชู. (2540). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาและสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาด้วยวรรด ลักษณะแบบวิธีการกับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การสอนมัธยม).

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

พยอม วงศ์สารศรี. (2526). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะวิชาครุศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนดุสิต.

พรพิมล ประสงค์พร. (2535). การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการกับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การสอนมัธยม). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ถ่ายเอกสาร.

พรรณิ ชูทัย เจนจิต. (2538). จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : บริษัทต้นอ้อแกรมมี จำกัด.

พระราชวรมนี. (2521). การศึกษาสงฆ์ : ปัญหาที่ร่อทางออก. กรุงเทพฯ : มูลนิธิโกมลคีมทอง.

พวงทอง วิโรจนกร. (2534). การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การสอนมัธยม). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ภูริสา ปรารับรูป. (2535). ปัญหาการบริหารงานโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ตามทัศนะของผู้บริหาร ผู้สอน และผู้เรียน. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

- มนตรี ศุภพร. (2541). *วิธีทัศนอนาคตประเทศไทย พุทธศักราช 2570*. กรุงเทพฯ : มูลนิธิเอกชนพัฒนาภูมิภาค.
- รัชเนถ ทองสุทธิ. (2533). *การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การสอนมัธยม). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- รัตนา ถวิลวงศ์. (2534). *การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ และบุคลิกภาพประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินญานิพนธ์. กศ.ม. (การสอนมัธยม). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ละเอียด จุฑานนท์. (2543). *แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ*. สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.). กรุงเทพฯ : บริษัทเดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์ จำกัด.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2539). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วิชาการ, กรม. (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2542). *รายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษา นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2540*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- วิชัย ดิสสระ. (2535). *การพัฒนาหลักสูตรและการสอน*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สุวีริยาสาส์น.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2530). *หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ. (2522). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- ศึกษานิเทศกร, กระทรวง. (2539). *หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2539*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (2530). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดอักษรบัณฑิต.
- สมบูรณ์ ชิตพงศ์. (2527). *การประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย*. เอกสารประกอบวิชาการวิจัย 521 : วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- สมุทร เชนเชาวนิช. (2542). เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สรिता ชูดวงแก้ว. (2535). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู . ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การสอณมัธยม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สุชา จันท์เอน และสุรางค์ จันท์เอน. (2515). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุโท เจริญสุข. (2525). หลักจิตวิทยาและการพัฒนาการของมนุษย์. กรุงเทพฯ : แพรววิทยา.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2537). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2540). แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ โค้วตระกูล. (2541). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสาวลักษณ์ รัตนนิชช์. (2531). "หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา". เอกสารคำสอน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- _____. (2533). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพฯ : บริษัทประยูรวงศ์ จำกัด.
- _____. (2534). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 2. กรุงเทพฯ : บริษัทประยูรวงศ์ จำกัด.
- _____. (2536). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 3. กรุงเทพฯ : บริษัทประยูรวงศ์ จำกัด.
- _____. (2540). "โครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาหรือโครงการรู้หนังสือในประเทศไทย (2531-2538)," ใน รวมผลงานการวิจัยของคณาจารย์ คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. หน้า 56 – 69. กรุงเทพฯ :

ฝ่ายวิจัยคณะศึกษาศาสตร์.

อรุณี วิริยะวิจิตร. (2532). *การเรียนรู้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2537). *หลักการสอน*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). *แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Aboderin, Yemi. (1986). *"Integrating Reading and Writing,"* in English Teaching Forum.

Forum. 1 : 33 – 40 ; January.

Boning, Richard A. (1995). *Multiple Reading Skills*. 2nd ed. Singapore :

Mc Grow – Hill Book.

Byrne, Donn. (1976). *Teaching Oral English*. London : Longman.

Dechant, Emerald V. (1970). *Improve the Teaching of Reading*. Englewood Cliffs

New Jersey : Prentice – Hall.

Davis, Frederick. B. (1964). *Education Measurement and Their Interpretation*. California :

Wedsworth Publishing Company.

Dewey, John. (1959). *Dictionary of Education*. New York : Philosophical Library.

Fan, Chung The. (1952). *Item Analysis Table*. New Jersey : Reproduce in Thailand by

Permission of Education Testing Service. United State of America.

Finocchiaro, Mary. (1973). *English as a Second Language : Theory to Practice*. New York :

Regents.

Finocchiaro, Mary and Christopher Brumfit. (1983). *The Functional-National Approach :*

From Theory to Practice. New York : Oxford University Press.

Frolick, Glifford. (1959). *Guidance Testing*. Chicago : Sciene Reseach Associates Inc.

Goodman, K.S. (1982). *"Celebrate Literacy," Reading Today*. 11 : 31 – 32.

Harris, Albert J. and Edward R. Sipay. (1979). *How to Teach Reading*. New York :

Longman, Inc.

Hammer, Jeremy. (1991). *The Practice of English Language Teaching*. New York :

Longman Group.

Heaton, Heston Jo B. (1975). *Writing English Language Test*. London : Longman Groups

Limited.

Heaton, J.B. (1990). *Classroom Testing*. London : Longman.

- Hurlock, Elizabeth B. (1955). *Adolescent Development*. New York : McGraw Hill Book Company.
- Isengart, Janet K. (1996). *Students' reading Interest : Can Teacher's Beliefs and Instructional Practices Have an Effect?*. Doctor's Thesis. Virginia : West.
- Jonson and Morrow K. (1982). *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. New York : Pergamon Press. Virginia University.
- Krashen, Stephen D. and Tracy D. Terrel.(1983). *The Natural Approach : Language Acquisition in the Classroom*. Oxford : Pergamon Press.
- Lado, Robert. (1964). *Language Teaching A Scientific Approach*. New York : McGraw – Hill, Inc.
- Langford, Peter. (1987). *Concept Development in the Primary School*. New York : Groom Helm.
- Littlewood, W. (1981). *Community Language Teaching An Introduction*. London : Cambridge University Press.
- Moorwood, Helen, ed. (1978). *Sections from Modern English Teacher*. London : Lowe and Brydone Ltd.
- Morrow, K. (1981). *Communication in the Classroom*. Essex, England : Longman Grop Ltd.
- Nejad, Asghae Iran. (1987). "Cognitive and Effective Causes of Interest and Linking," *Journal of Education Psychology*. 79(2) : 129 ; June.
- Oller, John W. (1979). *Language Test at School : A Pragmatic Approach*. London : Longman.
- Page, Terry J., B. (1977). Thomas and A.R. Marshall. *International Dictionary of Education*. New York : Nicholas Rubleshy Company.
- Pauston, Christina Bralt and Howard R. Selekman. (1978). "Interaction Activities in the Foreign Classroom : or How to Grow the Tulip Rose," in Developing Communications Skill.
- Powell, Marvin. (1963). *The Psychology of Adolescence*. New York : The Bobbs Merrill Company.

- Rattanaich, Saowalak. (1987, November). *The Effect of using Top-Level-Structure Modules and Traditional Teaching Method in Teaching English Reading to Thai Students*. SEAMEO Regional Language Center Fellowship Grant. Singapore: Toppan Printing Co, Ltd.
- Rivers Wilga M. (1970). *Teaching Foreign-Language skill*. Chicago : University of Chicago Press.
- Robert, Cheryl A. (1990). "The Art Circumlocution : Teaching Strategies Competence," *English Teaching Forum*. 28 : 41 – 43; October.
- Ronald Carter and David Nunan. (2002). *Teaching English to Speakers of Other Languages*. Cambridge U. Press.
- Scott, Roger. (1981). "Speaking". *Communication in the Classroom*. ed. by Keith Johnson and Keith Morrow. Essex : Longman Group Ltd.
- Scott, William A. and Werthimer Michael. (1962). *Introduction to Psychological Research*. 3rd ed. New York : John Wiley and sons. Inc.
- Shirey, Larry L. and Ralph E. Reynolds. (1988). *Effect of Interest on Attention and Learning*. *Journal of educational Psychology*. 80(2) : 159 ; June.
- Thorndike, Robert Ladd and Elizabeth. Hagen. (1959). *Ten Thousand Careers*. New York : Wiley.
- Tompkins, Gail E. (1994). *Teaching writing : balancing process and product*. Macmillan College Publishing Company, Inc.
- Valette, Rebecca M. (1977). *Modern Language Testing*. 3rd ed. New York : Harcourt Brace Javanovich.
- Walker, Richard F. (1983). *The English Used by Entering Children at Traeger Park School*. Canberra : Australian Curriculum Development Center Occasional Paper.
- Walker, Saowalak Rattanaich and John W. Oller, Jr. (1992). *Teaching All the Children to read*. Buckingham : Open University Press.
- Walker, Richard F., Saowalak Rattanaich and John W. Oller, Jr. (1984). *Teaching all the children to read*. Buckingham : Open University Press.

Walker, Richard F., B.J. Bartlett and S. Rattanaovich. (1984). *Teacher's Notes on a Program of Concentrated Language Teaching*. October.

Widdowson, H. (1983). *Teaching Language as Communication*. Oxford : Oxford University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง-พูด การอ่าน
- ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด การอ่าน และการเขียน ก่อนและหลังการทดลอง
- คะแนนความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง

ตาราง 10 ค่าความง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัด
ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง – พูด

ภาพที่	ค่าความง่าย P_E	ค่าอำนาจจำแนก D
1	.79	.33
2	.57	.67
3	.56	.50
4	.55	.68
5	.74	.33

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ = .87

ตาราง 11 ค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน

ข้อที่	p	R	ข้อที่	p	r
1.	0.40	0.37	18.	0.38	0.41
2.	0.26	0.24	19.	0.71	0.32
3.	0.28	0.38	20.	0.68	0.25
4.	0.63	0.20	21.	0.34	0.54
5.	0.31	0.48	22.	0.32	0.38
6.	0.34	0.33	23.	0.51	0.20
7.	0.44	0.34	24.	0.50	0.27
8.	0.28	0.36	25.	0.35	0.22
9.	0.58	0.24	26.	0.42	0.34
10.	0.38	0.43	27.	0.43	0.27
11.	0.71	0.50	28.	0.27	0.44
12.	0.30	0.33	29.	0.43	0.24
13.	0.34	0.41	30.	0.40	0.38
14.	0.41	0.28	31.	0.33	0.41
15.	0.48	0.39	32.	0.42	0.41
16.	0.47	0.49	33.	0.39	0.33
17.	0.34	0.56	34.	0.56	0.42

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ = .70

ตาราง 12 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t) และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อที่	กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ	ค่าอำนาจ จำแนก t
	$\bar{X}_H$	$\bar{X}_L$	
1	2.16	1.52	3.97
2	3.36	2.72	4.38
3	3.48	2.80	4.76
4	2.32	1.60	4.81
5	2.56	1.80	4.95
6	2.80	1.88	5.89
7	2.40	1.52	5.71
8	3.52	2.16	5.75
9	3.16	2.40	3.85
10	3.16	2.04	5.81
11	3.24	2.40	3.85
12	3.00	1.88	6.04
13	3.12	2.16	4.29
14	2.88	1.72	7.18
15	3.12	2.04	4.10
16	2.44	1.72	3.51
17	2.32	1.44	4.26
18	2.80	2.00	3.58
19	2.84	1.80	6.11
20	3.32	2.36	4.10

ค่าความเชื่อมั่น= .92

ตาราง 13 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด ก่อนและหลัง
การทดลอง ของกลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง				กลุ่มทดลอง			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1.	10	22	12	26.	6	18	12
2.	14	22	8	27.	16	22	6
3.	11	22	11	28.	3	21	18
4.	4	20	16	29.	8	22	14
5.	7	23	16	30.	11	24	13
6.	10	23	13				
7.	13	21	8				
8.	11	22	11				
9.	10	24	14				
10.	11	20	9				
11.	10	21	11				
12.	11	24	13				
13.	13	22	9				
14.	14	23	9				
15.	13	23	10				
16.	8	22	14				
17.	10	22	12				
18.	12	21	9				
19.	17	24	7				
20.	12	21	9				
21.	7	22	15				
22.	5	18	13				
23.	7	22	15				
24.	7	21	14				
25.	8	20	12				

ตาราง 14 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด ก่อนและหลัง
การทดลอง ของกลุ่มควบคุม

กลุ่มควบคุม				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1.	11	14	3	26.	11	13	2
2.	12	11	-1	27.	7	12	5
3.	12	16	4	28.	6	12	6
4.	11	12	1	29.	8	13	5
5.	11	12	1	30.	9	11	2
6.	10	9	-1				
7.	11	9	-2				
8.	12	13	1				
9.	12	15	3				
10.	10	13	3				
11.	12	14	2				
12.	12	13	1				
13.	15	14	-1				
14.	18	17	-1				
15.	10	11	1				
16.	13	14	1				
17.	10	13	3				
18.	10	13	3				
19.	17	16	-1				
20.	10	10	0				
21.	10	11	1				
22.	8	12	4				
23.	14	17	3				
24.	14	15	1				
25.	12	15	3				

ตาราง 15 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน ก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง				กลุ่มทดลอง			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1.	11	14	3	26.	7	14	7
2.	11	14	3	27.	1	12	8
3.	6	9	3	28.	8	14	6
4.	15	24	9	29.	7	10	3
5.	7	11	4	30.	8	9	1
6.	7	10	3				
7.	13	16	3				
8.	17	17	0				
9.	7	13	6				
10.	13	14	1				
11.	9	23	13				
12.	12	12	0				
13.	7	7	0				
14.	11	12	1				
15.	7	11	4				
16.	4	11	7				
17.	8	13	5				
18.	13	17	4				
19.	14	17	3				
20.	12	13	1				
21.	13	13	0				
22.	9	10	1				
23.	15	19	4				
24.	11	12	1				
25.	16	22	6				

ตาราง 16 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน ก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มควบคุม

กลุ่มควบคุม				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1.	10	12	2	26.	9	6	-3
2.	9	8	-1	27.	5	11	6
3.	15	18	3	28.	11	11	0
4.	8	7	1	29.	10	5	-5
5.	6	12	6	30.	11	17	6
6.	10	8	-2				
7.	14	13	-1				
8.	13	13	0				
9.	15	7	-8				
10.	9	10	1				
11.	8	9	1				
12.	14	10	-4				
13.	24	19	-5				
14.	21	15	-6				
15.	17	19	2				
16.	8	11	3				
17.	11	16	5				
18.	13	17	4				
19.	7	18	11				
20.	3	10	7				
21.	14	11	-3				
22.	10	7	-3				
23.	6	9	3				
24.	7	13	6				
25.	22	23	1				

ตาราง 17 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน ก่อนและหลัง
การทดลอง ของกลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง				กลุ่มทดลอง			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1.	6	9	3	26.	5	12	7
2.	5	10	5	27.	5	7	2
3.	0	7	7	28.	1	5	4
4.	7	11	4	29.	4	16	12
5.	4	12	8	30.	0	7	7
6.	4	9	0				
7.	8	16	1				
8.	5	8	11				
9.	4	8	4				
10.	9	8	-1				
11.	5	12	7				
12.	4	4	0				
13.	9	7	-2				
14.	7	11	4				
15.	9	8	-1				
16.	7	9	2				
17.	12	16	4				
18.	9	9	0				
19.	5	7	1				
20.	7	5	-2				
21.	6	10	4				
22.	7	9	2				
23.	9	12	3				
24.	4	5	1				
25	7	13	6				

ตาราง 18 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน ก่อนและหลัง
การทดลอง ของกลุ่มควบคุม

กลุ่มควบคุม				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1.	5	0	-5	26.	5	5	0
2.	8	2	-6	27.	0	2	2
3.	2	7	5	28.	5	4	-1
4.	0	0	0	29.	0	4	4
5.	6	4	-2	30.	6	6	0
6.	4	4	0				
7.	4	4	0				
8.	4	4	0				
9.	6	4	-2				
10.	5	5	0				
11.	6	5	-1				
12.	6	4	-2				
13.	7	6	-1				
14.	7	7	0				
15.	2	5	3				
16.	4	5	1				
17.	5	5	0				
18.	2	5	3				
19.	5	6	1				
20.	5	5	0				
21.	3	6	3				
22.	3	0	-3				
23.	4	4	0				
24.	0	3	3				
25.	7	12	5				

ตาราง 19 คะแนนความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง
ของกลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง				กลุ่มทดลอง			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1.	30	48	18	26.	22	26	4
2.	40	46	6	27.	39	47	8
3.	48	53	5	28.	32	47	15
4.	48	50	2	29.	47	67	20
5.	48	60	12	30.	48	62	14
6.	46	46	0				
7.	57	58	1				
8.	42	50	8				
9.	46	46	0				
10.	51	55	4				
11.	53	57	4				
12.	38	40	2				
13.	59	62	3				
14.	33	40	7				
15.	55	61	6				
16.	42	50	8				
17.	46	55	9				
18.	49	50	1				
19.	31	37	6				
20.	50	53	3				
21.	25	43	18				
22.	50	50	0				
23.	48	49	1				
24.	47	42	-5				
s25.	46	52	6				

ตาราง 20 คะแนนความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง
ของกลุ่มควบคุม

กลุ่มควบคุม				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1.	49	51	2	26.	54	50	-4
2.	40	45	5	27.	44	21	-23
3.	45	53	8	28.	44	43	-1
4.	49	49	0	29.	47	42	-5
5.	49	61	12	30.	47	39	-8
6.	45	47	2				
7.	44	47	3				
8.	37	53	16				
9.	45	61	16				
10.	47	54	7				
11.	66	62	-4				
12.	44	39	-5				
13.	43	55	12				
14.	48	55	7				
15.	41	40	-1				
16.	52	59	7				
17.	40	46	6				
18.	43	47	4				
19.	56	42	9				
20.	44	46	2				
21.	53	60	7				
22.	46	47	1				
23.	37	40	3				
24.	44	43	-1				
25.	41	34	-7				

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด การอ่าน และการเขียน
- แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (การฟัง-พูด)

Listening and Speaking Ability Test

Matthayom Suksa 3

Time : 15 minutes

คำชี้แจง : ตอนที่ 1 Part I

แบบทดสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษด้านการฟัง-การพูด (Listening and Speaking Ability Test) เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง-พูด โดยให้ผู้เรียนตอบคำถามจากรูปภาพ จำนวน 5 ภาพ ในลักษณะการโต้ตอบสนทนากัน และพูดบันทึกคำตอบเป็นข้อความที่สมบูรณ์ ถูกต้อง และรวดเร็ว

จุดประสงค์ : ผู้เรียนดูรูปภาพแล้วสามารถตอบคำถามจากภาพที่เห็นได้

Part I : Listening and Speaking Ability Test

Directions : Look at the pictures and answer the questions. You will hear each question twice.

Picture 1 : Wat Phra Kaeo

1. What can you see in this picture?
2. Where is it?
4. Do you like this picture? Why? / Why not?

Picture 2 : Prince Siddhattha's Royal Park Tours

1. What can you see in this picture?
2. How many things does Prince Siddhattha see?
3. Do you like this picture? Why? / Why not?

Picture 3 : Sports (Football Match)

1. What can you see in this picture?
2. Have you ever played football? When?
3. What do you think about this picture?

Picture 4 : Map

1. What can you see in this picture?
2. If you are on Phraram 2 street, can you tell me how to go to the 7-Eleven?
3. Where is Big C?

Picture 5 : Shopping

1. Have you ever been shopping? When?
2. What do you think about this picture?
3. Do you like shopping? Why? / Why not?

“Good luck everyone.”

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (การอ่าน)

Reading Ability Test

Matthayom Suksa 3

Time : 20 minutes

คำชี้แจง : ตอนที่ 2 Part II

แบบทดสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษด้านการอ่าน (Reading Ability Test) เป็นแบบทดสอบโคลซ ชนิต 4 ตัวเลือก จำนวน 2 เรื่อง ซึ่งผู้เรียนจะต้องหาคำที่ขาดหายไปมาเติมให้สมบูรณ์ โดยทำเครื่องหมายกากบาท (X) ลงบนข้อ a, b, c, d ในกระดาษคำตอบ ที่เห็นว่าถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว ซึ่งแต่ละข้อจะมีหมายเลขกำกับไว้ให้

จุดประสงค์ : ผู้เรียนอ่านเนื้อเรื่องแล้ว สามารถจับใจความสำคัญ ลำดับความ และวิเคราะห์ข้อความได้

Part I : Reading Ability Test

Directions : Read the following passages and choose the best answer for each blank by making (X) on a, b, c, or d.

Example :

Tom is at school from Monday to.....(1)..... Today he isn't at school, so today is Saturday and tomorrow is.....(2).....

1. a. Tuesday b. Wednesday c. Thursday d. Friday
2. a. Tuesday b. Thursday c. Sunday d. Monday

1. THE RABBIT AND THE CROCODILE

Many years ago rabbits had long tails and crocodiles had tongues. Once there was a very clever1..... Every day after eating grass, he2.....to drink at a little pond.3..... many days, a big, proud crocodile4.....the rabbit. One day, while the5..... was drinking, the crocodile caught him6.....his mouth.

The rabbit knew that7.....crocodile's sharp teeth would soon cut8.....into little pieces, so quickly he9.....of a way to save himself. The10..... said, "I'm not afraid of you.11..... am only afraid when you roar,12.....now you can't roar."

The crocodile13.....angry. He was so proud that14..... thought everyone was afraid of him. He15.....the rabbit to be afraid too. The16..... opened his mouth to roar. The17.....jumped out and his sharp toenails.....18.....off the crocodile's tongue. The crocodile.....19.....his mouth quickly and his sharp20.....cut off the rabbit's tail.

After that day, no rabbits had long tails and no crocodiles had tongues.

1.	a. crocodile	b. rabbit	c. rat	d. buffalo
2.	a. go	b. went	c. gone	d. goes
3.	a. For	b. Forever	c. But	d. Because
4.	a. watch	b. look	c. watched	d. looked
5.	a. rabbit	b. crocodile	c. buffalo	d. fish
6.	a. under	b. in front of	c. on	d. in
7.	a. an	b. those	c. any	d. the

8.	a. his	b. him	c. he	d. them
9.	a. think	b. find	c. thought	d. finding
10.	a. rat	b. bird	c. crocodile	d. rabbit
11.	a. You	b. I	c. They	d. We
12.	a. and	b. why	c. if	d. when
13.	a. were	b. was	c. do	d. does
14.	a. she	b. they	c. he	d. we
15.	a. doesn't want	b. wanted	c. want	d. didn't want
16.	a. rabbit	b. crocodile	c. bird	d. rat
17.	a. rabbit	b. crocodile	c. rat	d. bird
18.	a. cuts	b. cutted	c. cut	d. did cut
19.	a. open	b. opened	c. close	d. closed
20.	a. toenails	b. teeth	c. tails	d. feet

2. Frameworks

Materials needed :

1. Glue	2. Craft knife	3. Paintbrush
4. Sticks	5. Paint	6. Sandpaper

Procedure :

1. Glue sticks on the sides of your photo. Have an adult cut sticks to**21**..... across the top and bottom. Sand**22**..... ends smooth, then glue them in place.

2. Glue sticks across the top and**23**....., on top of the side sticks. They**24**.....overlap the first layer of sticks you cut.

3. Glue two more sticks along the**25**....., then two more on the top

.....26.....bottom. Keep building up and out27.....you get to the end of the sticks.

When you've built layers as far as28.....can go, let the glue dry29..... Then decorate your frame with paint30.....little toys.

Build a frame with natural sticks! Have31.....adult help cut a lot of32.....the same size with pruning33..... Glue your photo onto cardboard. Then34.....sticks, following steps 2 and 3. Use a lot of glue wherever the sticks touch each other. Be careful not to get glue on the photo.

21.	a. fit	b. loosen	c. rock	d. sink
22.	a. the	b. that	c. a	d. an
23.	a. under	b. bottom	c. top	d. head
24.	a. shall	b. will	c. should	d. would
25.	a. sides	b. in front of	c. bottom	d. top
26.	a. by	b. for	c. and	d. or
27.	a. then	b. until	c. because	d. when
28.	a. it	b. he	c. I	d. you
29.	a. day	b. overnight	c. month	d. over month
30.	a. then	b. by	c. or	d. and
31.	a. many	b. small	c. a	d. an
32.	a. twigs	b. flowers	c. cement	d. plywood
33.	a. circles	b. machines	c. clippers	d. materials
34.	a. remove	b. add	c. delete	d. mix

“Good luck everyone.”

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (การเขียน)

English Performance Test

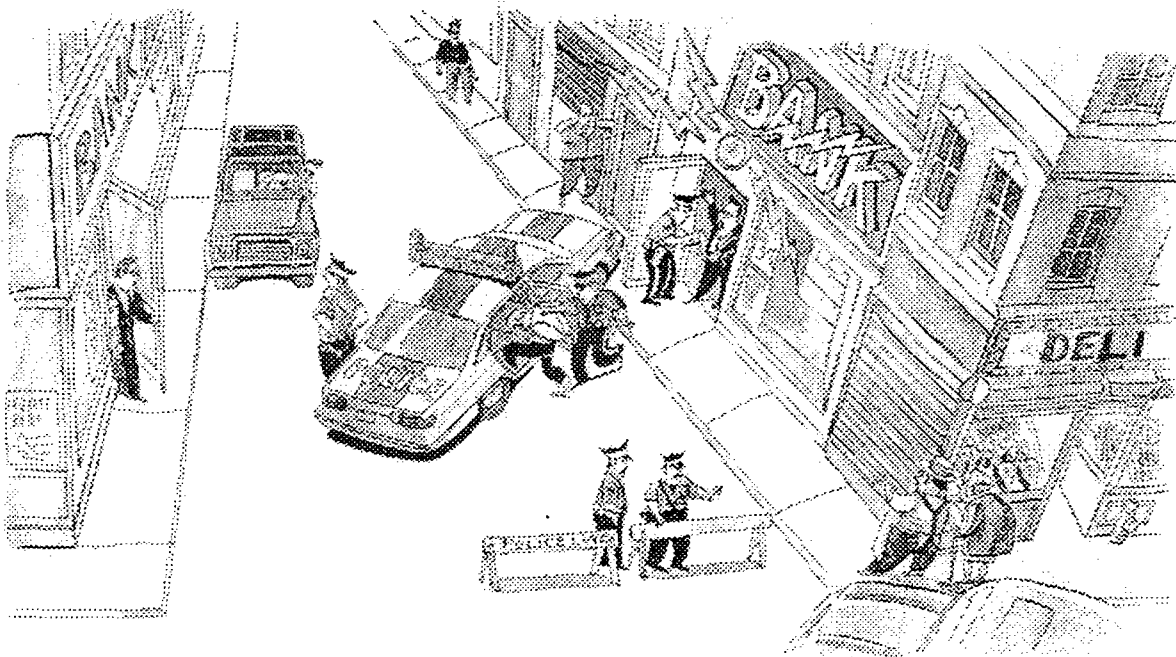
Mattayom Suksa 3

Time : 30 minutes

Part III : Writing Ability Test

Direction : Write a short paragraph from the following picture composing at least 10 sentences.

คำสั่ง : ให้ผู้เรียนเขียนประโยคบรรยายภาพ อย่างน้อย 10 ประโยค

แบบสอบถามเกี่ยวกับความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ จะถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือสิ่งที่ผู้เรียนปฏิบัติ และเป็น
เรื่องเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของสามเณรผู้เรียน
2. การตอบแบบสอบถามแต่ละข้อจะไม่มีคำตอบที่ถูกต้องหรือผิด และไม่มีผลต่อ
คะแนนการเรียนของท่านแต่ประการใด ฉะนั้นขอให้ท่านแสดงความคิดเห็นอย่าง
เสรี และตอบคำถามตามความเป็นจริง คำตอบของท่านจะไม่มีนำไปเปิดเผย และจะนำผลรวมไปใช้ในการวิจัยทางวิชาการเท่านั้น เพื่อประโยชน์ในการ
พัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
3. วิธีตอบแบบสอบถาม ขอให้ท่านอ่านข้อความแต่ละข้อ และพิจารณาอย่าง
รอบคอบตามความเป็นจริงมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่อง ทางขวา
มือ ที่ตรงกับความรู้สึกหรือการปฏิบัติของท่านมากที่สุด **เพียงข้อเดียวเท่านั้น**
ซึ่งแต่ละข้อจะมีคำตอบให้เลือก 4 ระดับ คือ มากที่สุด, มาก, น้อย และ
น้อยที่สุด

ตัวอย่าง

ข้อ	ความรู้สึกหรือการปฏิบัติ ข้อความ	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ....	✓.....			
00	ข้าพเจ้าชอบพูดภาษาอังกฤษกับครู ในช่วงโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....			✓.....	

แบบสอบถามเกี่ยวกับความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อ	ความรู้สึกรหรือการปฏิบัติ ข้อความ	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1.	ข้าพเจ้า ชอบพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ.				
2.	ในชั่วโมงภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะตั้งใจฟังอาจารย์สอนจนหมดชั่วโมง.....				
3.	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนานกับกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่ครูให้ปฏิบัติ.....				
4.	ข้าพเจ้าชอบบททบทวนบทเรียนภาษาอังกฤษก่อนถึงชั่วโมงเรียน.....				
5.	เมื่อมีเวลาว่าง ข้าพเจ้าจะฝึกฝนภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดความชำนาญ.....				
6.	ข้าพเจ้าชอบนำความรู้ที่ได้จากการเรียนภาษาอังกฤษไปฝึกฝนในชีวิตประจำวัน..				
7.	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนภาษาอังกฤษทุกครั้ง ที่เรียนจบชั่วโมงภาษาอังกฤษ.....				
8.	ข้าพเจ้า รู้สึกดีใจเมื่ออาจารย์วิชาภาษาอังกฤษไม่เข้าสอน.....				
9.	ข้าพเจ้า อยากให้ถึงเวลาเรียนวิชาภาษาอังกฤษเร็ว ๆ.....				
10.	ข้าพเจ้า ชอบที่อาจารย์ให้สนทนา ในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....				
11.	ข้าพเจ้า อยากให้อาจารย์และนักเรียนใช้ภาษาอังกฤษเสมอ.....				
12.	เมื่อไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจะซักถามปัญหาภาษาอังกฤษกับอาจารย์ผู้สอน				

- ต่อ -

ข้อ	ความรู้สึกหรือการปฏิบัติ	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
	ข้อความ				
13.	ข้าพเจ้า ชอบอ่านป้ายคำสั่ง, ป้ายโฆษณา, สิ่งพิมพ์, เอกสาร และหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ.....				
14.	ข้าพเจ้า จะช่วยครูและเพื่อน ๆ จัดนิทรรศการภาษาอังกฤษ.....				
15.	เมื่อเห็นชาวต่างชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้า อยากลองพูดคุยด้วย.....				
16.	ข้าพเจ้า ชอบเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษแข่งกับเพื่อน ๆ				
17.	ข้าพเจ้า ชอบรายงานหน้าชั้นเป็นภาษาอังกฤษ.....				
18.	ข้าพเจ้า ชอบให้ครูพูดกับข้าพเจ้าเป็นภาษาอังกฤษ ขณะเรียนภาษาอังกฤษ.....				
19.	ข้าพเจ้า เข้าห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเสมอ.....				
20.	เมื่ออาจารย์ให้เขียนเรียงความเป็นภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าเต็มใจที่จะทำกิจกรรมดังกล่าว.....				

ภาคผนวก ค

- แผนการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2
- แผนการสอนตามคู่มือครู

Lesson Plans For Experimental Group

Period 1 – 10 : M. 3 : English 9 (015)

Content : “ The Stone in the Road ”

Objectives : The students will be able to:

- comprehend the main idea of the story that they have read.
- tell about their daily lives.
- write the composition from the given pictures.

Materials :

1. A text	7. Transparency
2. An overhead projector	8. Magic pens
3. Pictures	9. Paper sheets
4. Word cards	10. Diagram
5. Structure cards	11. Game
6. Charts Pencils	

Evaluations :

1. Observe the students’ participating.
2. Check the students’ tasks and assignment.

Vocabulary : nobleman, village, stone, hay, cart, trouble, hole, purse, lesson, fool, grumbled, squeezed, willing, huge, aside.

Periods Times	Instructional Activities	Materials	not
1 st – 2 nd 100 mins	Step1 : <u>Students read and discuss a passage with a teacher through a mapping process.</u> Activities : 1. The teacher stimulates the students to tell a story or asks the students some questions like: - Have you ever heard any tales? What else? - Do you like them? - Can you remember? Tell me? 2. Let the students read the passage. 3. Ask some questions to check the students' understanding and discuss about the details by drawing the map as follows. Causes 1. The people didn't take care of the village 2. The stone in the road. 3. A nobleman held up the purse. Effects 1. A nobleman was sad. 2. A farmer grumbled. 3. Everyone could read what was written on	- a text - an overhead projector - magic pens - pictures - transparency	

Periods Times	Instructional Activities	Materials	not
3 rd – 4 th 100 mins	Step2 : <u>The teacher transfers the passage in step1 to the students' daily lives story and discuss the passage.</u> Activities : 1. Ask the students about something that they have ever heard or read. Or ask questions like: - If you were the nobleman, how would you feel that people didn't take care of the village? - If you were the farmer, what would you do with the stone in the road? - What do you think about the nobleman? 2. Let the students talk to the teacher or each other and write down their ideas.	- pictures	
5 th – 6 th 7 th – 8 th 200 mins	Step3 : <u>Write a new passage. (The students and the teacher negotiate writing the same genre as the one they've learned, or the students write a passage in groups, or individually.)</u>	- magic pens - charts	
(5 th – 6 th) 100 mins	Activities 1 : 1. The teacher and the students discuss together about what they are going to write. 2. Let each student in different group come out and take turns writing one sentence about the passage until it is completed. 3. The teacher and the students discuss together about the passage in item2 and check it's completion.		

Periods Times	Instructional Activities	Materials	not
(7 th – 8 th) 100 mins	Activities 2 : 1. The students from different groups discuss and write a new passage by using the narrative genre. 2. The students from different groups write a new passage down on a chart. 3. The teacher walks around the classroom to help the students correct using language by scaffolding method such as words, structures and functions of language.		
9 th 50 mins	Step4 : <u>Discuss the passage that the students have written in step3.</u> Activities : 1. The students stick their charts on the blackboard or the white board in front of the classroom. 2. Let the students read their work together and discuss about the idea of the passage they have written. 3. The teacher helps the students explain or classify the grammatical or spelling points. 4. Let the students analyze genres of the passage.	- magic pens - charts	

Periods Times	Instructional Activities	Materials	not
10 th	Step5 : Language activities for revision and accuracy.	- pictures	
30 mins	Activities 1 : 1. The teacher talks some pictures of the tales and lets the student discuss about the pictures in each group. 2. Let the students talk about the pictures and write a new passage from those pictures at least 10 sentences together in their owns group.	- pens or pencils - papers - game - word cards - structure cards	
30 mins	Activities 2 : 1. Let the students play the game “Look and Write”, according to the following steps: - Divide the students into 5 groups of 6. - The teacher explains how to play the game. - The students play the game “Look and Write”		

Lesson Plans For Experimental Group

Period 11 – 20 : M. 3 : English 9 (015)

Content : “ Mind Development by Counting ”

Objectives : The students will be able to:

- comprehend various methods by reading.
- demonstrate how to practice an easy method.
- write a composition from the effects of mind development by counting.

Materials :

1. A text	7. Transparency
2. An overhead projector	8. Magic pens
3. Pictures	9. Paper sheets
4. Word cards	10. Diagram
5. Structure cards	11. Game
6. Charts	

Evaluations :

1. Observe the students' talking.
2. Check the students' tasks and ideas.
3. Check the result of the assessment.
4. Observe the students' practice about mind development.

Vocabulary : Attention, fix, nose-tip, awareness, aspirant, mental, breath in, breath out, count, reverse, process, manner.

Periods Times	Instructional Activities	Materials	not
11 th – 12 th 100 mins	Step1 : Students read and discuss a passage with a teacher through a mapping process. Activities : - The teacher stimulates the students to tell mind development or asks the students some questions like: - Have you ever practiced your mind? Where? - How do you feel about that? - How long did you practice? by what method? - Let the students read the passage. - Ask some questions to check the students' understanding and discuss about the details by drawing the map as follows. <pre> graph TD MD[Mind Development] --> S1[Step 1] S1 --> B1[breathe] B1 --> IO1[in . out] S1 --> C1[Count] C1 --> C1a[one-one.....five-five] C1 --> C1b[reverse] C1 --> C1c[five-five.....one-one] S1 --> S2[Step 2] S2 --> B2[breathe] B2 --> IO2[in . out] S2 --> C2[Count] C2 --> C2a[one-one.....six-six] C2 --> C2b[reverse] C2 --> C2c[six-six.....one-one] S2 --> S3[Step3] S3 --> Etc1[etc.] </pre> etc.	- a text - an overhead projector - transparency - magic pens - pictures	

Periods Times	Instructional Activities	Materials	not
13 th – 14 th 100 mins	Step : <u>The Students transfers the passage in step 1 to the students' daily live story and discuss the passage.</u> Activities : 1. Ask the students about something that they have ever heard or performed. Or some questions like: -What method did you use when you practiced your mind development? - Have you ever practiced your mind development by counting? When or Where? -Why do you use that method? - How did you feel when you practiced your mind development? 2. Let the students talk to the teacher or each other and write down their ideas.	- magic pens - pictures - charts	
15 th – 16 th , 17 th 150 mins (100 mins)	Step3 : <u>Write a new passage. (The students and the teacher negotiate writing the same genre as the one they've learned, or the students write the passage in group, or individually.)</u> Activities 1: 1. The teacher and the students discuss together about what they are going to write. 2. Let each student from different groups come out and take turns writing one sentence about the passage until it is completed.	- charts - magic pens	

Periods Times	Instructional Activities	Materials	not
(50 mins)	Activities 2 : 1. The students from different group discuss and write a new passage through writing based on procedure genre. 2. The students from different group write the new passage on a chart. 3. The teacher walks around the classroom to help the students correct using language by scaffolding method such as words, structures and functions of language.		
18 th – 19 th	Step4 : <u>Discuss the passage that the students have written in step3</u>	- charts - magic pens	
100 mins	Activities : 1. The students stick their charts on the blackboard or the white board in front of the classroom. 2. Let the students read their work together and discuss about the idea of the passage they have written. 3. The teacher helps the students explain or classify the grammatical or spelling point. 4. Let the students analyze genres of the passage.		
20 th	Step5 : <u>Language activities for revision and accuracy.</u>	- pictures	
50 mins	Activities 1 :		
(20 mins)	1. The teacher takes some pictures and lets the students discuss about the pictures in each group.		

Periods Times	Instructional Activities	Materials	not
(20 mins)	2. Let the students test their mind development by counting, that is to say: breathe in and count one, breath out and count one until it comes to step6 of mind development method. Activities 2 : 1. Let the students talk about their mind development and write a new passage from effects of mind development by counting at least 10 sentences individually.	- paper sheets - pens or pencil	
(10 mins)	Activities 3 : 1. The students play the game “Spy Codes,” according to the following steps: - Divide the students into 5 groups of 6 - The teacher explains playing game to the students. - etc.	- word cards - structure cards	

Lesson Plans For Control Group

Period 1 – 10 : M. 3 : English 9 (015)

Content : “ The stone in the road ”

Objectives : The students will be able to:

- tell and write the meaning of some new vocabulary items correctly.
- use the grammatical structure.
- do exercise correctly.
- apply them to the daily lives.

Materials :

1. A text	5. Structure chart
2. An overhead projector	6. Transparency
3. Pictures	7. Magic pens
4. Word cards	8. Work sheets

Evaluations :

1. Observe the students while doing the exercises and answering some questions orally.
2. Check the students' exercises.

Vocabulary : nobleman, village, stone, hay, cart, trouble, hole, purse, lesson, fool, grumbled, squeezed, willing, huge, aside.

Periods Times	Instructional Activities	Materials	not
1 st 50 mins	<u>Step 1 : Introducing the new lesson.</u> <u>Activities :</u> - The teacher greets and explains the teaching process to the students. Then the teacher shows the pictures about the story to the students such as nobleman, farmer, stone in the road, etc.	- pictures - magic pens	
2 nd 50 mins	<u>Step 2 : Stating objectives.</u> <u>Activities :</u> - The teacher states the objectives of learning is for entertainment and the students should be able to listen, speak, read, and write.	- overhead projector - transparency	
3 rd 50 mins	<u>Step 3 : Revising the previous knowledge.</u> <u>Activities :</u> - The teacher revises some previous knowledge about vocabulary, idioms and structures, which the students have studied previously.	- word cards - magic pens	
4 th 50 mins	<u>Step 4 : Presenting the new lesson.</u> <u>Activities :</u> - The teacher teaches new vocabulary items and grammatical structures by using word cards and structure charts together with some examples. Then let the students read those examples and take notes in their notebooks.	- word cards - structure charts - magic pens	

Periods Times	Instructional Activities	Materials	not
5 th – 6 th 100 mins	<u>Step 5 : Teaching phase.</u> <u>Activities :</u> 1. The teacher reads the passage to the students once and the students listen to the teacher. 2. The teacher reads the passage again and the students read after the teacher. 3. The teacher explains the new vocabulary and grammatical structure by using visual aids, such as pictures, word cards and structural charts. 4. Let the students read the passage silently by themselves.	- pictures - texts - word cards - structural charts	
7 th 50 mins	<u>Step 6 : Studying phase.</u> <u>Activities :</u> 1. The teacher asks some questions about the passage to help the students understand the passage better by using Yes/No questions or Wh-questions. 2. The students answer the questions, according to the passage they have read.		
8 th 50 mins	<u>Step 7 : Checking the students' exercises.</u> <u>Activities :</u> 1. The teacher checks the students' exercises, corrects their mistakes, and praises them when they have done a good job.		

Periods Times	Instructional Activities	Materials	not
9 th 50 mins	2. The teacher clearly explains the exercise again to help them understand the passage better. <u>Step 8 : Evaluation.</u> <u>Activities :</u> - The teacher evaluates the students by asking them some questions, observing them when they are doing exercises and corrects their exercises.	- work sheets	
10 th 50 mins	<u>Step 9 : Emphasis and transfer.</u> <u>Activities :</u> - The teacher gives the students homework to summarize or revise the content and let them take notes of new vocabulary items and grammatical structures in their notebooks.	- work sheets - word cards	

Lesson Plans For Control Group

Period 11 – 20 : M. 3 : English 9 (015)

Content : “ Mind Development by Counting”

Objectives : The students will be able to:

- tell and write the meaning of some new vocabulary items correctly.
- use the grammatical structure.
- do exercise correctly.
- apply them to daily lives.

Materials :

1. A text	5. Structure chart
2. An overhead projector	6. Transparency
3. Pictures	7. Magic pens
4. Word cards	8. Work sheets

Evaluations :

1. Observe the students while doing the exercises and answering some questions orally.
2. Check the students' exercises.

Vocabulary : Attention, fix, nose-tip, awareness, aspirant, mental, breath in, breath out, count, reverse, process, manner.

Periods Times	Instructional Activities	Materials	not
11 th 50 mins	Step 1 : <u>Introducing the new lesson.</u> <u>Activities :</u> - The teacher greets and explains the teaching process to the students. Then the teacher shows the pictures about the story to the students such as postures for mind development, Buddha image, etc.	- pictures - magic pens	
12 th 50 mins	Step 2 : <u>Stating objectives.</u> <u>Activities :</u> - The teacher states the objectives in learning that for entertaining and the students should be able to listen, speak, read, and write.	- overhead projector - transparency	
13 th 50 mins	Step 3 : <u>Revising the previous knowledge.</u> <u>Activities :</u> - The teacher revises the old knowledge about vocabulary, idioms and structures, which the students have studied previously.	- word cards - magic pens	
14 th 50 mins	Step 4 : <u>Presenting the new lesson.</u> <u>Activities :</u> - The teacher teaches new vocabulary items and grammatical structures by using word cards and structure charts together with examples. Then let the students read those examples and take notes in their notebooks.	- word cards - structural charts - magic pens	

Periods Times	Instructional Activities	Materials	not
15 th – 16 th 100 mins	Step 5 : Teaching phase. Activities : 1. The teacher reads the passage to the students once and the students listen to the teacher. 2. The teacher reads the passage again and the students read after the teacher. 3. The teacher explains the new vocabulary and grammatical structure by using visual aids, such as pictures, word cards and structural charts. 4. Let the students read the passage silently by themselves.	- pictures - texts - word cards - structure charts	
17 th 50 mins	Step 6 : Studying phase. Activities : 1. The teacher asks some questions about the passage to help the students understand the passage better by using Yes/No questions or Wh-questions. 2. The students answer the questions, according to the passage they have read.		
18 th 50 mins	Step 7 : Checking the students' exercise. Activities : 1. The teacher checks the students' exercises, corrects their mistakes, and praises them when they have done a good job.		

Periods Times	Instructional Activities	Materials	not
19 th 50 mins	2. The teacher clearly explains the exercise again to help them understand the passage better. Step 8 : Evaluation. Activities : - The teacher evaluates the students by asking them some questions, observing them when they are doing exercises and corrects their exercises.	- work sheets	
20 th 50 mins	Step 9 : Emphasis and transfer. Activities : - The teacher gives the students homework to summarize or revise the content and let them take notes of some new vocabulary items and grammatical structures in their notebooks.	- work sheets - word cards	

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายภูวิชญ์ จีวลาย
วันเดือนปีเกิด	16 ตุลาคม 2518
สถานที่เกิด	19/1 หมู่ 10 ต.บึงงาม กิ่ง อ.ทุ่งเขาหลวง จ.ร้อยเอ็ด 45170
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	19/1 หมู่ 10 ต.บึงงาม กิ่ง อ.ทุ่งเขาหลวง จ.ร้อยเอ็ด 45170 โทร.09 -1268802
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	อาจารย์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนมัธยมสาธิตสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2537	ปริญญาธรรม 6 ประโยค (ม.6)
พ.ศ. 2541	ศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2546	การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ